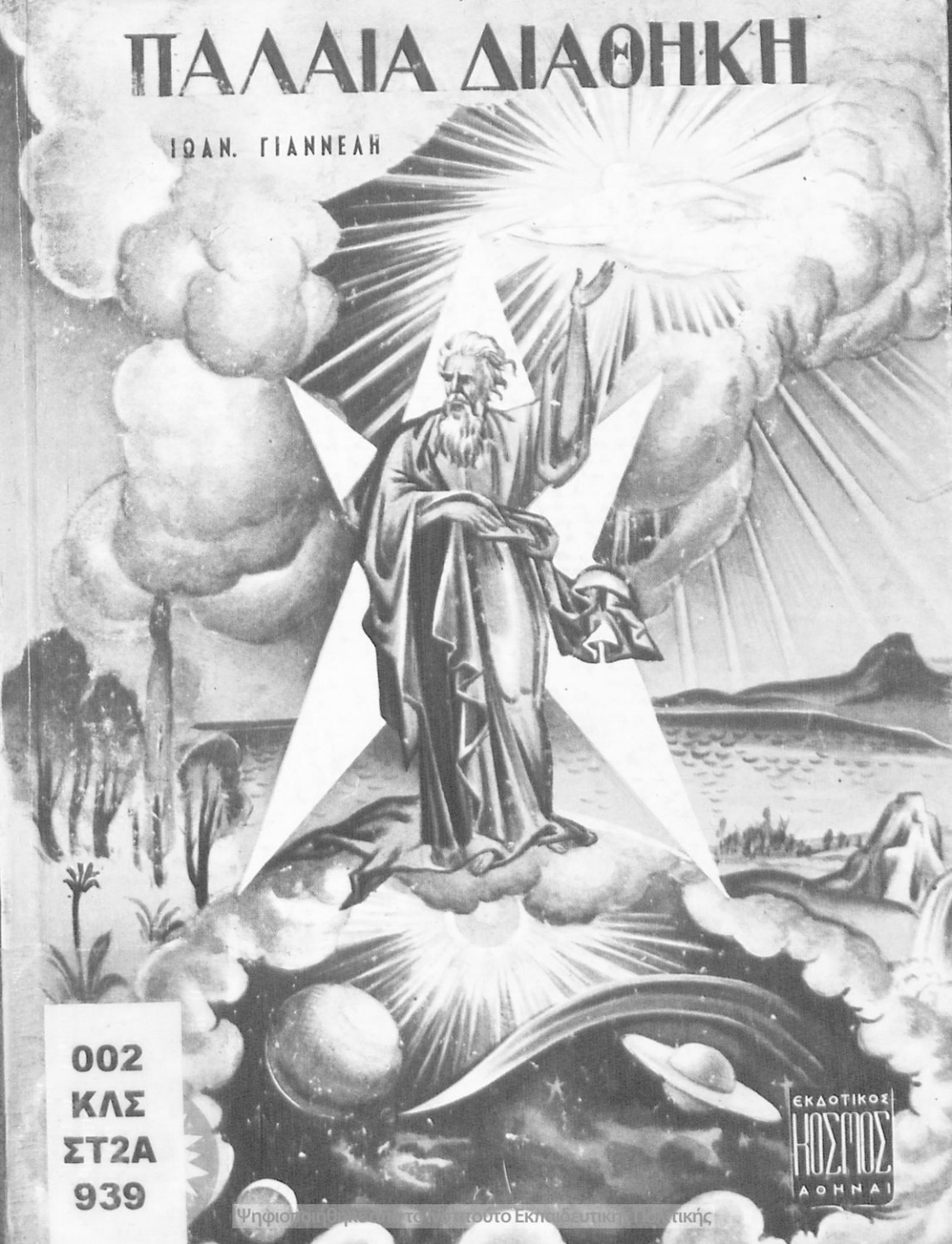

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΙΩΑΝ. ΓΙΑΝΝΕΛΗ

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
939

ΕΚΔΟΣΤΙΚΟΣ
ΧΟΣΠΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

(Ιωάν. Χ.) Γιαννέλη 9 69 ΠΑΒ

Γιαννέλης (Νεφρ. Κ.)

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Τάξις Γ' τῶν Δημοτικῶν Σχολείων
καὶ Α' ἔτος συνδιδασκαλίας.

ΕΚΔΟΣΙΣ Ε'

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

ΕΔΕΦΗΓΕΑΤΟ

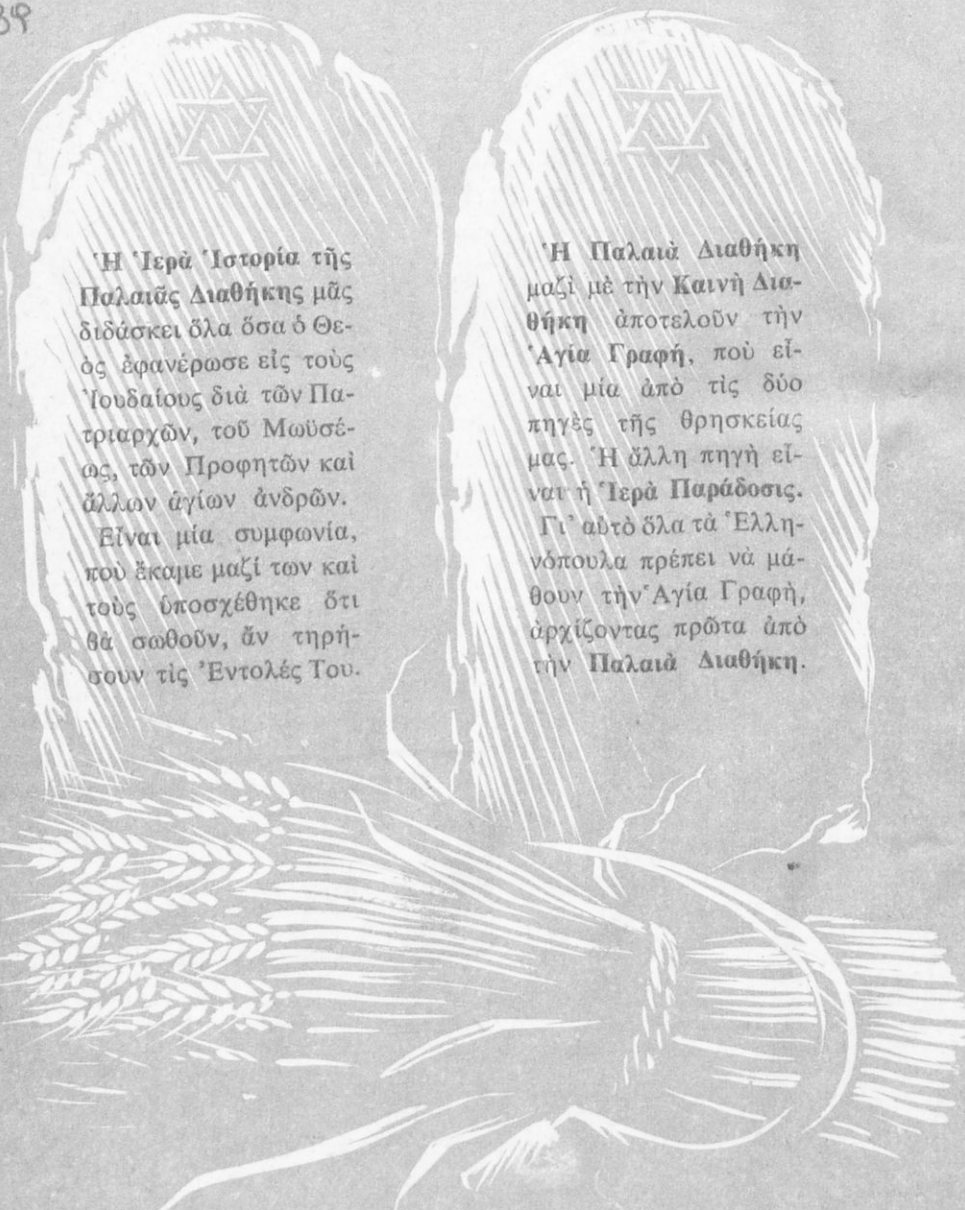
Εκδοτικός Κόσμος

ΑΡΙΘ. ΕΙΣΑΓ. 1178 ΤΟΙ ΕΙΛΥΣ 1962

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
ΑΘΗΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ Α.Ε.
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΣ 67 • ΑΘΗΝΑΙ

002
ΚΛΣ
Στ2Α
939

Ἡ Ἱερὰ Ἱστορία τῆς
Παλαιᾶς Διαθήκης μᾶς
διδάσκει ὅλα ὅσα ὁ Θε-
ὸς ἐφάνερωσε εἰς τοὺς
Ἰουδαίους διὰ τῶν Πα-
τριαρχῶν, τοῦ Μωϋσέ-
ως, τῶν Προφητῶν καὶ
ἄλλων ἁγίων ἀνδρῶν.

Εἶναι μία συμφωνία,
ποῦ ἔκαμε μαζί των καὶ
τοὺς ὑποσχέθηκε δι-
θά σωθοῦν, ἂν τηρή-
σουν τίς Ἐντολές Του.

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη
μαζί με τὴν Καινὴ Δια-
θήκη ἀποτελοῦν τὴν
Ἁγία Γραφή, ποῦ εἶ-
ναι μία ἀπὸ τίς δύο
πηγές τῆς θρησκείας
μας. Ἡ ἄλλη πηγή εἶ-
ναι ἡ Ἱερὰ Παράδοσις.

Γι' αὐτὸ ὅλα τὰ Ἑλλη-
νόπουλα πρέπει νὰ μά-
θουν τὴν Ἁγία Γραφή,
ἀρχίζοντας πρῶτα ἀπὸ
τὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

Ι. Η ΘΕΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

1. Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου.

Κάποτε, παιδί μου, δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἀπὸ ὅ,τι βλέπομε σήμερα στὸν ὁμορφο κόσμο μας. Δὲν ὑπῆρχαν ἄνθρωποι καὶ πολιτεῖες, οὔτε πουλιὰ καὶ λουλουδία. Ἦλειπαν ὁ ἥλιος καὶ τ' ἀστέρια, ἔλειπε ἀκόμη καὶ τὸ φῶς.

Παντοῦ ἀπλωνόταν βαθὺ σκοτάδι καὶ ἐσκέπαζε τὸ Σύμπαν.

Ἐπῆρχε ὁμως ὁ Θεός, πού εἶναι Αἰώνιος. Καὶ ὁ Παντοδύναμος Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμο μὲ ἓνα Του λόγο: «εἶπε» καὶ «ἐγένετο».

Στὴν ἀρχὴ ὁ καλὸς Θεὸς ἐδημιούργησε τὴν ὕλη, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶναι καμωμένο τὸ κάθε τί. Καὶ εἶπε:

— Γενηθήτω φῶς

Καὶ ἔγινε τὸ φῶς, δηλαδή μιὰ φωτεινὴ οὐσία, χωρὶς ὠρισμένη μορφή. Τότε ἐχώρισε τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκότος.

Καὶ ὁ Θεός, ὠνόμασε τὸ φῶς «**ἡμέ-
ρα**» καὶ τὸ σκότος «**νύχτα**».

Ἔτσι ἐτελείωσε ἡ πρώτη ἡμέρα
τῆς Δημιουργίας.

Τὴν δευτέρα ἡμέρα ὁ Θεὸς εἶπε
καὶ ἔγινε τὸ στερέωμα καὶ τὸ ὠνό-
μασε «**Οὐρανός**». Τότε ἐξεχώρισε ἡ
γῆ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο.

Τὴν τρίτη ἡμέρα εἶπε ὁ Θεὸς καὶ
ἐμαζεύθησαν οἱ ὕδρατμοὶ καὶ ἐσχη-
μάτισαν σύννεφα. Τὰ σύννεφα ἐσχη-
μάτισαν βροχὲς καὶ ἡ γῆ ἐσκεπάσθη-
κε ἀπὸ τὰ νερά. Τότε ὁ Κύριος εἶπε
νὰ συναθροισθοῦν τὰ νερά σὲ ὠρι-
σμένο μέρος. Αὐτὸ τὸ ὠνόμασε «**θά-
λασσα**». Τὸ ἄλλο, τὸ ἀκάλυπτο ἀ-
πὸ τὰ νερά μέρος, τὸ ὠνόμασε «**ξη-
ρά**».

Εἶδε ὁμοῦς ὁ πάνσοφος Θεὸς ὅτι ἡ
γῆ ἦταν ἀστόλιστη καὶ ἔμοιαζε σὰν
παγωμένη. Καὶ εἶπε :

— Εὐλογημένη νὰ εἶναι ἡ γῆ. Νὰ
βλασταίνῃ πάντα χλωρὸ χορτάρι
καὶ νὰ βγάξῃ λουλούδια καὶ καρ-
πούς.

Καὶ ἐφύτρωσαν τότε τὰ λογιῶν -
λογιῶν δένδρα καὶ λουλούδια καὶ ἐ-
γέμισε ὁ τόπος ἀπὸ ἄνθη καὶ πρα-
σινάδα.

Τὴν τετάρτη ἡμέρα ὁ Θεὸς εἶπε :

— “Ας γεμίση καὶ ὁ κατάμαυρος οὐρανὸς μὲ ἄστρα!

Καὶ ἔγινε ὁ ἥλιος, ποὺ λάμπει τὴν ἡμέρα, καὶ ἡ σελήνη, ποὺ φωτίζει τὴ νύχτα. Ἐγιναν ἀκόμη καὶ τ’ ἀμέτρτητα ἀστέρια, ποὺ λαμπυρίζουν στὸν οὐρανὸ σὰν ἀσημένια. Τότε πιά ἐξεχώρισε καθαρὰ ἡ ἡμέρα ἀπὸ τὴ νύχτα.

Τὴν πέμπτη ἡμέρα ὁ Θεὸς εἶπε καὶ ἔγιναν τὰ ψάρια καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τοὺς ἔδωσε τὴν εὐλογία του.

Τὴν ἕκτη ἡμέρα ὁ Θεὸς εἶπε:

— “Ας γεμίση καὶ ἡ ξηρὰ μὲ ζωντανὰ πλάσματα.

Καὶ ἔγιναν ὅλα τὰ ζῶα τῆς ξηρᾶς, ἀπὸ τὸ μικρότερο ὡς τὸ μεγαλύτερο.

Τότε ὁ Θεὸς εἶδε πῶς ἡ γῆ ἦταν πολὺ ὁμορφη. Ἐλεγε ὁμοῦς κάτι: ἓνα πλάσμα λογικὸ, ποὺ θὰ χαίρεται ὅλη αὐτὴ τὴν ὁμορφιὰ καὶ θὰ δοξολογῇ τὸν Πλάστη. Καὶ ἔκαμε τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ Πανάγαθος Θεὸς συνεπλήρωσε πλέον τὸ ἔργο Του καὶ ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτό.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, τὴν ἑβδόμη, ὁ Θεὸς δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο. Ἄναπαύθηκε. Καὶ εὐλόγησε τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ τὴν ὠνόμασε **Σάββατο**, δηλαδή «ἡμέρα ἀναπαύσεως».

Ἄπὸ τότε ὁ Κύριος κυβερνᾷ τὸν κόσμον καὶ φροντίζει γι’ αὐτὸν σὰν καλὸς κυβερνήτης καὶ πατέρας.

Περίληψις: Ὁ Παντοδύναμος Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον ἀπὸ τὸ τίποτε. Μὲ τὴν σειρά ἐδημιούργησε τὸ φῶς, τὸν οὐρανὸ, τὴν γῆ μὲ τὴν ξηρὰ καὶ τὴν θάλασσα, τὰ ἄστρα, τὰ ψάρια καὶ τὰ πουλιὰ, τὰ ζῶα καὶ τὸν ἄνθρωπο.

Ἐρωτήσεις: Σὲ πόσες ἡμέρες ἐδημιούργησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον; Τί ἔκαμε σὲ κάθε ἡμέρα; Ποιὸ πλάσμα ἔκαμε τελευταῖο; Οἱ ἡμέρες ἐκεῖνες ἦσαν σὰν τὶς δικές μας ἢ μεγάλες ἐποχές; Ἄπὸ ποῦ ἐξεχώρισε καθαρὰ ἡ ἡμέρα ἀπὸ τὴ νύχτα; Μὲ τί ἐδημιούργησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον; Ποιὰ λόγια ἔλεγε κάθε φορά; Ποιὰ γεγονότα εἶχαν σὰν ὁ Θεὸς εἶναι Παντοδύναμος;

Ὁ Θεὸς εἶναι Αἰώνιος, Παντοδύναμος, Πάνσοφος. Εἶναι ὁ μεγάλος Δημιουργὸς καὶ ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς.

2. Οί πρωτόπλαστοι

Τὴν ἕκτη ἡμέρα ὁ Θεὸς εἶπε :

— Θὰ κάμω τὸν ἄνθρωπο, ὁμοίό μου καὶ βασιλέα ὄλων τῶν πλασμάτων μου.

Καὶ ἔκαμε τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ὄχι μὲ τὸν λόγο Του, ὅπως τὰ ἄλλα πλάσματα.

Ἐπῆρε πηλὸ ἀπὸ τὴν γῆ καὶ τὸν ἐπλάσε. Τότε ἐφύσηξε στὸ πρόσωπό του καὶ ἐμπῆκε μέσα του ἡ ψυχὴ. Ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε

ν' ἀναπνέη, νὰ κινῆται καὶ νὰ βαδίζη. Τὸν πρῶτον αὐτὸν ἄνθρωπο τὸν ὠνόμασε **Ἀδάμ**, δηλαδή «χωματένιο».

Εἶδε ὁμοῦς ὁ Θεός, ὅτι ὁ Ἀδάμ ἦταν μόνος, χωρὶς σύντροφο ἐπάνω στὴ γῆ. Τοῦ ἔδωσε τότε ἓνα γλυκὸ ὕπνο καὶ ἔκανε ἓνα πλάσμα ὁμοίό του. Αὐτὴ τὴ φορά δὲν ἐπῆρε πηλὸ, ἀλλὰ ἓνα πλευρὸ τοῦ Ἀδάμ. Μὲ αὐτὸ ἐπλάσε τὴν γυναῖκα καὶ τὴν ὠνόμασε **Εὔα**, δηλαδή «ζωή».

Ὅταν ἐξύπνησε ὁ Ἀδάμ καὶ εἶδε τὴν Εὔα, εἶπε :

— Εἶναι ἀπὸ τὰ ὀστέα καὶ ἀπὸ τὴν σάρκα μου.

Οἱ πρῶτοι αὐτοὶ ἄνθρωποι τῆς γῆς εἶναι τὰ τελειότερα ἀπὸ τὰ ἄλλα πλάσματα τοῦ Θεοῦ καὶ λέγονται πρωτόπλαστοι.

Περίληψις : Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ χῶμα καὶ τοῦ ἐφύσησε ὕστερα τὴν ψυχὴν. Ἀπὸ μιᾶ πλευρᾶ τοῦ Ἀδὰμ ἔκαμε καὶ τὴν Εὐά. Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐά λέγονται πρωτόπλαστοι.

Ἐρωτήσεις : Πῶς θὰ ἦταν ἡ δημιουργία χωρὶς ἄνθρωπο; Γιατί ὁ Θεὸς ἔκαμε τελευταῖο τὸν ἄνθρωπο; Πῶς τὸν ἔπλασε ὁ Θεός; Πῶς τοῦ ἔδωσε ζωὴ; Πῶς τὸν ὠνόμασε; Πῶς ἔκαμε τὴν πρώτην γυναῖκα; Πῶς τὴν ὠνόμασε; Ποιοὶ εἶναι οἱ πρωτόπλαστοι καὶ γιατί λέγονται ἔτσι; Ποιοὶ ἄνθρωποι στὸν κόσμον δὲν εἶχαν ποτὲ γιαγιά ἢ παπποῦ; Πῶς φροντίζει ὁ Θεὸς γιὰ τὸν κόσμον; (Θεῖα Πρόνοια).

Ὁ Θεὸς μᾶς ἐχάρισε ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ πρῶτα ἀπὸ ὅλα τὴ ζωὴ. Εἴμαστε παιδιὰ του καὶ πρέπει νὰ Τὸν σεβόμαστε καὶ νὰ Τὸν ἀγαποῦμε, περισσότερο καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς μας ἀκόμη.

3. Ὁ Παράδεισος

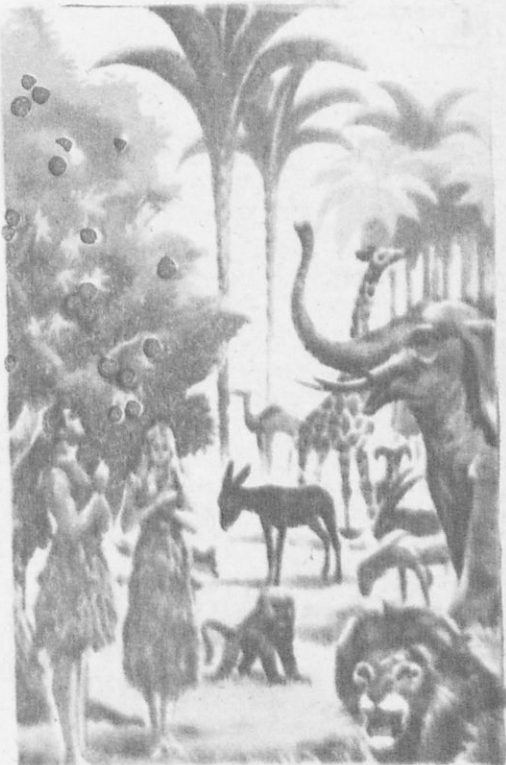
Ὁ Θεὸς ἔκαμε γιὰ τοὺς Πρωτοπλάστους ἕνα πανέμορφο κῆπο, τὸν **Παράδεισο**. Ἐκεῖ μέσα τὰ λουλουδία ἀνθοῦσαν ἀδιάκοπα. Τὰ δένδρα ἦσαν φορτωμένα μὲ κάθε λογῆς καρπούς. Τὰ πουλάκια ἐκελαδοῦσαν γλυκά. Τὰ ζῶα ἔπαιζαν μονοιασμένα.

Στὴ μέση τοῦ Παραδείσου ὑπῆρχε ἕνα δένδρον περιεργο. Ἦταν τὸ δένδρον τῆς «Γνώσεως τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ».

Ὁ Θεὸς εὐλόγησε τοὺς πρωτοπλάστους :

— Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε...

Ἐπειτα ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ ἂν οἱ Πρωτόπλαστοι θὰ ἐχρησιμοποιοῦσαν πρὸς τὸ καλὸ ἢ πρὸς τὸ κακὸ τὰ χαρίσματα, ποὺ τοὺς ἔδωσε. Καὶ τοὺς εἶπε :

— Σᾶς χαρίζω τὸν ὄμορφον αὐτὸν κῆπο, τὴν Ἑδέμ. Μέσα ἐδῶ θὰ ζήσετε πάντοτε ἐσεῖς καὶ τὰ παιδιὰ σας. Ἐμπορεῖτε νὰ κόβετε λουλούδια, νὰ τρώγετε καρπούς, νὰ ἔχετε ὅλα τὰ ζῶα ὑπηρέτες σας. Ὅμως ἓνα πράγμα σᾶς εἶναι ἀπαγορευμένο: Νὰ μὴν δοκιμάσετε ποτὲ τὸν καρπὸ αὐτοῦ τοῦ δένδρου τῆς Γνώσεως τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ. Ἄν τὸ κάμετε, θὰ γίνετε δυστυχισμένοι καὶ θὰ πεθάνετε!

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ τὸ ὑποσχέθηκαν καὶ ἔτρεξαν εὐτυχισμένοι μέσα στὸν Παράδεισόν τους.

Περίληψις : Ὁ Θεὸς ἐγκατέστησε τοὺς Πρωτοπλάστοις μέσα στὸν Παράδεισο. Θεία ἐντολὴ ἦτο νὰ μὴν δοκιμάσουν ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ, γιὰ νὰ μὴν πεθάνουν. Οἱ Πρωτόπλαστοι τὸ ὑποσχέθηκαν.

Ἐρωτήσεις : Τί ἦταν ὁ Παράδεισος; Πῶς ἐζοῦσαν μέσα ἐκεῖ οἱ Πρωτόπλαστοι; Ποιῆς ἦσαν οἱ σχέσεις των μὲ τὰ διάφορα ζῶα; Γιὰτί ὁ Θεὸς τοὺς ἀπαγόρευε νὰ δοκιμάσουν ὄρισμένο καρπὸ; Τί ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ;

Πρέπει νὰ ὑπακούωμε στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, γιὰτί ὁ Θεὸς φροντίζει πάντοτε γιὰ τὸ καλὸ μας.

4. Ἡ παρακοὴ τῶν Πρωτοπλάστων

Σάν ὄνειρο ἦταν ὁμορφη ἡ ζωὴ τῶν Πρωτοπλάστων μέσα στὸν Παράδεισο. Εἶχαν ὅ,τι ἤθελαν καὶ τίποτε δὲν τοὺς ἔλειπε.

Οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἐχαίροντο μαζί των. Ὁ διάβολος ὁμως τοὺς ἐφθονοῦσε. Ἦθελε νὰ τοὺς κάμη δυστυχισμένους καὶ νὰ καταστρέψη τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ἐπῆρε τὴν μορφή φιδιοῦ καὶ ἐκρύφθηκε μέσα στὴ φυλλωσιὰ τοῦ δένδρου τῆς Γνώσεως.

Ἡ Εὗα ἦταν λίγο περιέργη. Συχνὰ ἐπῆγαινε μόνη πρὸς τὸ παράξενο ἐκεῖνο δένδρο καὶ ἐθαύμαζε τοὺς μαγικούς καρπούς του. Ἐπῆγε καὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ εἶδε τὸ φίδι μέσα στὰ κλαδιά. Δὲν ἐφοβήθηκε διόλου, γιατί ὅλα τὰ ζῶα μέσα στὸν Παράδεισο ἦσαν ἡμερα. Τὸ φίδι ἐπρόβαλε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε στὴν Εὗα μὲ μιὰ φωνὴ γλυκειά :

— Εὗα, γιατί δὲν δοκιμάζεις καὶ τοὺς καρπούς αὐτοῦ τοῦ δένδρου; Εἶναι γεμάτοι χυμὸ καὶ ἄρωμα...

— Ὁ Θεὸς μᾶς ἀπαγορεύει καὶ νὰ τοὺς ἐγγίσωμε ἀκόμη. Ἄν παρακούσωμε τὴν ἐντολή του, θὰ πεθάνωμε!...

— Ἀνοησίες!... Ἐγὼ τρώω κάθε ἡμέρα καὶ δὲν παθαί-

νω τίποτε. "Αν φᾶς κι ἐσύ, θὰ γίνης ὅμοια μὲ τὸν Θεό. "Ελα, δοκίμασε καὶ θὰ ἰδῆς!...

Ἡ Εὐὰ ἐγελάσθηκε καὶ ἔκοψε ἕναν καρπὸ. Τὸν ἐδοκίμασε καὶ τῆς ἐφάνηκε πολὺ γλυκός. Δὲν ἐπρόφθασε ὁμως νὰ καταπιῇ τὸ πρῶτο κομματάκι καὶ ἔνοιωσε πὼς ἔκαμε κάτι κακό.

Ἐκείνη τῆ στιγμὴ ἔφθασε καὶ ὁ Ἀδάμ. Ἡ Εὐὰ τοῦ διηγῆθηκε τὶ ἔκαμε. Στὸ τέλος τοῦ ἔδωσε ἕναν καρπὸ καὶ τοῦ εἶπε:

—Φάγε κι ἐσύ, Ἀδάμ, καὶ ὁ,τι πάθωμε, ἄς τὸ πάθωμε μαζί..

Ἐδοκίμασε καὶ ὁ Ἀδάμ. Ἐνοιωσε καὶ αὐτὸς τὰ ἴδια.

Τότε γιὰ πρώτη φορὰ ἐπρόσεξαν πὼς ἦσαν γυμνοί. Ἐνοιωσαν ἐντροπὴ καὶ φόβο. Ἀμέσως ἔφυγαν καὶ ἐκρύφθηκαν στὴν πιὸ πυκνὴ φυλλωσιὰ τοῦ Παραδείσου. Ἡ Εὐὰ ἄρχισε νὰ ράβη μὲ φύλλα συκιᾶς ἕνα φόρεμα γι' αὐτὴν καὶ ἄλλο ἕνα γιὰ τὸν Ἀδάμ.

Οἱ Πρωτόπλαστοι εἶχαν ἀμαρτήσῃ γιατί εἶχαν παρακούσει τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀμαρτία των αὐτὴ λέγεται καὶ «**προπατορικὸ ἀμάρτημα**», ἐπειδὴ ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ εἶναι οἱ **προπάτορες** ὄλων τῶν ἀνθρώπων. "Ολοι δὲ οἱ ἀνθρώποι φέρνουν ὡς κληρονομιά τὸ ἀμάρτημα αὐτό, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀπαλλάσσονται μὲ τὸ βάπτισμα.

Περίληψις: Οἱ Πρωτόπλαστοι ἐζούσαν τρισευτυχισμένοι μέσα στὸν Παράδεισο. Ὁ διάβολος ὁμως ἐφθόνησε τὴν εὐτυχία των. Ἐξεγέλασε τὴν Εὐὰ καὶ ἔφαγε ἀπὸ τὸν ἀηγορευμένο καρπὸ καὶ ἐκείνη παρέσυρε καὶ τὸν Ἀδάμ. Οἱ Πρωτόπλαστοι εἶχαν παρακούσει τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ καὶ εἶχαν ἀμαρτήσῃ.

Ἐρωτήσεις: Πῶς ἐζούσαν οἱ Πρωτόπλαστοι μέσα στὸν Παράδεισο; Τί ἔκαμε ἡ περίεργη Εὐὰ; Ποιὸς εἶχε μεταμορφωθῆ σὲ φίδι; Μὲ ποιά λόγια ἐξεγέλασε τὴν Εὐὰ; Τί ἔκαμε ὁ Ἀδάμ; Τί ἐνοιωσαν μετὰ τὴν παρακοή; Τί εἶναι «Προπατορικὸν ἀμάρτημα»; Πῶς ἀπαλλάσσόμεθα ἀπὸ αὐτό;

Πρέπει νὰ προσέχωμε νὰ μὴ μᾶς παρασύρῃ ὁ σατανᾶς καὶ φύγωμε ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ.

5. Ἡ τιμωρία τῶν Πρωτοπλάστων

Ἐπαιρνε νὰ βραδυάζη καὶ ὁ Θεὸς ἐπεριπατοῦσε στὸν παράδεισο. Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ τὸν ἄκουσαν καὶ ἀμέσως ἔτρεξαν νὰ κρυφθοῦν. Ἐτρεμαν σὰν τὸ καλάμι. Τότε εἶπε ὁ Θεός :

— Ἀδὰμ, ποῦ εἶσαι;

— Ἄκουσα τὴ φωνὴ Σου, Κύριε, καὶ ἐκρύφθηκα, γιατί ἡμου γυμνός, ἀπάντησε τρέμοντας ὁ Ἀδὰμ.

— Πῶς γνωρίζεις ὅτι εἶσαι γυμνός; Μήπως ἔφαγες ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ δένδρου τῆς Γνώσεως;

— Ἡ γυναῖκα, ποὺ μοῦ ἔδωσες, μὲ παρέσυρε...

Καὶ ἡ Εὐὰ ἐδικαιολογήθηκε:

— Τὸ φίδι μ' ἐξεγέλασε...

Καὶ ἔδειξε τὸ φίδι, ποὺ ἔστηκε ἐκεῖ πλάι καὶ τὴν ἐκοίταζε μὲ τὰ λαμπερά του μάτια.

Τότε ὑψώθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου καὶ εἶπε στὸ ἕρπετό :

— Νὰ εἶσαι καταραμένο, νὰ κυλιέσαι μὲ τὸ σῶμα στὴ γῆ καὶ νὰ τρώγης χῶμα!...

Ἐπειτα εἶπε στὴν Εὐὰ :

— Νὰ γεννᾷς μὲ πόνους τὰ παιδιὰ σου καὶ νὰ εἶσαι στὴν ἔξουσία τοῦ ἀντρα σου.

Τέλος εἶπε στὸν Ἀδὰμ :

— Ἐπειδὴ δὲν ἐκράτησες τὴν μόνη ἐντολή, ποὺ σοῦ ἔδωσα, θὰ φύγης ἀπὸ τὸν Παράδεισο. Θὰ καλλιεργῆς τὴ γῆ καὶ δὲν

θά ἔχης τίποτε χωρὶς κόπο καὶ ἰδρῶτα. Καὶ ἀφοῦ δουλέψης σὲ ὅλη σου τὴν ζωὴ σκληρά, θά ξαναγυρίσης στὴ γῆ ἀπὸ ὅπου σὲ ἐπῆρα.

Τότε ὁ Θεὸς ἔδωξε τοὺς Πρωτοπλάστους ἀπὸ τὸν Παράδεισο καὶ ὠρίσε ἕναν ἄγγελο μὲ πύρινη ρομφαία νὰ φυλάγῃ τὴν εἴσοδό του.

Περίληψις : Ὁ Θεὸς ἐτιμώρησε τοὺς Πρωτοπλάστους. Τοὺς ἔδωξε ἀπὸ τὸν παράδεισο καὶ ἀπὸ τότε ὁ πόνος καὶ ἡ λύπη δὲν τοὺς ἄφησαν σὲ ὅλη τοὺς τὴ ζωὴ.

Ἐρωτήσεις : Τί ἔπρεπε νὰ κάμουν οἱ Πρωτόπλαστοι μετὰ τὴν ἁμαρτία; Τί ἔκαναν; Ποιὲς δικαιολογίες εἶπαν στὸν Θεό; Ποιά πράξις θὰ τοὺς ὠφελοῦσε (ἀληθινὴ μετάνοια).

Ἡ παρακοὴ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ φέρνει πολὺ μεγάλο κακὸ στοὺς ἀνθρώπους.

6 Ὁ Κάϊν καὶ ὁ Ἄβελ

Οἱ ἡμέρες, ποὺ ἀκολούθησαν μετὰ τὴν φυγὴ ἀπὸ τὸν Παράδεισο, δὲν ἦσαν καὶ τόσο μαῦρες, ὅσο τίς ἐπερίμεναν οἱ Πρωτόπλαστοι.

Ὁ Πολυεὐσπλαχνος Θεὸς δὲν τοὺς ἄφησε στὴν τύχη. Εὐλόγησε τὴν ἐργασία των καὶ ἡ γῆ τοὺς ἔδινε πολλὰ εἰσοδήματα. Ἐπειτα ἡμέρεψαν μερικὰ ζῶα καὶ εἶχαν ἀφθονο τὸ γάλα, τὸ μαλλὶ καὶ τὸ κρέας. Τοὺς ἔδωσε ἀκόμη καὶ παιδιὰ καὶ ἔτσι τὸ ἀνθρώπινο γένος δὲν ἐχάθηκε.

Πρῶτα οἱ Πρωτόπλαστοι ἀπέκτησαν δύο γιουούς: τὸν Κάϊν καὶ τὸν Ἄβελ.

Ὁ Κάϊν ἐκαλλιεργοῦσε τὰ χωράφια καὶ ὁ Ἄβελ ἔβοσκε τὰ

κοπάδια. Ὁ Κάϊν ἦταν ζηλόφθονος καὶ κακός, ὁ Ἄβελ ἦταν πρόσχαρος καὶ ἡμερος σὰν τ' ἀρνάκια ποῦ ἔβοσκε.

Μία ἡμέρα τὰ δύο ἀδελφία προσέφεραν θυσία μαζί. Ὁ Κάϊν ἀπὸ τοὺς καρπούς τῆς γῆς καὶ ὁ Ἄβελ ἀπὸ τὰ ζῶα του.

Ὁ Ἄβελ ἐθυσίαζε μὲ σεβασμὸ καὶ πίστι καὶ ὁ καπνὸς ἀπὸ τὸ θυσιαστήριό του ἀνέβαινε πρὸς τὸν οὐρανό. Ὁ Κάϊν ἐθυσίαζε τυπικά καὶ μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ζήλεια γιὰ τὸν ἀδελφὸ του. Ὁ καπνὸς ἀπὸ τὸ θασιαστήριό του ἐσκορπιζόταν πλάϊ.

Ὁ Κάϊν, ἀντὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ γίνῃ ἀγνός σὰν τὸν Ἄβελ, ἐμίσησε τὸν ἀδελφὸ του. Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν τὸν ἐκάλεσε νὰ πᾶνε μαζί ἔξω μακριὰ στοὺς ἀγρούς. Ἐκεῖ σὲ ἓνα ἐρημικὸ μέρος ὠρμησε ἔξαφνα ἐπάνω του καὶ τὸν ἐσκότωσε.

Ἐπίστεψε πῶς δὲν τὸν εἶδε κανεὶς καὶ ἐγύριζε ἡσυχος στὸ σπίτι. Τὸν εἶδε ὁμοῦς ὁ Θεὸς καὶ τὸν ἐρώτησε :

— Κάϊν, Κάϊν, ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου;

— Μήπως εἶμαι φύλακας τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐγώ; ἀπεκρίθη ἔντρομος ὁ Κάϊν.

— Κάϊν, τί ἔκανες; Ἡ φωνὴ ἀπ' τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου φωνάζει καὶ φθάνει ὡς τοὺς οὐρανοὺς!.. ἐπανέλαβε ὁ Παντογνώστης Θεός.

Καὶ ἐκαταράσθηκε τὸν Κάϊν νὰ ζῆ πάντα μὲ τρόμο καὶ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ νὰ τρέμῃ σὰν τὰ φύλλα, ποῦ τὰ φυσᾷ ὁ ἄνεμος.

Ὁ Κάϊν ἔφυγε ἀπὸ τὴν χώρα τῶν γονέων του. Τόσο αὐτὸς ὁμοῦς, ὅσο καὶ ἀπόγονοί του ἔγιναν κακοί.

Περίληψις : Οἱ Πρωτόπλαστοι ἀπέκτησαν δύο παιδιὰ : τὸν Κάϊν καὶ τὸν Ἄβελ. Ὁ Ἄβελ ἦταν καλός, ὁ Κάϊν ὁμοῦς ἦταν κακός. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἐδέχετο τὴν θυσία του. Ὁ Κάϊν ἀντὶ νὰ γίνῃ καλός σὰν τὸν ἀδελφὸ του, ἐμίσησε καὶ ἐφόνευσε τὸν Ἄβελ. Καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐτιμώρησε.

Ἐρωτήσεις : Πότε ἀπέκτησαν παιδιὰ οἱ Πρωτόπλαστοι; Ποῖον ἐβάρυνε περισσότερο τὸ «προπατορικὸ ἀμάρτημα»; Γιατί ἡ θυσία του ἐν ἦταν δεκτὴ ἀπὸ τὸν Θεό; Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ὁ Κάϊν; Ἦμποροῦσε νὰ σωθῇ καὶ μετὰ τὸν φόνο; Πῶς;

Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους καὶ εἶναι πάντοτε μαζί των. Τοὺς κακοὺς ὁμοῦς τοὺς τιμωρεῖ γιατί εἶναι δίκαιος.

7. 'Ο κατακλυσμός.

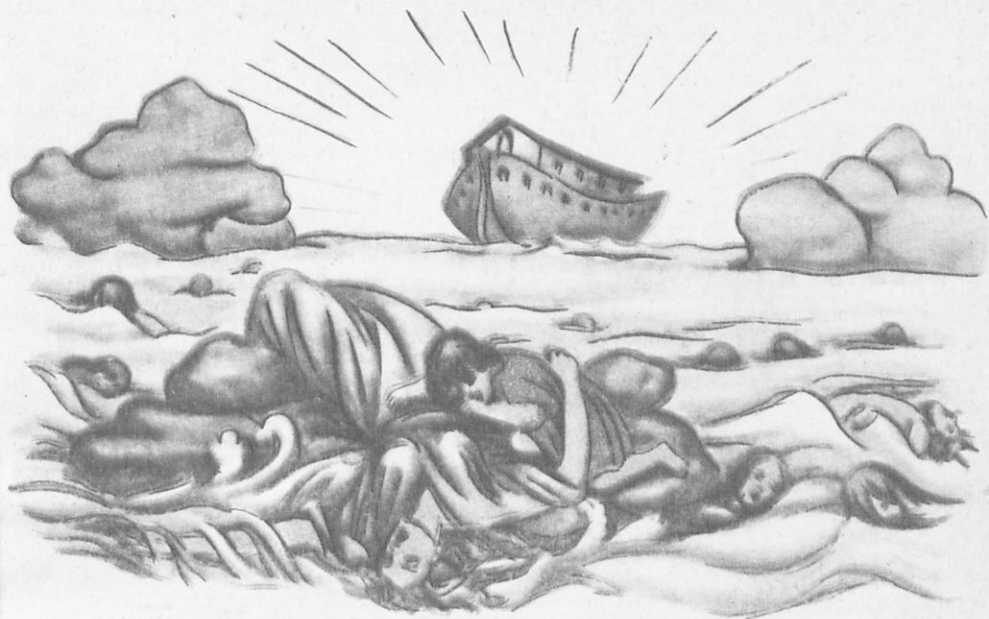
Μετά τόν Κάιν και τόν 'Αβελ ὁ 'Αδάμ ἀπέκτησε τόν Σήθ και ἄλλα παιδιά και θυγατέρες. Οἱ ἄνθρωποι ἐπλήθυναν, ἀλλά ἔγιναν κακοί. Ἐλησμόνησαν τήν θεϊκή τους καταγωγή και ἐλάτρευαν τὰ εἰδωλα. Ἐνας μόνον ἐξεχώριζε ἀπό ὅλους, ὁ δίκαιος και ἐνάρετος **Νῶε**. Σ' αὐτόν μιὰ ἡμέρα εἶπε ὁ Θεός :

— Ἡ ἁμαρτία ἐπερίσσευσε στοὺς ἀνθρώπους και θά τοὺς καταστρέψω μέ κατακλυσμό. Πήγαινε λοιπόν νά κατασκευάσης μιὰ κιβωτό ἀπό ξύλα. Μέσα σ' αὐτή θά ἀσφαλισθῆς ἐσύ μέ τήν οἰκογένειά σου και μέ τίς οἰκογένειες τῶν υἱῶν σου. Πάρε ἄφθονα τρόφιμα και ἕνα ζευγάρι ἀπό ὅλα τὰ ζῶα τῆς γῆς.

Ἔπειτα ὅλα ἐτοιμάσθηκαν σύμφωνα μέ τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου. Τότε ἄνοιξαν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ. Ἔβρεχε συνεχῶς ἐπί σαράντα ἡμέρες και σαράντα νύκτες. Τὰ νερά ἀνέβαιναν ὀλοένα και ἐσκέπαζαν χωριά και πολιτείες, κάμπους και βουνά. Ὑψώθηκαν τόσο, πού ἐκάλυψαν και τὸ ὑψηλότερο βουνό τῆς γῆς.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι και ὅλα τὰ ζῶα ἐπνίγηκαν. Μονάχα ἡ κιβωτός ἐπλεε ἐπάνω στά νερά και ἐπροφύλασσε ἐκείνους, πού ἦσαν κλεισμένοι μέσα σ' αὐτή.

Τότε ὁ Θεὸς ἐπρόσταξε καὶ ἔσταμάτησε ἡ βροχή. Τὰ νερὰ ἄρχισαν σιγὰ σιγὰ νὰ χαμηλώνουν. Κάποτε ἐφάνηκε ἡ γῆ καὶ ἡ κιβωτὸς ἐκάθησε στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Ἀραράτ. Ὁ Νῶε ἀνοίξε ἕνα παραθυράκι καὶ ἄφησε νὰ πετάξῃ ἕνας κόρακας. Ἦθελε νὰ δοκιμάσῃ τί γίνεται ἔξω. Ὁ κόρακας ὅμως δὲν ἐπέστρεψε πιά. Ἦμποροῦσε νὰ μένῃ στὶς κορυφές τῶν βουνῶν καὶ νὰ τρέφεται μὲ τὰ πτώματα.

Ἀργότερα ὁ Νῶε ἔστειλε ἕνα περιστέρι. Ἐκεῖνο δὲν εὗρῆκε μέρος γιὰ νὰ μείνῃ καὶ ἐπέστρεψε στὴν Κιβωτό. Ὄταν μετὰ ἐπτὰ ἡμέρες τὸ ἔστειλε καὶ πάλι, ἐγύρισε κρατῶντας στὸ ράμφος του ἕνα κλαδάκι ἐλιᾶς. Ἦταν σημεῖο ὅτι ἐφάνηκαν τὰ δένδρα.

Ὁ Νῶε ἐπερίμενε μερικές ἡμέρες ἀκόμη καὶ ὕστερα ἀνοίξε τὴν κιβωτό. Ὅλα τὰ ζῶα ἐσκορπίσθησαν χαρούμενα στὴ γῆ. Ἐβγήκε καὶ αὐτὸς μὲ τὴν οἰκογένειά του. Πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ προσφέρῃ θυσία στὸ Θεὸ καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴν σωτηρία των.

Γλυκειά γαλήνη άπλωνόταν παντοῦ καί στον οὐρανό έφάνηκε τὸ οὐράνιο τόξο.

— Τὸ τόξο αὐτό, εἶπε ὁ Θεὸς στον Νῶε, εἶναι σημεῖο ὅτι έδέχθηκα τὴ θυσία σου καί δέν θά ξανακάνω κατακλυσμό.

Ὁ Νῶε ἔζησε πιά εὐτυχησμένος μέ τὴν οἰκογένειά του.

Ἀπὸ τὰ τρία παιδιά του, τὸν Σήμ, τὸν Χάμ καί τὸν Ἰάφεθ, οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν νά πληθθαίνουν καί πάλι.

Περίληψις : Οἱ ἄνθρωποι ἐπλήθυναν στή γῆ, ἀλλά ἐλησμόνησαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καί ἔγιναν κακοί. Ὁ Θεὸς τότε ἀπεφάσισε νά καταστρέψῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Μόνον ὁ δίκαιος Νῶε ἐσώθη μέ τὴν οἰκογένειά του καί ἓνα ζευγάρι ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα μέσα στήν κιβωτὸ του.

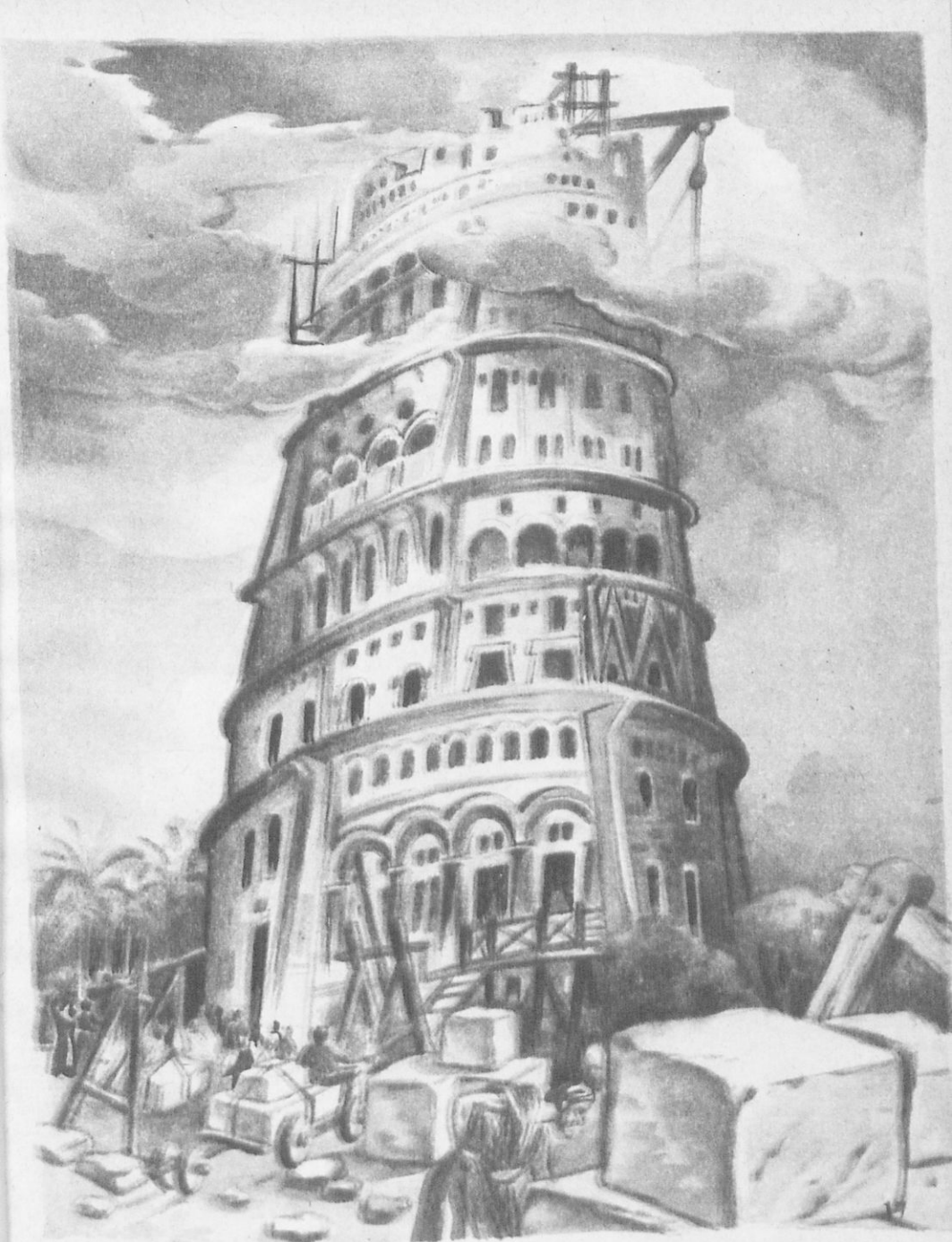
Ἐρωτήσεις : Γιατί ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νά καταστρέψῃ τοὺς ἄνθρώπους μέ κατακλυσμό; Ποιὸς καί γιατί ἔπρεπε νά σωθῆ; Τί εἶναι ὁ κατακλυσμός; Τί ἦταν ἡ κιβωτός; Ποῦ ἐστάθηκε ἡ κιβωτός; Πῶς ὁ Νῶε ἐκατάλβε ὅτι ἐτελείωσε ὁ κατακλυσμός; Ποιὰ ἦταν ἡ πρώτη πράξις τοῦ Νῶε ὅταν ἐβγήκε ἀπὸ τὴν κιβωτό; Ποιὸ οὐράνιο φαινόμενο ἀποτελεῖ ὑπόσχεσι τοῦ Θεοῦ πῶς δέν θά ξαναγίῃ κατακλυσμός;

Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καί ἀμείβει τοὺς καλοὺς. Γι'αὐτὸ πρέπει νά εἴμαστε καλοί.

8. Ὁ πύργος τῆς Βαβέλ

Μέ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε ἐπλήθυναν πολὺ καί ἀπετέλεσαν ἓνα μεγάλο ἔθνος. Ἦταν ἀδύνατο ὅμως νά ζήσουν ὅλοι μαζί καί ἀπεφάσισαν νά σκορπισθοῦν σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Ἀπὸ φόβο δὲ μήπως λησμονηθοῦν, εἶπαν:

— Ἐλᾶτε νά κτίσωμε ἓναν πύργο μεγάλο, πού ἡ κορυφή του νά φθάνη ὡς τὸν οὐρανό. Θά τὸν βλέπωμε, ὅπου καί νά εἴμαστε, καί δέν θά ξεχάσωμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Καὶ ἄρχισαν νὰ κτίζουν τὸν περίεργο αὐτὸν πύργο. Μὰ ὅσο ἐπροχωροῦσαν στὸ ἔργο τους, τόσο ἐμεγάλωνε καὶ ἡ ὑπερηφάνειά τους :

— Ὁ πύργος μας, ἔλεγαν, θὰ εἶναι καλύτερος καὶ ἀπ' τὰ μεγαλύτερα ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ!

Ὁ Θεὸς ἐδιάβασε τὶς σκέψεις τῶν φαντασμένων ἐκείνων ἀνθρώπων καὶ ἀπεφάσισε νὰ τοὺς τιμωρήσῃ. Ἐσκοτίσε λοιπὸν τὴ γλῶσσα των, ὥστε κανεὶς νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τοὺς ἄλλους. Ὅταν ὁ ἓνας ἐγύρευε πέτρες, ὁ ἄλλος τοῦ ἔφερνε λάσπη καὶ ὅταν ἐζητοῦσε λάσπη, τοῦ ἔφερναν ξύλα...

Εἶδαν ἔτσι ὅτι ἡ ἐργασία δὲν ἠμποροῦσε νὰ προχωρήσῃ καὶ τὴν ἐγκατέλειψαν. Στὸν πύργο ἔδωσαν τὸ ὄνομα Βαβέλ, ποὺ σημαίνει «σύγχυσις γλωσσῶν».

Οἱ ἄνθρωποι πάντως ἐσκορπίσθησαν σὲ ὅλα τὰ μέρη καὶ διαμορφώθηκαν οἱ γλῶσσες καὶ οἱ λαοί.

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σὴμ (Σημίται) ἐτράβηξαν πρὸς τὴν Ἀσία. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Χαμ (Χαμίται) ἐπῆγαν πρὸς τὴν Ἀφρική. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰάφεθ (Ἰαπετίται) ἐβάδισαν πρὸς τὴν Εὐρώπη.

Παρατήρηση : Οἱ ἄνθρωποι ἐσχημάτισαν ἓνα μεγάλο ἔθνος καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ζωρίσουν, ἀφοῦ κτίσουν ἓνα πανώψηλο πύργο, ποὺ νὰ τοὺς θυμίζει τὴν κοινὴ καταγωγὴ. Ὑπερηφανεύθηκαν ὅμως γιὰ τὸ ἔργο τους καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἐτιμώρησε μὲ σύγχυσι τῆς γλώσσας των.

Ἐρωτήσεις : Ποιὰ ἦταν τὰ τρία παιδιά τοῦ Νῶε; Γιατί οἱ ἀπόγονοι ἐπῆραν τὴν ἀπόφασιν νὰ σκορπισθοῦν σὲ ὅλα τὰ μέρη; Τί ἐσκέφθηκαν νὰ κάμουν, ὥστε νὰ τὸ βλέπουν καὶ νὰ ἐνθυμοῦνται τὴν καταγωγὴ των; Ἦταν αὐτὸ ἔργο λογικῶν ἢ φαντασμένων ἀνθρώπων; Πῶς τοὺς ἐταπεινώσε ὁ Θεός;

Δίδαγμα : Ὁ Θεὸς ἀποστρέφεται τοὺς ὑπερηφάνους καὶ ἀλαζόνες.

Η ΟΙ ΠΑΤΡΙΣΤΕΡΧΑΙ

1. Ο ΑΒΡΑΑΜ

α) Ἡ κλήσις τοῦ Ἀβραάμ: Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἐσκορπίσθηκαν σὲ ὅλη τὴ γῆ, δὲν ἔγιναν καλύτεροι. Ἐγιναν χειρότεροι. Ἐξέχασαν καὶ αὐτὸν τὸν Θεὸ καὶ ἐλάτρευαν τὰ εἰδωλα. Μονάχα ὁ καλὸς καὶ δίκαιος Ἀβραάμ παρέμεινε πιστὸς.

Ὁ Ἀβραάμ κατήγετο ἀπὸ τὴν γενεὰ τοῦ Σὴθ καὶ ἐζοῦσε στὴ Χαρρὰν τῆς Μεσοποταμίας.

Τὸν δίκαιο αὐτὸν ἐκάλεσε μιὰ ἡμέρα ὁ Θεὸς καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀφῆσε τὸν τόπο σου καὶ πῆγαινε στὴ χώρα, ποὺ θὰ σοῦ δείξω. Θὰ σὲ εὐλογῆσω καὶ θὰ σὲ κάνω πατέρα ἑνὸς λαοῦ μεγάλου.

Ὁ Ἀβραάμ ἐπῆρε τὴν γυναῖκα του Σάρρα, τὸν ἀνεπιό του Λῶτ καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του καὶ ἀνεχώρησε.

Ἐφθασε στὴ γῆ Χαναάν καὶ ἐγκατεστάθηκε. Μὲ τὴν εὐλογία δὲ τοῦ Θεοῦ ἀπέκτησε πολλὰ πλούτη.

β) Ἀβραάμ καὶ Λῶτ: Μὲ τὰ χρόνια τὰ κοπάδια ἔγιναν τόσο πολλὰ, ποὺ τὰ λιβάδια δὲν ἔφθαναν γιὰ ὅλα. Οἱ βοσκοὶ τοῦ Ἀβραάμ τότε ἐμάλλωναν μὲ τοὺς βοσκούς τοῦ Λῶτ.

Γι'αὐτὸ ὁ Ἀβραάμ λέγει μιὰ ἡμέρα στὸν Λῶτ:

— Παιδί μου, οἱ βοσκοὶ μας μαλλώνουν, γιατί τὰ κοπάδια μας

ἐπλήθυναν καὶ τὰ λιβάδια δὲν φθάνουν οὔτε γιὰ τὸν ἕνα ἀπὸ ἡ-
μᾶς. Πρέπει νὰ χωρίσωμε. Ἡ χώρα εἶναι ἀπέραντη καὶ ἔχει τό-
πους γιὰ ὄλους μας. Ἄν θέλῃς, πήγαινε ἐσὺ πρὸς τὸ ἕνα μέρος·
πρὸς τὸ ἄλλο θὰ πάω ἐγώ.

Ὁ Λῶτ εὗρῆκε σωστὰ ὄλα αὐτά. Ἐπῆρε τὰ πρόβατά του
καὶ ἐπροχώρησε σὲ μιὰ πλούσια πεδιάδα, πού τὴν ἐπότιζε ὁ Ἰορ-
δάνης ποταμός. Ἐκεῖ ἦσαν καὶ οἱ πόλεις Σόδομα καὶ Γόμορρα. Ὁ
Ἀβραάμ ἔμεινε στὴ Χεβρὼν τῆς Χαναάν.

γ) Τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα: Ἡ χώρα, πού ἐδιάλεξε ὁ Λῶτ,
εἶχε πολλὰ καὶ πλούσια λιβάδια, ἀλλὰ καὶ κακοὺς ἀνθρώπους.
Ἦσαν ὄλοι τοὺς βουτηγμένοι στὴν ἁμαρτία.

Ὁ Θεὸς ἔστειλε δυὸ ἀγγέλους νὰ τοὺς συμβουλέψουν. Ἐκεῖ-
νοι ὅμως ὄχι μόνο δὲν τοὺς ἄκουσαν, ἀλλὰ καὶ ἠθέλησαν νὰ τοὺς
κακοποιήσουν. Μόνον ὁ καλὸς καὶ δίκαιος Λῶτ ἐδέχθηκε νὰ τοὺς
φιλοξενήσῃ στὸ σπίτι του.

Τὴν νύχτα τοῦ λέγουν :

— Εἴμαστε ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ νὰ καταστρέψωμε αὐτὴ
τὴν πόλι. Οἱ ἁμαρτίες τῆς ἔφθασαν ὡς τὸν οὐρανό. Πάρε λοιπὸν
τὴ γυναῖκα σου καὶ τίς κόρες σου καὶ φύγετε. Προσέξετε δὲ νὰ
μὴ γυρίση κανεὶς καὶ κοιτάξῃ πίσω. Ὁ Θεὸς δὲν θὰ λυπηθῇ οὔτε
αὐτόν.

Τὸ πρῶτὸ ἐξεκίνησε νὰ φύγῃ ὁ Λῶτ μὲ τὴν οἰκογένειά του.
Δὲν ἐπροχώρησαν καὶ πολὺ καὶ ἄρχισε νὰ βρέχῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
φωτιά καὶ θειάφι. Τὸ πύρινο ποτάμι κατέκαιε τίς ἁμαρτωλὲς πό-
λεις. Ὅλοι ἐτραβοῦσαν τὸ δρόμο τοὺς, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα τοῦ Λῶτ
ἦταν περίεργη. Ἦθελε νὰ ἰδῇ τί κακὸ γίνεται πίσω τῆς. Ἡ τι-
μωρία ὅμως ἤλθε ἀμέσως. Πρὶν καλὰ - καλὰ προφθάσῃ νὰ ἰδῇ τὸ
φοβερὸ θέαμα, ἔγινε ἕνα ἄγαλμα ἀπὸ ἀλάτι.

Ἡ χώρα τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων ἐβούλιαξε ἐντελῶς. Στὴ
θέσι τῆς ἐφανερώθηκε μιὰ λίμνη, ἡ Νεκρὰ θάλασσα.

Ερώτηση: Ὁ Θεὸς ἐκάλεσε τὸν Ἀβραάμ νὰ ἔλθῃ στὴ γῆ Χαναάν. Ἐκεῖ τὸν εὐλόγησε καὶ τοῦ ἐχάρισε πολλὰ πλοῦτη.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Ἀβραάμ ἦταν μαζί μὲ τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Λῶτ. Ἀργότερα ὁμοῦ ἐχώρισαν. Ὁ Λῶτ μὲ τὰ κοπάδια τοῦ ἐπῆγε κοντὰ στὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ ὁ Ἀβραάμ ἔμεινε στὴ Χεβρών.

Οἱ κάτοικοι τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων ἦσαν κακοὶ καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἐτιμώρησε. Ἐρρίξε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ φωτιὰ καὶ τοὺς ἔκαψε.

Ἐρωτήσεις: Ποιὰ ἦταν ἡ καταγωγὴ τοῦ Ἀβραάμ; Τί ἀνθρώπος ἦταν; Μέσα σὲ ποιὸ περιβάλλον ἐζούσε; Τί τοῦ εἶπε καὶ τί ὑπόσχεσι τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός; Σὲ ποιὰ χώρα ἐταξίδεψε ὁ Ἀβραάμ; Γιατί ἐχωρίσθηκε ἀπὸ τὸν Λῶτ; Μεσα σὲ ποιὸ ἀνθρώπου ἐζούσε ὁ Λῶτ; Τί ἔκαμε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ; Τί εἶπαν οἱ ἄγγελοι στὸν Λῶτ; Τί ἔπαθε ἡ γυναῖκα τοῦ Λῶτ καὶ γιατί; Τί εὐρίσκεται ἀπὸ τότε στὴ θέσι τῶν δύο ἀμαρτωλῶν πόλεων;

Δίδαγμα: Ὁ Θεὸς προστατεύει τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ καταστραφοῦν μαζί μὲ τοὺς κακοὺς.

2. Ο ΙΣΑΑΚ

α) Ἡ γέννησις τοῦ Ἰσαάκ: Ὁ Ἀβραάμ, ὅπως ἦταν εὐλογημένος ἀπὸ τὸ Θεό, ἀπέκτησε ἀκόμη περισσότερα πλοῦτη. Δὲν ἦταν ὁμοῦς εὐτυχισμένος, ἐπειδὴ δὲν εἶχε παιδί. Βέβαια ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε εἰπῆ:

— Κοίταξε τὸν οὐρανὸ καὶ μέτρησε τὰ ἀστέρια, ἂν ἤμπορῃς. Ἐ, λοιπόν, οἱ ἀπόγονοί σου θὰ εἶναι περισσότεροι!...

Καὶ ὁμοῦς εἶχε γεράσει καὶ αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του ἡ Σάρρα, χωρὶς νὰ ἔχουν οὔτε ἓνα παιδί. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἐφρόντισε καὶ γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀβραάμ ἀπέκτησε τὸν Ἰσαάκ.

Τώρα πιά ὁ Ἀβραάμ ἦταν πραγματικὰ εὐτυχισμένος.

β) Ἡ θυσία τοῦ Ἰσαάκ: Ὅταν ὁ Ἰσαάκ ἔγινε δώδεκα χρονῶν ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστι τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀβραάμ, πάρε τὸν μονάκριβο υἱὸ σου, τὸν Ἰσαάκ, καὶ πήγαινε στὸ βουνὸ νὰ τὸν θυσιάσῃς.

Ὁ Ἀβραάμ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ ξεσχίζεται. Ὅμως ἡ πίστις του στὸν Θεὸ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή δὲν ἐκλονίσθηκε.

Ἐπῆρε τὸν Ἰσαὰκ καὶ ἀνέβηκαν στὸ βουνό. Ἐκεῖ ἐτοίμασε ἓνα πρόχειρο θυσιαστήριο μὲ πέτρες.

— Τί θὰ θυσιάσωμε, πατέρα; ἐρωτοῦσε τὸ ἄθῳ παιδί.

— Ὁ,τι θελήσῃ ὁ Κύριος! ἔλεγε ὁ ἅγιος ἄνθρωπος μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά.

Ἐβαλε τὰ ξύλα στὸ θυσιαστήριο καὶ ἐπάνω σ' αὐτὰ ἐκείνο, πού ἀγαποῦσε ὅσο τίποτα ἄλλο στὸν κόσμον, τὸν Ἰσαὰκ. Ἐπειτα ἀπλωσε τὸ χέρι του στὸ μαχαίρι.

Τότε ἓνας ἄγγελος ἐφώνησε ἀπὸ τὸν οὐρανό.

— Στάσου, Ἀβραάμ! Ὁ Κύριος ἐδοκίμασε τὴν πίστι σου. Εὐτυχισμένος σὺ, πού ἄκουσες τὴν ἐντολή Του.

Ὁ Ἀβραάμ ἐσήκωσε τὰ μάτια ἀπὸ τὸ θυσιαστήριο. Εἶδε τότε μέσα στὰ κλαδιά ἓνα κριάρι, τὸ ὁποῖο καὶ ἐθυσίασε στὸν Θεό.

Ἐπειτα πατέρας καὶ γιὸς ἐδόξασαν τὸν Μεγάλο Θεὸ καὶ ἐγύρισαν στὸ σπίτι χαρούμενοι.

γ) Ὁ γάμος τοῦ Ἰσαὰκ : Ὁ Ἰσαὰκ ἐμεγάλωσε καὶ ὁ Ἀβραάμ ἐσκέφθη νὰ τοῦ βρῆ μιὰ καλὴ νύφη. Ἐστειλε τότε τὸν πιστὸ ὑπηρέτη του Ἐλιέζερ στὴν πατρίδα του, τὴν Χαρράν.

Ὁ Ἐλιέζερ ἐπῆρε δέκα καμήλες μὲ πολλὰ δῶρα καὶ ἐφθασε στὴ Χαρράν. Ἐσταμάτησε σ' ἓνα πηγάδι, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Ἐκεῖ παρεκάλεσε τὸν Θεὸ νὰ τοῦ στείλῃ τὴν καλὴ νύφη. Θὰ ἦταν ἡ κοπέλλα, πού θὰ ἐδέχονταν νὰ τοῦ δώσῃ νερὸ καὶ νὰ ποτίσῃ καὶ τὶς καμήλες του.

Σὲ λίγο ἐφθασε μιὰ κόρη, ἡ Ρεβέκκα, ἡ ὁποία μὲ προθυμία τοῦ ἔδωσε νερὸ καὶ ἐπότισε καὶ τὶς καμήλες του.

Ὁ Ἐλιέζερ κατάλαβε πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ ἐκλεκτὴ νύφη. Ἐχάρηκε δὲ πολὺ ὅταν ἔμαθε πὼς ἦταν ἐγγονὴ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀβραάμ.

Τὸ βράδυ ὁ Ἐλιέζερ ἐφιλοξενήθηκε στὸ σπίτι της καὶ τὴν ἐζήτησε ἐπίσημα ἀπὸ τὸν πατέρα της Βαθουήλ καὶ τὸν ἀδελφὸ της Λάβαν.

— Ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ! ἦταν ἡ ἀπάντησις.

Σε λίγες ημέρες ή Ρεβέκκα έφευγε με την εύλογία και τις ευχές των γονέων και των συγγενών της. Άνεβασμένη επάνω σε χρυσοστόλιστη καμήλα, έφθασε στη Χαναάν, όπου την υποδέχθηκαν με χαρές και πανηγύρια....

Ερωτήσεις: Ο Θεός έχάρισε στον Άβραάμ, τον Ίσαάκ. Κάποτε δέ, για να δοκιμάση την πίστι του άγιου εκείνου ανθρώπου, του είπε να θυσιάση το μονάκι του παιδι του. Ο Άβραάμ υπήκουσε στην έντολή του Θεού, αλλά ο Θεός δέν τον άφησε να κάνει αυτή τη θυσία.

Όταν εμεγάλωσε ο Ίσαάκ επήρε γυναίκα του την Ρεβέκκα, που κατήγето από τη Χαρράν.

Ερωτήσεις: Ποιά ήταν ή λύπη του Άβραάμ; Πότε αξιώθηκε ν' αποκτήση παιδί; Ποιό όνομα του έδωσε; Πώς ο Θεός έδοκίμασε την πίστι του; Τι έθυσίασε άντι του Ίσαάκ; Ποιόν έστειλε να του εύρη νύφη; Ποιά ήταν ή προσευχή του Έλιέξερ; Ποιά κόρη έδειξε πώς έχει τα προσόντα της εκλεκτής νύφης;

Δίδαγμα: Ο Θεός φροντίζει πάντοτε για το καλό μας παρ' όλο που ήμεις δέν ήμπορούμε πολλές φορές να εξηγήσωμε τις βουλές Του.

3. Ο ΙΑΚΩΒ

α) Ήσαϋ και Ίακώβ. Η Ρεβέκκα έφερε στον κόσμο δύο δίδυμα άγοράκια, τον Ήσαϋ και τον Ίακώβ. Ο Ήσαϋ ήταν μαλλιαρός σε όλο του το σώμα, έγινε δέ ένας καλός κυνηγός. Ο Ίακώβ ήταν πολύ φρόνιμος και έμεινε κοντά στη μητέρα του. Γι' αυτό και ή Ρεβέκκα τον άγαπούσε πολύ. Ο Ίσαάκ προτιμούσε τον Ήσαϋ, που με τα κυνήγια του έτοιμάζε νόστιμα φαγητά.

β) Τα πρωτοτόκια. Ο Ήσαϋ είχε γεννηθί πρώτος και σύμφωνα με τις τότε συνήθειες θα έκληρονομούσε την περιουσία και θα έγινόταν άρχηγός της οικογενείας. Είχε τα πρωτοτόκια.

Μία ημέρα όμως ο Ήσαϋ έγύρισε στο σπίτι χωρίς να σκοτώση τίποτε. Έπεινούσε πολύ. Εύρηκε τον Ίακώβ να τρώγη στο πιάτο ζεστή φακή. Δέν έκρατήθη και είπε:

- Ιακώβ, πεινώ φοβερά. Δώσε μου από το φαγητό σου...

- Έσύ, του λέγει ο Ίακώβ, και να μείνης και μιὰ ἡμέρα νηστικός δὲν παθαίνεις τίποτε. Εἶσαι πρωτότοκος και θὰ κληρονομήσης τὴν περιουσία τοῦ πατέρα μας. Θὰ ἔχης τότε ἄφθονα φαγητά...

- Ἐγὼ, καημένη, πεθαίνω τῆς πείνας και ἐσύ μοῦ λὲς πὼς θὰ ἔχω νὰ τρώγω κάποτε! Δώσε μου τὴν φακὴ σου και χάρισμά σου τὰ πρωτοτόκια.

- Θέλω νὰ μοῦ τὸ ὀρκισθῆς αὐτό, πού εἶπες!

Ὁ Ἡσαῦ τὸ ὠρκίσθηκε και ἔτσι ἐπώλησε τὰ πρωτοτόκια στὸν Ἰακώβ για ἓνα πιάτο φακῆς.

γ) Ἡ Εὐλογία τοῦ Ἰακώβ

Ἐπέρασαν τὰ χρόνια και ὁ Ἰσαὰκ ἐγέρασε πολὺ, τόσο πού δὲν ἔβλεπε πιά.

Μία ἡμέρα ἐφώνησε τὸν Ἡσαῦ και τοῦ εἶπε νὰ τοῦ ἐτοιμάση ἓνα καλὸ φαγητό. Ὑστερα θὰ τοῦ ἔδινε τὴν εὐλογία του.

Ὁ Ἡσαῦ ἔτρεξε ἀμέσως για κυνήγι, γιατὶ εἶχε ξεχάσει τὴν ἱστορία τοῦ πιάτου τῆς φακῆς.

Ἡ Ρεβέκκα τὰ ἤξευρε ὅλα. Ἐπίστευε δὲ πὼς ὁ Ἡσαῦ δὲν ἦταν ἀξίος για τόσο μεγάλη τύχη. Ἔστειλε λοιπὸν τὸν Ἰακώβ στὴ στάνη και τῆς ἔφερε δύο κατσικάκια. Τὰ ἐμαγείρεψε ὁμορφα και μὲ τὸ δέσμα τους ἐσκέπασε τὸ σῶμα τοῦ Ἰακώβ. Ἐδωσε τότε τὸ φαγητό στὸν Ἰακώβ και τὸν ἐσυμβούλεψε τί ἔπρεπε νὰ κάμη.

- Πατέρα, λέγει ὁ Ἰακώβ, σοῦ ἔφερα τὸ φαγητό.

Ὁ Ἰσαὰκ ἐχάιδεψε τὸν Ἰακώβ και ἐψιθύρισε:

- Περίεργο πρᾶγμα! τὰ χέρια μοιάζουν τοῦ Ἡσαῦ, ἡ δὲ φωνὴ τοῦ Ἰακώβ!

Ἡ μυρωδιὰ ὁμως ἀπὸ τὸ καλομαγειρευμένο φαγητό δὲν τὸν ἀφῆσε νὰ σκεφθῆ περισσότερο. Ἐφαγε και ὕστερα τὸν εὐλόγησε.

Ἐπάνω στὴν ὥρα ἔφθασε και ὁ Ἡσαῦ. Ἐμαθε τὰ συμβάντα και ὠργίσθηκε φοβερά. Ἀδिका τοῦ ὑπενθύμιζαν τὸν ὄρκο του.

Ἔλεγε πὼς θὰ σκοτώσῃ τὸν Ἰακώβ. Ἡ φρόνιμη Ρεβέκκα τότε ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ τὸν ἀγαπημένο γιὸ τῆς στὸν θεῖο του Λάβαν.

δ) Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ. Πραγματικά ὁ Ἰακώβ ἔφυγε γιὰ τὴ Χαρράν. Ἐβάδισε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα ἐκοιμήθηκε στὸ μέρος ποὺ εὐρέθηκε.

Στὸν ὕπνο του εἶδε ἓνα παράξενο ὄνειρο. Εἶδε μίαν μεγάλη σκάλα νὰ στηρίζεται στὴ γῆ καὶ ν'ἀνεβαίνει πρὸς τὸν οὐρανό.

Λευκοὶ ἄγγελοι ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν τὴν σκάλα ψάλλοντας.

Ἄκουσε καὶ τὴν φωνὴ τοῦ Κυρίου νὰ τοῦ λέγῃ:

-Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου. Θὰ σὲ προστατεύσω καὶ θὰ σὲ ξαναφέρω σ'αὐτὴ τὴ γῆ, τὴν ὁποία θὰ δώσω σὲ σένα καὶ στοὺς ἀπογόνους σου!..

Ὁ Ἰακώβ ἐξύπνησε μὲ χαρούμενη διάθεσι, γιατί ὁ Κύριος ὠδηγοῦσε τὰ βήματά του. Ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, ἔστησε τὸ λιθάρι, ποὺ εἶχε γιὰ μαξιλάρι, ἔριξε ἐπάνω λίγο λάδι καὶ ἔκαμε θυσία.

Ἦστερα ἐξεκίνησε γιὰ τὴ Χαρράν. Ἐκεῖ τὸν ἐδέχθηκε ὁ θεῖος του Λάβαν καὶ τοῦ ἀνέθεσε νὰ ἀσχολῆται μὲ τὰ κοπάδια του.

ε) Ἐπιστροφή στὴ Χαναάν. Ὁ Ἰακώβ ἔμεινε στὴν Χαρράν ἐπὶ εἴκοσι χρόνια. Στὸ μεταξύ αὐτὸ ἐπῆρε δύο γυναῖκες, πράγμα ποὺ δὲν ἦταν ἀσυνήθιστο τότε. Ἦταν ἡ Λεῖα καὶ ἡ Ραχὴλ, κόρες τοῦ Λάβαν. Ἀπὸ τὴ Λεῖα ἀπέκτησε δέκα παιδιά, τὰ ἐξῆς: Ρουβὴμ, Συμεὼν, Λευὶ, Ἰούδας, Ἰσάαχαρ, Δάν, Νεφθαλήμ, Ζαβουλὼν, Γάδ, καὶ Ἀσσήρ. Ἀργότερα ἀπέκτησε καὶ ἀπὸ τὴ Ραχὴλ δύο: τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν Βενιαμίν.

Πάντοτε ὁμως τὸν ἔτρωγε ὁ καημὸς τῆς πατρίδας του. Ἦθελε πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃ σ' αὐτὴν, ἀλλὰ ἐφοβόταν τὸν Ἡσαῦ.

Ὁ Θεός, ποὺ ἐνοιωσε τὴν ἐπιθυμία του, τοῦ εἶπε:

- Γύρισε στὴ γῆ Χαναάν. Δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψω!...

Ἔτσι ἐπῆρε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Ὁ Ἡσαῦ τὰ εἶχε ξεχάσει ὅλα καὶ ἐδέχθη με μεγάλη χαρὰ τὸν ἀδελφὸ του.

Ὁ Ἰακώβ ἔκτισε θυσιαστήριο στὸ μέρος, ποῦ εἶδε ἄλλοτε τὸ ὄνειρο. Ἐγινε δὲ ἀρχηγὸς ἐνὸς ἐκλεκτοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος, σύμφωνα με ὑπόδειξι τοῦ Θεοῦ, ὠνομάσθη **Ἰσραήλ**, δηλαδή «δυνατὸς» καὶ οἱ ἀπόγονοί του **Ἰσραηλίται**.

Εἰσαγωγή: Ὁ Ἰσαάκ ἀπέκτησε δύο παιδιά, τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν Ἰακώβ. Ὁ Ἡσαῦ ἦταν μεγαλύτερος, ἀπὸ λαίμαργία ὅμως ἐπούλησε τὰ πρωτοτόκια στὸν ἀδελφὸ του, γιὰ ἓνα πιάτο φακῆς. Ἔτσι ὁ Ἰσαάκ ἔδωσε τὴν εὐλογία στὸν Ἰακώβ.

Ὁ Ἡσαῦ ὠργίσθη καὶ αὐτὸ καὶ ὁ Ἰακώβ ἔφυγε γιὰ τὴ Χαρράν. Στὸ δρόμο ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε πὼς τὸν ἐξέλεξε γιὰ Πατριάρχη τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Στὴ Χαρράν ὁ Ἰακώβ ἔμεινε εἴκοσι ἔτη καὶ ἐπῆρε δύο γυναῖκες: Τὴ Λεῖα καὶ τὴ Ραχὴλ. Ὑστερα ἐγόρισε στὴ Χαναάν. Ἀπὸ τὶς δύο γυναῖκες ἀπέκτησε δώδεκα παιδιά.

Ἐρωτήσεις: Ποιὰ ἦταν τὰ παιδιά τοῦ Ἰσαάκ; Πῶς ἦταν ὁ Ἡσαῦ καὶ πῶς ὁ Ἰακώβ; Τί ἦσαν τὰ πρωτοτόκια καὶ πῶς τὰ ἐπώλησε ὁ Ἡσαῦ; Γιατί ἔφυγε ὁ Ἰακώβ; Ποιὸ ἦταν τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ; Ποῦ ἐπῆγε ὁ Ἰακώβ; Ποιὲς γυναῖκες ἐπῆρε; Πόσα παιδιά ἀπέκτησε; Πῶς ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του; Πῶς τὸν ἐδέχθη ὁ Ἡσαῦ; Πῶς ὁ Ἰακώβ ἔδειξε τὴν εὐγνωμοσύνη του πρὸς τὸν Θεό; Τί εἶναι τὸ Ἰσραήλ;

Δίδαγμα: Ὁ Θεὸς δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ δὲν ἔμποροῦν νὰ συγκρατοῦν τὶς ἐπιθυμίες των.

4. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

α) Τὰ ὄνειρα τοῦ Ἰωσήφ: Ἀπὸ τὰ δώδεκα παιδιά, ποῦ εἶχε ὁ Ἰακώβ, περισσότερο ἀγαποῦσε τὸν Ἰωσήφ. Ἀλλὰ καὶ τὸ παιδὶ αὐτὸ ἐξεχώριζε ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀδελφία του γιὰ τὸν καλὸ του χαρακτήρα, τὴν ὑπακοή καὶ τὴν φρονιμάδα.

Τὴν ἀγάπη του ὁ Ἰακώβ πρὸς τὸν Ἰωσήφ τὴν ἔδειχνε με κάθε τρόπο. Μιὰ φορὰ μάλιστα τοῦ ἔφτιασε ἓνα ὠραῖο ἔπανωφόρι. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἄλλα ἀδελφία τὸν ἐζήλευαν πολὺ.

Ἡ ζήλεια των ἔφθασε στὸ ἀπροχώρητο, ὅταν κάποτε ὁ Ἰωσήφ τοὺς διηγῆθηκε δύο ὄνειρα, ποῦ εἶδε:

— Είδα, - λέγει - πώς εθερίζαμε στο χωράφι, ἐδέναμε τὰ στάχυα δεμάτια καὶ τὰ ἐπετούσαμε. Τὸ δικό μου δεμάτι ἐστεκόταν ὄρθιο καὶ τὰ δικά σας ἔπεφταν πλάϊ του σὰν νὰ τὸ ἐπροσκυνοῦσαν.

Ἔπειτα εἶδα τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι καὶ ἕνδεκα ἀστέρια νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ μὲ προσκυνοῦν.

Τότε ὁ Ἰακώβ εἶπε στὸν γιό του :

— Παιδί μου, ἐσὺ μιὰ ἡμέρα θὰ γίνῃς μεγάλος καὶ θὰ σὲ προσκυνήσουν οἱ γονεῖς σου καὶ τ' ἀδέλφια σου.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ στὸ μυαλὸ τῶν ἀδελφῶν του ἐπενοῦσαν κακὲς σκέψεις.

β) Ἡ πώλησις τοῦ Ἰωσήφ : Μιὰ ἡμέρα ὁ Ἰωσήφ ἐπήγαγε φαγητὸ στά ἀδέλφια του, πού ἦσαν στὴν ἐξοχὴ καὶ ἔβροσκαν τὰ πρόβατα.

Τὰ ἀδελφία του, πού τόν εἶδαν ἀπό μακρῦά, εἶπαν :

— Νά, ἔρχεται αὐτός, πού βλέπει τὰ ὄνειρα. Εὐκαιρία εἶναι νὰ τόν σκοτώσωμε. Ἐπειτα θὰ παρουσιάσωμε στὸν πατέρα μας τὸ αἵματωμένο του ἔπανοφῶρι καὶ θὰ εἶποῦμε πῶς τὸν ἔφαγαν τὰ ἄγρια θηρία.

Ὁ μεγαλύτερος ὅμως, ὁ Ρουβήμ, εἶπε :

— Ὅχι, ἀδελφία... Ἄς μὴ βάψωμε τὰ χέρια μας μὲ ἀδελφικὸ αἷμα. Ἄς τὸν ρίξωμε σ' ἓνα βαθὺ λάκκο· θὰ πεθάνη τῆς πείνας.

Ὅλοι ἔμειναν σύμφωνοι νὰ γίνη ἔτσι καὶ ὁ φτωχὸς Ἰωσήφ εὐρέθηκε στὸν λάκκο.

Κατὰ σύμπτωσι ἐκείνη τὴν στιγμή ἔπερνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ ξένοι ἔμποροι. Τότε ὁ Ἰούδας εἶπε :

— Τί θὰ κερδίσωμε, ἂν πεθάνη τῆς πείνας; Δὲν τὸν πωλοῦμε καλύτερα γιὰ νὰ πάρωμε καὶ χρήματα;

Καὶ ἐπώλησαν τὸν Ἰωσήφ στοὺς Ἀραβες ἐμπόρους, πού ἐταξίδευαν γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Ὅστερα ἔβαψαν τὸ ἔπανοφῶρι τοῦ Ἰωσήφ στὸ αἷμα ἐνὸς κατσικιοῦ. Καὶ ὅταν ἐγύρισαν στὸ σπῆτι, τὸ ἔδειξαν στὸν πατέρα τους καὶ τοῦ εἶπαν πῶς τὸ εὐρήκαν στὴν ἔρημο.

Ἡ λύπη τοῦ Ἰακώβ δὲν περιγράφεται, ὅταν εἶδε τὸ αἵματωμένο φόρεμα τοῦ ἀγαπημένου του παιδιοῦ. Ἐπίστεψε ὁ δυστυχημένος πῶς τὸ εἶχαν φάει τὰ ἄγρια θηρία.

γ) **Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακή :** Οἱ ἔμποροι ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτο καὶ ἐπώλησαν τὸν Ἰωσήφ στὸν Πετεφρῆ, πού ἦτο ἀρχιμάγειρος τοῦ Φαραῶ (Βασιλέως).

Ὁ Πετεφρῆς ἐσυμπάθησε τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν ἔκαμε οἰκονόμο τοῦ σπιτιοῦ του. Ἡ γυναῖκα του ὅμως εἶχε κακὴ ψυχὴ καὶ ἐκατηγοροῦσε διαρκῶς τὸν Ἰωσήφ, ὥσπου ὁ Πετεφρῆς τὸν ἔστειλε στὴ φυλακή.

Ὁ Ἰωσήφ ὁμως εἶχε καλοὺς καὶ εὐγενικοὺς τρόπους καὶ ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν ἐκεῖ μέσα. Ἰδιαιτέρως τὸν ἐσυμπάθησαν ὁ ἀρχαιονοχός καὶ ὁ ἀρχισιτοποιοὺς τοῦ Φαραῶ, ποὺ ἦσαν καὶ αὐτοὶ φυλακισμένοι.

Ἐνα πρωτὶ ὁ Ἰωσήφ εἶδε καὶ τοὺς δυὸ φίλους του ἀνήσυχους. Εἶχαν ἰδῆ παράξενα ὄνειρα καὶ ἄρχισαν νὰ τὰ διηγοῦνται :

— Ἐγώ, λέγει ὁ ἀρχαιονοχός, εἶδα μιὰ κληματαριά μὲ τρία κλαδιά ποὺ ἔβγαλαν φύλλα, ὕστερα ἄνθη καὶ τὰ ἄνθη ἔγιναν ἀμέσως σταφύλια. Ἐγὼ ἐπῆρα τὰ σταφύλια, τὰ ἔστιψα στὸ ποτήρι καὶ τὸ ἔδωσα στὸν Φαραῶ.

— Σὲ τρεῖς ἡμέρες, τοῦ ἐξηγεῖ ὁ Ἰωσήφ, θὰ βγῆς ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ θὰ ξαναπάρῃς τὴ θέσι σου. Μόνο νὰ μὲ θυμηθῆς καὶ νὰ μιλήσης στὸν βασιλέα γιὰ μένα, ποὺ ἄδικα λυώνω στὴ φυλακὴ.

— Ἐγώ, λέγει ὁ ἀρχισιτοποιοὺς, εἶδα πὼς εἶχα στὸ κεφάλι μου τρία ἄσπρα κάνιστρα, καὶ τὸ ἐπάνω - ἐπάνω ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ γλυκίσματα, ποὺ προτιμᾷ ὁ βασιλέας. Ἀλλὰ τὰ πουλιὰ ἐκατέβαιναν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ ἔτρωγαν.

— Δυστυχῶς, φίλε μου, τοῦ λέγει ὁ Ἰωσήφ, θὰ σὲ κρεμάσουν σὲ τρεῖς ἡμέρες καὶ θὰ ἔρχονται τὰ ἀγριοπούλια νὰ τρώγουν τὶς σάρκες σου.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ ἀρχισιτοποιοὺς ἐκρεμάσθηκε καὶ ὁ ἀρχαιονοχός ἐπῆρε πάλι τὴ θέσι του. Δὲν ἐνθυμήθηκε ὁμως τὸν φτωχὸ Ἰωσήφ, ποὺ ἔλυωνε στὴ φυλακὴ.

δ) Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ : Ἐπέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε. Μιὰ νύχτα ὁ Φαραῶ εἶδε δυὸ ὄνειρα :

Ἀπὸ τὸν Νεῖλο, λέει, ἔβγῆκαν ἐπτὰ ἀγελάδες καλοθρεμμένες καὶ ἔβοσκαν στὸ λιβάδι. Ἐπειτα ἔβγῆκαν καὶ ἄλλες ἐπτὰ ἰσχνές, οἱ ὁποῖες ἐχύμηξαν καὶ ἔφαγαν τὶς πρῶτες.

— Ἀπὸ τὴ γῆ - κατὰ τὸ ἄλλο ὄνειρο - ἐφύτρωσαν ἐπτὰ στάχυα, ποὺ ἦσαν φορτωμένα μὲ χονδρὰ σπειριά. Ἀμέσως ἐφύτρωσαν ἄλ-

λα έπτά άτροφικά στάχυα, πού έπνιξαν τά πρώτα.

Ό Φαραώ έξύπνησε άνήσυχος και έκάλεσε όλους τούς σοφούς και τούς μάγους. Κανένας όμως δέν ήμπορούσε νά τά έξηγήση.

Τότε ό άρχιοινοχός έθυμήθηκε τόν Ίωσήφ. Είπε στον Φαραώ για τά δικά του όνειρα και τόν έσυμβούλεψε νά τόν καλέση. Πραγματικά δέ τόν έπλυναν, τόν έντυσαν και τόν έπαρουσίασαν στον βασιλέα. Ό Ίωσήφ έδωσε αύτή τήν έξήγησι :

— Οί έπτά παχειές άγελάδες, βασιλέα μου, σημαίνουν έπτά χρόνια έξαιρετικής έσοδειάς. Οί έπτά ισχνές σημαίνουν έπτά χρόνια άκαρπίας, πού θά άκολουθήσουν. Τό ότι έδευτέρωσε τό όνειρο μέ τά στάχυα σημαίνει πώς ή άπόφασις του Θεού είναι νά γίνουν έτσι. Φρόντισε λοιπόν νά άποθηκεύσης καρπούς στή χώρα κατά τά έπτά χρόνια τής ευτυχίας, για νά μην πεινάση ό λαός σου στα άλλα έπτά τής δυστυχίας.

ε) **Ἡ δόξα τοῦ Ἰωσήφ** : Ὁ Φαραὼ ἐπρόσεξε τὴν φρονιμάδα τοῦ Ἰωσήφ καὶ ἐπρόσταξε : Διορίζω ἄρχοντα σὲ ὅλη τὴν Αἴγυπτο τὸν Ἰωσήφ. Αὐτὸς θὰ κυβερνᾷ τὸ παλάτι καὶ σ' αὐτὸν θὰ ὑπακούη ὁ λαός. Ἄς κάμη ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται.

Ἔβγαλε κατόπιν τὸ δακτυλίδι του καὶ τὸ ἐφόρεσε στὸ χέρι τοῦ Ἰωσήφ, τὸν ἔντυσε βασιλικά καὶ τὸν ἀνεκήρυξε ἀντιβασιλέα.

Ὅπως ἐξήγησε ὁ Ἰωσήφ, στὰ ἐπτὰ πρῶτα χρόνια ἡ γῆ τῆς Αἰγύπτου ἔδωσε ἄφθονο καρπὸ. Τὰ στάχυα ἦσαν πυκνὰ καὶ καρπερά. Οἱ ξανθὲς θημωνιὲς ὑψώνονταν σὰν βουνὰ ἀπὸ χρυσάφι. Ὁ Ἰωσήφ διώρισε παντοῦ ἐπιστάτες καὶ ἐγέμιζαν τὶς ἀποθηῆκες.

Ὅταν ἦλθε ἡ ἐποχὴ τῆς ἀκαρπίας, ἡ πείνα καὶ ἡ δυστυχία ἐβασίλευαν παντοῦ ἄλλοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Οἱ γειτονικοὶ λαοὶ τότε ἔτρεχαν στὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ ἀγοράσουν σιτᾶρι. Ἐτρεξαν καὶ τὰ ἀδέλφια τοῦ Ἰωσήφ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Βενιαμίν.

Μόλις οἱ δέκα ἀδελφοὶ ἔφθασαν στὸ παλάτι ἔπεσαν καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Ἰωσήφ, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσουν. Ἐκεῖνος ὅμως τοὺς ἀνεγνώρισε καὶ γιὰ νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ συναισθανθεῖν τὴ σκληρότητά τους, τοὺς λέγει :

— Λέτε πὼς εἶσθε παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ. Ἐγὼ ὅμως νομίζω πὼς εἶσθε κατάσκοποι. Γι' αὐτὸ θὰ φυλακισθῆτε.

— Καλὰ νὰ πάθωμε! ἔλεγαν μεταξύ των στὴν δική των γλῶσσα. Ἡ ἁμαρτία τοῦ ἀδελφοῦ μας μᾶς παιδεύει.

Ὁ Ἰωσήφ, ποὺ ἄκουσε ὅλα αὐτά, ἔνοιωσε βαθεῖα συγκίνησι γιὰ τὴν μετάνοια τῶν ἀδελφῶν του. Ἐφυγε λοιπὸν σὲ κρυφὸ μέ-

ρος, γιατί τὰ δάκρυα ἐπλημμύρισαν τὰ μάτια του.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες τοὺς ἐκάλεσε καὶ τοὺς εἶπε :

— Ἔνας ἀπὸ σᾶς θὰ μείνῃ ἐδῶ. Οἱ ἄλλοι θὰ πάρουν τὸ σιτάρι καὶ θὰ φύγουν. Ὄταν ξαναγυρίσετε, πρέπει νὰ φέρετε καὶ τὸν μικρότερο ἀδελφό σας.

Διέταξε μάλιστα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σιτάρι, νὰ βάλουν στὰ σακκιά καὶ τὰ χρήματα τοῦ καθενὸς καὶ νὰ τοὺς δώσουν τροφὲς γιὰ ὅλο τὸ ταξίδι. Ἐκράτησε ὁμως φυλακισμένο τὸν Συμεών.

στ) Ὁ Ἰωσήφ φανερόνεται στὰ ἀδελφία του : Κάποτε τὸ σιτάρι ἐσώθηκε καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ ἦσαν πάλι γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Μὲ πολὺ δυσκολία ὁ Ἰακώβ τοὺς ἔδωσε μαζί τὸν ἀγαπημένο του Βενιαμίν. Ἐπῆραν νὰ δώσουν καὶ τὰ χρήματα γιὰ τὸ πρῶτο σιτάρι, γιατί ἐνόμισαν πὼς ἔγινε κάποιο λάθος.

Αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ Ἰωσήφ τοὺς ἔκαμε πλούσιο τραπέζι. Ὑστερα διέταξε νὰ φορτώσουν τίς καμηῆλες μὲ σιτάρι καὶ τοὺς ἄφησε ὅλους νὰ φύγουν.

Δὲν ἐπῆγαν ὁμως σὲ μεγάλη ἀπόστασι καὶ ἔφθασαν τρέχοντας οἱ στρατιῶτες :

— Εἶσθε ἀχάριστοι! τοὺς λέγουν. Κάποιος ἀπὸ σᾶς ἔκλεψε τὸ χρυσὸ ποτήρι τοῦ Βασιλέως!...

Ἐψαξαν τότε καὶ τὸ εὗρηκαν στὰ σακκιά τοῦ Βενιαμίν. Σ' αὐτὰ διέταξε ἐπίτηδες νὰ τὸ βάλουν ὁ Ἰωσήφ.

Τοὺς ἔφεραν τότε ὅλους στὸν Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶπε :

— Σεῖς οἱ ἄλλοι εἶσθε ἐλεύθεροι νὰ φύγετε. Ὁ κλέφτης ὁμως θὰ τιμωρηθῇ ὅπως τοῦ ἀξίζει.

Ὅλα τὰ ἀδελφία τότε ἔπεσαν στὰ πόδια τοῦ Ἰωσήφ καὶ τὸν παρακαλοῦσαν :

— Κράτησε ὅλους ἐμᾶς! Σκότωσέ μας! Τὸ ἀξίζουμε, γιατί ἐπωλήσαμε τὸν ἀδελφό μας. Ὅμως ἄφησε τὸν ἀθῶο αὐτόν, γιατί ὁ πατέρας μας δὲν θ' ἀνθέξῃ τῇ νέᾳ συμφορᾷ...

Ὁ Ἰωσήφ δὲν ἐκρατήθηκε πιὰ. Ἀγκάλιασε τ' ἀδέλφια του, τὰ ἐφίλησε καὶ τοὺς διηγήθηκε τὴν ἱστορία του. Ἐπειτα τοὺς ἔδωσε πλούσια δῶρα καὶ τοὺς ἔστειλε νὰ φέρουν στὴν Αἴγυπτο καὶ τὸν πατέρα των. Ἡ πείνα θὰ ἐκρατοῦσε πολὺ ἀκόμη.

ζ) Ὁ Ἰακώβ στὴν Αἴγυπτο: Ὄταν ἔμαθε ὁ Ἰακώβ πὼς ζῆ ὁ ἀγαπημένος του Ἰωσήφ, εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ μὲ ὅλη του τὴν ψυχὴ γιὰ τὴ μεγάλη χαρὰ, ποὺ τοῦ ἐχάρισε.

Ἐπειτα ἐξεκίνησε μὲ τὰ παιδιὰ του καὶ τὶς οἰκογένειες τῶν παιδιῶν του γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ὄταν ἔφθασε, ἀγκάλιασε τὸν χαμένο γιὸ του μὲ μεγάλη συγκίνησι. Πατέρας καὶ γιὸς ἔκλαιαν ὦρα πολλὴ ἀπὸ χαρὰ.

Ὁ Φαραὼ τοὺς ἐχάρισε ἕναν πλούσιον τόπον καὶ ἐγκατεστάθησαν ἐκεῖ ὅλοι.

Μὲ τὸν καιρὸ ἐπλήθυναν καὶ ἀπέκτησαν πλοῦτην πολλὰ.

Ὁ Ἰακώβ ἔζησε μαζίτων ἀρκετὰ ἔτη. Ὄταν ἔνοιωσε νὰ πλησιάζη τὸ τέλος του, τοὺς εὐλόγησε, τοὺς εἶπε νὰ μείνουν πιστοὶ στὸν Θεὸ τῶν πατέρων των καὶ παρεκάλεσε νὰ μεταφέρουν κάποτε τὰ ὀστέα του στὴν ἀγαπημένη του Χαναάν. Ἐπροφήτευσε ἀκόμη ὅτι ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Ἰούδα θὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας, ποὺ θὰ σώσῃ τὸν κόσμον. Ὑστερα ἐπέθανε.

Τὰ παιδιὰ του τὸν ἔθαψαν μὲ μεγάλες τιμὲς. Ὑστερα ἐχωρίσθησαν σὲ δώδεκα φυλές, ὅσα ἦσαν καὶ αὐτά.

Περίληψις: Ὁ Ἰακώβ ἀπὸ τὰ δώδεκα παιδιά του ἀγαποῦσε περισσότερο τὸν Ἰωσήφ. Γι' αὐτὸ τὰ ἀδέλφια του τὸν ἐζήλευσαν. Ἡ ζήλεια τοὺς μάλιστα ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ τὸν ἐπώλησαν στοὺς ἐμπόρους.

Οἱ ἔμποροι ἔφεραν τὸν Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ ὁ Πετεφρῆς τὸν ἐκλείσει στὴ φυλακῇ. Ὁ Θεὸς ὅμως ἐπροστάτευσε τὸν Ἰωσήφ. Τοῦ ἔδωσε φῶτις νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραὼ καὶ ἐγίνε ἀντιβασιλεὺς.

Ὄταν ἦλθαν τὰ ἀδέλφια του ν' ἀγοράσουν σιτᾶρι ὁ Ἰωσήφ συγκινήθηκε, γιατί εἶδε πὼς εἶχαν μετανιώσει γιὰ τὴ σκληρότητά τους. Τὴ δευτέρη φορὰ ἐφανερώθηκε σ' αὐτούς, τοὺς εἶπε νὰ φέρουν καὶ τὸν πατέρα τους καὶ ἐγκατεστάθησαν ὅλοι στὴν Αἴγυπτο, ὅπου ἔζησαν εὐτυχισμένοι.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Ἐρωτήσεις : Ποιὸ γυιὸ ἀγαποῦσε περισσότερο ὁ Ἰακώβ; Τί ὄνειρο εἶδε ὁ Ἰωσήφ; Γιατί τὸν ἐξήλευαν τ' ἀδέλφια του; Τί τὸν ἔκαμαν; Ποῦ ἔφθασε; Γιατί ὠδηγήθηκε στὴ φυλακὴ; Τί ἐξήγησι ἔδωσε στὰ ὄνειρα δυὸ φυλακισμένων; Τί τὸν ὠφέλησε αὐτό; Τί ἀξίωμα ἐπῆρε ἀπὸ τὸν Φαραῶ; Ἐφάνηκε ἀντάξιος τοῦ ἀξιώματός του; Τί ἔκαμε ὁ Ἰακώβ γιὰ νὰ προμηθευθῆ σιτάρι; Πῶς ὁ Ἰωσήφ ἔδοκίμασε τ' ἀδέλφια του ἂν εἶχαν μετανοήσει; Πότε ἐφανερώθηκε; Τί ἔκαμε ὁ Ἰακώβ, ὅταν ἔμαθε πῶς ζῆ ὁ Ἰωσήφ; Πότε καὶ ποῦ τὸν συνάντησε; Σὲ ποιοὺ μέρους ἐζησαν πιά ὅλοι μαζί; Τί ἔκαμε ὁ Ἰακώβ πρὶν ἀπ' τὸν θάνατό του;

Διδάγματα :

α) Ἡ ζήλεια σκοτίζει πολλές φορές τὸ μυαλό καὶ μᾶς ὀδηγεῖ σὲ πολλὰ κακὰ πράξεις, γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ζηλεύουμε κανέναν.

β) Ὁ Θεὸς προστατεύει τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους καὶ πάντοτε τοὺς βγάζει ἀπὸ τὴ δυστυχία.

γ) Ὅταν μετανοήση κανεὶς εἰλικρινᾶ γιὰ κάποια κακὴ πράξι του, τὸν συγχωροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ ὁ Θεός.

5. Η ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

α) Ἡ γέννησι τοῦ Μωϋσῆ : Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰακώβ καὶ τοῦ Ἰωσήφ ἐπλήθαιναν πολὺ. Οἱ Αἰγύπτιοι, ποὺ ἐξέχασαν μὲ τὸν καιρὸ τὶς εὐεργεσίες τοῦ Ἰωσήφ, ἄρχισαν νὰ μισοῦν τοὺς Ἰσραηλῆτες. Ἐφοβοῦντο μήπως βοηθήσουν κάποιον ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς των καὶ τοὺς ὑποδουλώσει.

Ἡ Κυβέρνησις τότε τοὺς ἔβαλε νὰ κάμουν μεγάλες ἀγγαρεῖες, ὥστε νὰ ἐξαντλοῦνται καὶ νὰ πεθαίνουν. Νὰ κάμουν γεφύρια, διώρυγες, κάστρα, πολιτεῖες, πυραμίδες κ. ἄ. Ὡστόσο οἱ Ἰσραηλῆτες δὲν ὠλιγόστευαν.

Ὁ Φαραῶ ἀπεφάσισε τότε νὰ τοὺς ἐξοντώσῃ. Ἐκάλεσε λοιπὸν κρυφὰ τὶς μαμμές καὶ τὶς ἐσυμβούλεψε νὰ πνίγουν κάθε νεογέννητο ἀγοράκι τῶν Ἑβραίων. Οἱ μαμμές ὁμως ἐφοβήθηκαν τὸν Θεὸ καὶ δὲν ἔκαμαν ἕνα παρόμοιο ἐγκλημα.

Τότε ὁ Φαραῶ διέταξε νὰ ρίχνουν τὰ ἀγοράκια τῶν Ἰσραηλιτῶν μέσα στὸν Νεῖλο ποταμὸ. Τὴν διαταγὴ δὲ αὐτὴ τὴν ἐκτε-

λουσαν με μεγάλη αυστηρότητα οί αστυνομικοί τῆς Αιγύπτου. Καί τὰ καημένα τὰ μωρὰ ἐπνίγοντο με σκληρότητα.

Μιά Ἰσραηλίτισσα, γιά νά σώση τὸ παιδάκι τῆς, ἐσκέφθηκε τὸ ἐξῆς τέχνασμα: ἐπῆρε ἓνα πανέρι καί τὸ ἄλειψε ἀπ' ἐξω με πίσσα, ὥστε νά μὴν μπαίνει μέσα τὸ νερό. Ἔβαλε ἔπειτα τὸ ἀγοράκι τῆς μέσα καί τὸ ἄφησε στὸ ποτάμι, ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ποὺ ἔπαιρνε ἡ βασιλοπούλα τὸ λουτρό τῆς. Μέσα στὰ καλάμια ἔκρυψε τὴν κόρη τῆς καί τὴν ἐσυμβούλεψε τί νά κάμη.

Ἡ βασιλοπούλα εὐρήκε τὸ μωρὸ καί ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ὁμορφο ἀπεφάσισε νά τὸ πάρη στὸ παλάτι. Πῶς ὁμως θα τὸ ἔτρεφε; Τότε παρουσιάσθηκε ἡ κόρη καί εἶπε πῶς ξέρει μιὰ καλὴ παραμάννα γιά νά θηλάζη τὸ μωρὸ. Ἔτσι ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ ἀνέλαβε νά τὸ θηλάζη ἐπὶ τρία χρόνια με καλὸ μισθό. Κατόπιν τὸ παρέδωσε στὴ βασιλοπούλα. Ἐκείνη τὸ ὠνόμασε Μωϋσῆ, ποὺ σημαίνει «αὐτὸς ποὺ ἐσώθηκε ἀπὸ τὸ νερό».

Ὁ Μωϋσῆς ἐμεγάλωσε καί ἐμορφώθηκε μέσα στὸ παλάτι. Δὲν ἐλησμόνησε ὁμως πῶς ἦταν Ἰσραηλίτης. Ἀγαποῦσε τοὺς συμπατριῶτες του καί ἐπίστευε στὸν ἀληθινὸ Θεό.

β) Ἡ κλήσις τοῦ Μωϋσῆ: Μιά ἡμέρα ὁ Μωϋσῆς συνάντησε ἓναν Αἰγύπτιο, ποὺ ἐκτυποῦσε σκληρὰ ἓναν Ἰσραηλίτη. Ἡ καρδιά του ἐπόνεσε καί ὅπως τὸ μέρος ἦταν ἐρημικό, ἐσκότωσε τὸν Αἰγύπτιο καί τὸν ἔθαψε στὴν ἄμμο.

Αὐτὸ ὁμως ἐμαθεύθηκε σιγὰ-σιγὰ καί ὁ Μωϋσῆς ἀναγκάσθηκε νά φύγη γιά τὴν γῆ Μαδιάμ. Ἐκεῖ ἐνυμφεύθηκε τὴν Σεπφώρα, κόρη τοῦ ἱερέα καί ἔβροσκε τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του.

Ἐπέρασαν χρόνια. Κάποτε ὁ Μωϋσῆς, ἐκεῖ ποὺ ἔβροσκε τὰ πρόβατα κοντὰ στὸ ὄρος Χωρήβ, εἶδε μιὰ βάτο νά βγάζη φλόγες, χωρὶς νά καίεται.. Ἐπῆγε νά πλησιάσῃ περισσότερο πρὸς τὴν βάτο καί τότε ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ:

— Μωϋσῆ, μὴν πλησιάζης. Βγάλε τὰ ὑποδήματά σου, γιὰτί

ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι ἱερός. Εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου καὶ σέ καλῶ νὰ ἐλευθερώσης τὸν λαό μου καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσης στὴ Χαναάν, ὅπου ρέει μέλι καὶ γάλα. Νὰ μὴν φοβηθῆς ἀπὸ τίποτε. Ἐγὼ θὰ εἶμαι μαζί σου. Θὰ ἔχης καὶ βοηθὸ τὸν ἀδελφὸ σου τὸν Ἰσραῶν.

Ἔτσι ὁ Μωϋσῆς ἐπῆρε τὴν οἰκογένειά του καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ συνάντησε τὸν Ἰσραῶν καὶ μαζί ἀνέλαβαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν θεϊκὴ ἐντολή.

γ) Οἱ δέκα πληγὲς τοῦ Φαραώ: Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτο ἀνεκοίνωσαν στοὺς ἄρχοντες τῶν Ἰσραηλιτῶν τὴν ἀπόφασί τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι ἐχάρηκαν πολὺ.

Κατόπιν ἐπαρουσιάστησαν στὸν Φαραώ καὶ ἐζήτησαν ν' ἀφήσῃ ἐλευθέρους τοὺς Ἰσραηλιτῆς. Γιὰ νὰ δείξῃ δὲ ὁ Μωϋσῆς, ὅτι

αὐτὴ εἶναι ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ, ἔκαμε διάφορα θαύματα :

Ἔρριξε κάτω τὴν ράβδου του καὶ ἔγινε φίδι. Ἐπειτα τὴν ἐπῆρε καὶ ἔγινε πάλι ράβδος κλπ.

Ὁ Φαραὼ ὅμως ὄχι μόνον ἀρνήθηκε νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἔβαλε μεγαλύτερες ἀγγαρεῖες.

Ὁ Θεὸς τότε ἐτιμώρησε τοὺς Αἰγυπτίους μὲ μεγάλες συμφορές. Ἔϊναι οἱ γνωστὲς «δέκα πληγὲς τοῦ Φαραὼ» :

1. Τὸ νερὸ τοῦ Νείλου ἔγινε κατακόκκινο, σὰν αἷμα. Τὰ ψάρια ἐποφοῦσαν καὶ οἱ Αἰγύπτιοι δὲν εἶχαν τί νὰ πιοῦν.

2. Ὁλόκληρη ἡ χώρα ἐγένετο βατράχους, πού ἔφθασαν καὶ ὡς τὸ παλάτι.

3. Σύννεφα ἀπὸ σκνίπες ἐγένεσαν τὸν ἀέρα καὶ ἐβασάνιζαν ἀνθρώπους καὶ ζῶα.

4. Φοβερές μυΐγες έπεσαν στή χώρα και έκαμαν μεγάλες καταστροφές.

5 Βαρεία ασθένεια έπεσε στα ζώα και τα κατέστρεψε.

6. Οί άνθρωποι έγέμισαν από πληγές και επέβαιναν.

7. Έπεσε φοβερό χαλάζι και κατέστρεψε τα σπαρτά.

8. Σάν σύννεφο ήρθαν οί άκρίδες και έφαγαν ό,τι απέμεινε.

9. Πυκνό σκοτάδι έσκέπασε την Αίγυπτο επί τρεις ήμέρες.

10. Όλα τα πρωτότοκα άγόρια τών Αίγυπτίων απέθαναν μέσα σε μιá νύκτα.

Σέ κάθε πληγή, που έφθανε, ο Φαραώ έκαλοϋσε τον Μωϋσή να παρακαλέση τον Θεό του για να σώση την χώρα. Έδινε δέ την υπόσχεσι πως θα άφηνε τους Ίσραηλιτες έλευθέρους να φύγουν. Μόλις όμως έπερνούσε τó κακό, δέν έτηροϋσε την υπόσχεσί του. Έτσι την μιá πληγή άκολουθοϋσε ή άλλη.

Πριν από την τελευταία πληγή, ο Μωϋσής παρήγγειλε στους Ίσραηλιτες να σφάξουν από ένα άρνι, να δλείψουν με τó αίμα του τις πόρτες τών σπιτιών των και να είναι έτοιμοι για άναχώρησι.

Οί Ίσραηλιτες έφαγαν άζυμο (χωρίς ζυμάρι) ψωμι με πικρά χόρτα και έπερίμεναν. Τα μεσάνυχτα άγγελος του Θεού έμπήκε σ' όλα τα σπίτια, που δέν είχαν βαμμένη με αίμα την έξώπορτα, και έθανάτωσε όλα τα πρωτότοκα άγόρια. Άρχισε από τó παιδι του Φαραώ και έτελείωσε με τó παιδι τής τελευταίας σκλάβας. Οί θρῆνοι και οί κραυγές άρχισαν να άκούωνται από τα σπίτια τών Αίγυπτίων. Ο Φαραώ έφοβήθηκε τόσο, που έκάλεσε τον Μωυσή και του είπε να φύγουν άμέσως.

Τότε έδόθηκε τó σύνθημα τής έξόδου. Οί Ίσραηλιτες έφευγαν για την γή τών πατέρων των, την πολυπόθητη Χαναάν. Όλη την ήμέρα τους έσκίαζε ένα μεγάλο σύννεφο και τους ώδηγοϋσε. Την νύχτα páλι είχαν για όδηγο μιá φωτεινή στήλη.

δ) Ἡ διάβασι τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης: Οἱ Ἰσραηλίτες ἐφθασαν κάποτε στήν Ἐρυθρά Θάλασσα. Ἦσαν 600 χιλιάδες ἄνδρες, ἐκτός ἀπό τις γυναῖκες καί τὰ παιδιά. Πῶς νά περάσουν ὁμῶς τήν θάλασσα;

Ἐκείνη τήν στιγμή ἄκουσαν ποδοβολητό ἀλόγων. Ἦταν φανερό πῶς ἐφθάναν οἱ Αἰγύπτιοι. Πραγματικά δέ ὁ Φαραῶ εἶχε μετανοιῶσει, πού ἄφησε νά φύγουν μέσα ἀπό τὰ χέρια του τόσοι δοῦλοι. Διέταξε λοιπόν τόν στρατό του νά τοὺς κυνηγήσῃ καί νά τοὺς ξαναφέρῃ στήν Αἴγυπτο.

Στήν δύσκολη ἐκείνη στιγμή τὰ μάτια ὄλων ἐστράφησαν πρὸς τόν Μωϋσῆ. Θεϊκή γαλήνη ἐφώτιζε τὸ πρόσωπό του, γιατί δὲν τοῦ ἔλειψε ἡ πίστις στὸ Θεό.

Είδαν τότε ὅλοι τὸ σύννεφο, ποὺ ἐπήγαινε ἐμπρός, νὰ μπαί-
νη μεταξύ Ἰσραηλιτῶν καὶ Αἰγυπτίων. Ὁ Μωϋσῆς ἐσήκωσε τὰ
χέρια καὶ μὲ τὴν ράβδο του ἐκτύπησε τὴ θάλασσα. Ἀμέσως τὰ
νερὰ ἐχωρίσθηκαν στὰ δυό. Ἐσχηματίσθηκε δρόμος καὶ ὅλοι οἱ
Ἰσραηλίτες ἐπέρασαν, χωρὶς νὰ βραχοῦν διόλου.

Τὸν ἴδιο δρόμο ἀκολούθησαν καὶ οἱ Αἰγύπτιοι. Ὁ Μωϋσῆς
ὅμως ἐκτύπησε πάλι τὴ θάλασσα μὲ τὴν ράβδο του. Τὰ νερὰ ἐ-
πῆραν τὴν πρώτη θέσι των καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἐπνίγηκαν ὅλοι.

Μπροστὰ στὸ θαῦμα οἱ Ἰσραηλίτες ἐγονάτισαν ὅλοι καὶ εὐ-
χαρίστησαν τὸν Παντοδύναμο Θεό.

ε) Οἱ Ἰσραηλίτες στὴν ἔρημο. Ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα
οἱ Ἰσραηλίτες ἐβάδισαν μέσα στὴν Ἐρημο. Ἡ πορεία μέσα στὴν
καυτερὴ ἄμμο ἦταν πολὺ κουραστικὴ. Τὸ θαυματουργὸ ὅμως
σύννεφο τοὺς ἐχάριζε τὴν σκιὰ καὶ τὴν δροσιά του. Ἀλλὰ τώρα
ἄρχισε νὰ τοὺς βασανίζη τὸ μαρτύριο τῆς δίψας.

Ἐπὶ τέλους εὗρήκαν μιὰ πηγὴ, ἀλλὰ τὸ νερὸ ἦταν πικρό.
Ὁ Μωϋσῆς ἔρριξε μέσα σ' αὐτὸ ἓνα ξύλο καὶ ἀμέσως ἔγινε γλυκό.
Ἦπιαν τότε καὶ ἐδροσίσθηκαν.

Ἐξακολούθησαν τὴν πορεία μὲ νέες δυνάμεις μέσα στὴν ἀτέ-
λειωτὴ ἔρημο. Τώρα οἱ τροφές των ἐτελείωσαν. Ἡ πείνα ἄρχισε
νὰ τοὺς βασανίζη. Ἐλησμόνησαν τὶς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ καὶ ἔλε-
γαν στὸν Μωϋσῆ :

— Τί μᾶς ἔφερες μέσα στὴν ἔρημο; Νὰ μᾶς πεθάνης ἀπὸ τὴν
πείνα; Καλύτερα νὰ ἐζούσαμε δοῦλοι τῶν Αἰγυπτίων, παρὰ
ν' ἀφήσωμε τὰ κόκκαλά μας ἐδῶ περα.

Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν τοὺς ἐγκατέλειψε. Τὸ ἴδιο βράδυ ἔστειλε
πυκνὰ κοπάδια ἀπὸ ὀρτύκια, ποὺ ἦσαν κουρασμένα καὶ ἤμπο-
ροῦσαν νὰ τὰ πιάσουν μὲ τὰ χέρια των.

Κάθε χαραυγὴ πάλι ἔπεφτε γύρω στὴν κατασκηνώσι τους
τὸ «μάννα». Αὐτὸ ἔμοιαζε μὲ μικροὺς ἄσπρους σπόρους, εἶχε δὲ
γεῦσι ψωμίου. ^{Ἐπισημαίνεται ὅτι τὸ ἴδιον ἐπισημαίνεται ἀπὸ τὸ ἱστορικὸν Ἐκπαιδευτικὸν Πολιτικὸν}
Ἰσραηλίτες ἐμάζευαν καὶ

ἔτρωγαν. Ἐγέμισαν καὶ μία στάμνα καὶ τὴν ἔφεραν μαζί των γιὰ ἐνθύμιο.

Τέλος τὸ νερὸ ἔλειψε ἐντελῶς. Τότε ὁ Μωϋσῆς ἐκτύπησε μὲ τὴν ράβδο του ἓνα βράχο καὶ ἀμέσως ἀνέβλυσε ἀπὸ ἐκεῖ νερὸ ἄφθονο καὶ καθαρό.

στ) Οἱ Δέκα ἐντολές: Τὸν τρίτο μῆνα μετὰ τὴν ἔξοδό τους ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, οἱ Ἰσραηλῖτες ἔφθασαν στὸ ὄρος Σινᾶ. Ἐκεῖ ὁ Θεὸς ἐκάλεσε τὸν Μωϋσῆ καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ εἰπῆς στὸ λαό μου νὰ πλυθῆ, ν' ἀλλάξῃ καὶ νὰ νηστεύσῃ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες. Ὑστερα ἀνέβα στὸ ὄρος νὰ σοῦ δώσω τὶς Ἐντολές μου. Ἄν μάθῃ νὰ τὶς τηρῆ, θὰ γίνῃ ὁ εὐτυχέστερος λαὸς τοῦ κόσμου.

Ὁ Μωϋσῆς ἀνεκοίνωσε στοὺς Ἰσραηλῖτες τὴν θέλησι τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκεῖνοι ὑποσχέθηκαν πὼς θὰ τηρήσουν τὶς θεῖες ἐντολές. Ἐπειτα τοὺς συμβούλεψε τί νὰ κάμουν καὶ ἀνέβηκε στὸ ὄρος.

Τὴν τρίτη ἡμέρα εἶδαν τὴν κορυφή τοῦ ὄρους σκεπασμένη ἀπὸ καπνοὺς καὶ σύννεφα. Ἀστραπὲς αὐλάκωναν τὸν οὐρανὸ καὶ σάλπιγγες ἀγγέλων ἤχοῦσαν. Τὸ Σινᾶ ἐσειόταν. Ὁ λαὸς κάτω ἔτρεμε ἀπὸ τὸν φόβο του.

Καὶ μέσα ἀπ' τὸ λαμπερὸ σύννεφο ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου ποὺ ἔδινε τὶς Δέκα Ἐντολές. Μ' αὐτὲς ὥρισε τὰ καθήκοντα τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ὄλων τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Παντοδύναμο Θεὸ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

ζ) Τὸ χρυσὸ μοσχάρι: Ὁ Μωϋσῆς ἔμεινε ἐπάνω στὸ ὄρος σαράντα ἡμέρες καὶ ἄκουε τὰ λόγια καὶ τὰ θελήματα τοῦ Θεοῦ.

Στὸ μεταξύ αὐτὸ οἱ Ἰσραηλῖτες ἐνόμισαν πὼς ἀπέθανε καὶ ἐλησμόνησαν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἐθυμήθηκαν, ὅτι οἱ θεοὶ τῶν Αἰγυπτίων εἶχαν τὴ μορφὴ ζώων. Ἐμάζεψαν λοιπὸν τὰ κοσμήματά των καὶ κατασκεύασαν ἓνα χρυσὸ μοσχάρι, τὸ ὁποῖο ἐπροσκυνοῦσαν μὲ εὐλάβεια.

Τότε κατέβηκε καὶ ὁ Μωϋσῆς. Ἐκρατοῦσε τὶς Ἐντολὲς τοῦ Κυρίου, γραμμένες ἐπάνω σὲ δυὸ λίθινες πλάκες. Μόλις εἶδε τὸ χρυσὸ μοσχάρι καὶ τὴν εἰδωλολατρία τοῦ λαοῦ, ἐθύμωσε τόσο πού ἐπέταξε τὶς πλάκες καὶ ἔγιναν κομμάτια.

Ἔπειτα, ἀφοῦ ἐτιμώρησε τοὺς ὑπευθύνους, ἔκαψε τὸ χρυσὸ

μοσχάρι, τὸ ἔκανε σκόνη καὶ τὴν ἔρριξε στὸ νερό. Ἀπὸ τὸ νερό αὐτὸ ἤπιαν οἱ Ἰσραηλῖτες καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἐσυγχώρησε.

Κατόπιν ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε πάλι στὸ ὄρος. Ἔμεινε ἄλλες σαράντα ἡμέρες καὶ ξαναπῆρε τὶς Ἐντολές.

Οἱ Δέκα ἐντολές εἶναι :

1. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος ὁ Θεός σου, ποὺ σέ ἐλευθέρωσα ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους. Δὲν θὰ λατρεύῃς ἄλλο Θεὸ ἐκτὸς ἀπὸ μένα.

2. Νὰ μὴν προσκυνᾷς καὶ νὰ μὴ λατρεύῃς τὰ εἰδωλα.

3. Νὰ μὴν ὀρκίζεσαι στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ χωρὶς σπουδαῖο λόγο.

4. Νὰ δουλεύῃς ἕξι ἡμέρες καὶ τὴν ἑβδόμη νὰ ἀναπαύεσαι καὶ νὰ τὴν ἀφιερῶνς στὸν Θεό.

5. Νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα σου. Μόνο τότε θὰ εἶσαι εὐτυχισμένος καὶ θὰ ζήσης πολλὰ χρόνια στῆ γῆ.

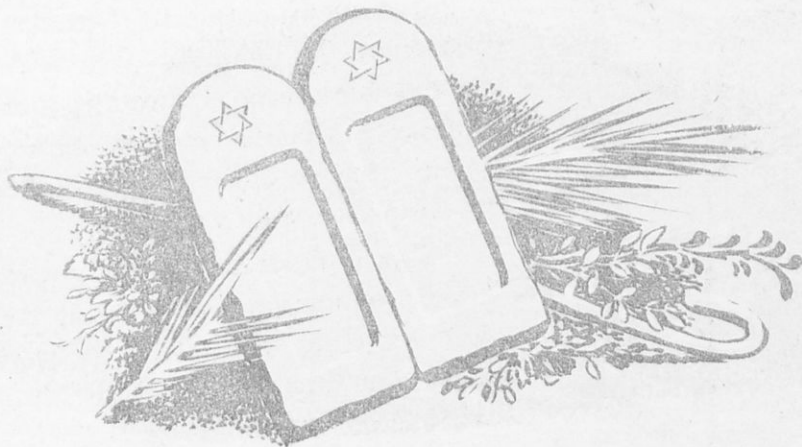
6. Νὰ μὴν σκοτώσης ἄνθρωπο.

7. Νὰ μὴν προσβάλῃς τὴν τιμὴ ἄλλου ἀνθρώπου.

8. Νὰ μὴν κλέψῃς.

9. Νὰ μὴν λέγῃς ψέμματα.

10. Νὰ μὴν ἐπιθυμήσης ξένα πράγματα.

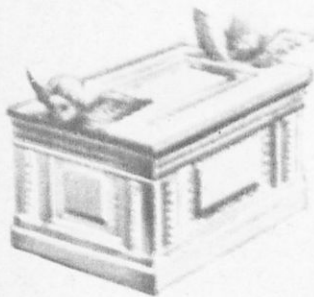

η) Ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης: Τὶς πλάκες μὲ τὶς ἐντολὰς τὶς ἐτοποθέτησε ὁ Μωϋσῆς μέσα σὲ ἕνα κιβώτιο, ποὺ τὸ ὠνόμασε «Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης». Ἦταν ἕνα κιβώτιο ντυμένο μὲ χρυσάφι καὶ εἶχε ὀλόχρυσα ἀγγελάκια στὸ ἐπάνω μέρος.

Τὴν «Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης» τὴν ἔβαλαν μέσα σὲ ἕνα μικρὸ καὶ φορητὸ ναό, τὴ «Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου». Μέσα στὴν Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου ὁ Μωϋσῆς ἄφησε γιὰ μιὰ νύχτα δώδεκα ράβδους, μιὰ γιὰ κάθε φυλὴ καὶ μιὰ γιὰ τὸν Ἰσραὴλ. Τὸ ἄλλο πρωτὶ εἶδε πὼς ἡ ράβδος τοῦ Ἰσραὴλ ἐβλάστησε.

Τὴ Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου ὁ Μωϋσῆς τὴν εἶχε χωρίσει σὲ δυὸ μέρη: Τὸ ἕνα μέρος ἐλεγόταν «Ἁγία τῶν Ἁγίων» καὶ εἶχε τὴν Κιβωτὸν, τὴ χρυσοῦ ὑδρία μὲ τὸ μάννα καὶ τὴ ράβδο τοῦ Ἰσραὴλ, ποὺ ἐβλάστησε. Τὸ ἄλλο ἐλεγόταν «Ἁγία» καὶ εἶχε θυσιαστήριο, ὅπου προσέφεραν θυμιάμα γιὰ θυσία, καὶ μιὰ ἐπτάφωτη λυχνία, ποὺ τὰ φῶτα τῆς διατηροῦσαν διαρκῶς ἀναμμένα.

Τέλος ὁ Μωϋσῆς ὥρισε ἀρχιερεὰ τὸν Ἰσραὴλ, ὥρισε καὶ ἄλλους ἱερεῖς τοῦ μικροῦ ναοῦ καὶ καθιέρωσε τὶς πρῶτες ἐορτὲς τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὅπως τοῦ εἶχε εἰπῆ ὁ Θεός.

θ) Περιπλάνησις στήν ἔρημο : Ἐνα χρόνο περίπου ἔμειναν οἱ Ἰσραηλίτες κοντὰ στο ὄρος Σινᾶ. Ὑστερα ἀνεχώρησαν γιά τόν προορισμό τους.

Οἱ δυσκολίες τῆς ἐρήμου ἄρχισαν καί πάλι. Ὁ Θεός ὅμως δέν τοὺς ἄφηνε νά ἀπελπισθοῦν καί ὕστερα ἀπό πολλές περιπλανήσεις ἔφθασαν στὰ σύνορα τῆς πολυπόθητης Χαναάν.

Τότε ὁ Μωϋσῆς ἐδιάλεξε δώδεκα ἄνδρες, ἕναν ἀπό κάθε φυλή, καί ἔβαλε ἐπὶ κεφαλῆς τόν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. Σ' αὐτοὺς ἀνέθεσε νά κατασκοπεύσουν τήν χώρα.

Στήν ἐπιστροφή τους οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ἔφεραν ωραίους καρπούς καί ἕνα σταφύλι τόσο μεγάλο, πού ἔχρειάσθηκαν δυὸ ἄνδρες νά τὸ μεταφέρουν.

— Εἶναι ὁμορφη ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, εἶπαν. Πραγματικά παντοῦ ρέει μέλι καί γάλα. Μόνο πού οἱ πόλεις της εἶναι μεγάλες καί τὰ κάστρα τους ἄπαρτα, γιὰ τὸ ὑψοσστηρίζουν γενναῖοι ἄνδρες.

Ἡ τελευταία αὐτῆ πληροφορία ἔφερε μεγάλη ἀπελπισία.

— Τί τὸ ὄφελος, πού ἐφτάσαμε ὡς ἐδῶ; Δέν ἦταν καλύτερα νά τρώγουμε στὰ σίγουρα τὸ πικρὸ ψωμί τῆς σκλαβιάς παρὰ νά μᾶς σκοτώσουν οἱ Χαναναῖοι; εἶπαν πολλοί.

Ἐσκέφθηκαν μάλιστα νά ἐκλέξουν ἄλλον ἀρχηγό, πού θὰ τοὺς ξανάφερνε στήν Αἴγυπτο.

Γιὰ τὴν ἀχαριστία τους αὐτῆ ὁ Θεός τοὺς ἐτιμώρησε. Κατεδίκησε ὅλους ὅσους ἦσαν εἴκοσι χρονῶν καί ἄνω, νά μὴν μποῦν ποτέ στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας. Θὰ ἐπέθαιναν περιπλανώμενοι στήν ἔρημο ἐπὶ σαράντα χρόνια. Μονάχα ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ θὰ ἐσώζετο γιὰ νά ὀδηγήσῃ τοὺς ἄλλους στὴ Χαναάν.

Καί ἄρχισε ἡ περιπλάνησις μέσα στήν ἔρημο τῆς Ἀραβίας, κατὰ τὴν ὁποία οἱ Ἰσραηλίτες ἐτρέφοντο μὲ τὸ μάννα, πού ὁ Θεός δέν ἐσταμάτησε οὔτε μιὰ ἡμέρα νά τοὺς στέλνῃ.

ι) Θάνατος του Μωϋσή : Κατά την περιπλάνησι ὁ Μωϋσῆς ὠδηγοῦσε καὶ ἔδινε θάρρος στοὺς Ἰσραηλίτες. Πολλὲς φορές ἀναγκάζονταν νὰ πολεμοῦν μὲ διαφόρους λαοὺς καὶ νὰ ὑποφέρουν. Ἐγόγγυζαν τότε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ γρήγορα μετανοοῦσαν.

Περὶ τὸ τέλος τῆς περιπλάνησεως ἐπέθανε καὶ ὁ Ἄαρων. Στὸ μεταξύ εἶχαν φθάσει κοντὰ στὴ Χαναάν καὶ οἱ Χαναναῖοι τοὺς ἐπετέθησαν. Ἄρχισαν πάλι οἱ γογγυσμοὶ καὶ τὰ παράπονα.

Ὁ Θεὸς τότε γιὰ τιμωρία τοὺς ἔστειλε φαρμακερὰ φίδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπέθαναν πολλοί. Τοὺς ἐσυγχώρησε ὁμως καὶ πάλι. Εἶπε στὸν Μωϋσῆ νὰ κατασκευάσῃ ἓνα χάλκινο φίδι, καὶ νὰ τὸ ὑψώσῃ σὲ ἓνα χονδρὸ ξύλο σὲ σχῆμα σταυροῦ.

— Ὅποιον δαγκάνουν τὰ φίδια, ὡς κοιτάζῃ τὸ φίδι αὐτὸ καὶ δὲν θὰ πεθάνῃ, εἶπε στὸν λαὸ ὁ Μωϋσῆς.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Μωϋσῆς προαισθάνθηκε τὸ τέλος του. Ἐκάλεσε τότε ὄλους, τοὺς ἐσυμβούλεψε, ὥρισε γιὰ ἀρχηγὸ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ ἀνέβηκε στὸ ὄρος Νεβώ. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀγνάντεψε τὴν εὐλογημένη Χαναάν!... Εἶδε τὰ βουνὰ καὶ τοὺς κάμπους τῆς, τὸν ἀσημένιο Ἰορδάνη, ποὺ ἐκυλοῦσε τὰ γάργαρα νερά του, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεό. Ἐπειτα ἔκλεισε τὰ μάτια γιὰ πάντα.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἐπένησαν ἐπὶ ἓνα μῆνα τὸν μεγάλο προφήτη καὶ νομοθέτη των.

ια) Στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας : Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐπῆρε τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ τοὺς ὠδήγησε μὲ θάρρος πρὸς τὴν Χαναάν. Ἐφθασαν στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ τὸν ἐπέρασαν, χωρὶς νὰ βραχοῦν, ὅπως εἶχαν περάσει καὶ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα.

Ἐπατοῦσαν πιά τὴν Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, τὰ ἅγια χώματα, ὅπου ἔζησαν καὶ ἐπέθαναν οἱ μεγάλοι πρόγονοὶ των. Ἡ χαρὰ των δὲν περιγράφεται. Δὲν ἐκράτησε ὁμως πολὺ.

Νὰ μπροστὰ τώρα ἡ Ἱερικώ μὲ τὰ ψηλὰ καὶ ἀπάτητα φρούρια. Πῶς θὰ τὴν ἐκυρίευσαν;

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ εἶχε βαθεῖα πίστι στὸν Θεό. Ἔδωσε τότε τὴν ἐξῆς ἐντολή: Οἱ ὠπλισμένοι θὰ ἐπήγαιναν μπροστά. Θὰ τοὺς ἀκολουθοῦσαν ἑπτὰ ἱερεῖς μὲ σάλπιγγες, ἔπειτα ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἔφερναν τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Πίσω ἀπὸ αὐτοὺς θ' ἀκολουθοῦσε ὅλος ὁ ἄλλος λαός. Ἡ πομπὴ αὐτὴ θὰ ἔφερνε γύρω τὴν πόλι ἐπὶ ἕξι ἡμέρες. Τὴν ἑβδόμη ἡμέρα ἡ πομπὴ θὰ ἔφερνε γύρους μὲ μεγάλους ἀλαλαγμοὺς καὶ σαλπίσματα.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Καὶ τὴν ἑβδόμη ἡμέρα τρομερὸς σεισμὸς ἐτράνταξε τὰ φρούρια τῆς πόλεως. Τὰ τεῖχη ἐγκρεμίσθηκαν καὶ ἔπεσαν μὲ πάταγο. Σκόνη φοβερὴ ἐσκέπασε τὰ σπίτια. Οἱ Ἰσραηλίτες ἐμπῆκαν στὴν πόλι καὶ τὴν ἐκυρίευσαν.

Τὰ γεγονότα αὐτὰ τὰ ἔμαθαν οἱ βασιλεῖς τῆς Χαναὰν καὶ ὅλοι μαζί ἐνώθηκαν γιὰ νὰ πολεμήσουν τοὺς Ἰσραηλίτες. Μεγάλῃ μάχῃ ἔγινε κοντὰ στὴν πόλι Γαβαὼν, ποὺ ἐκράτησε ὅλη τὴν ἡμέρα. Κατὰ τὸ βράδυ ἡ νίκη ἐκλίνε πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτες. Ἐφθανε ὁμως ἡ νύχτα καὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ ἀνασυνταχθοῦν οἱ ἐχθροί.

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ παρεκάλεσε:

— Ἄς σταθῆ ὁ ἥλιος ἐπάνω ἀπὸ τὴν Γαβαὼν καὶ ἡ σελήνη ἄς μείνῃ στὸ φαράγγι τῆς Αἰλῶν.

Πραγματικά! Ὁ ἥλιος ἐσταμάτησε στὴ θέσι του, ἐπάνω ἀπὸ τὴν Γαβαὼν. Ἡ σελήνη πάλι δὲν ἐπροχώρησε περισσότερο ἀπὸ τὸ φαράγγι τῆς Αἰλῶν. Ἔτσι οἱ ἐχθροὶ ἐνικήθηκαν καὶ οἱ Ἰσραηλίτες ἔγιναν κύριοι ὁλόκληρης τῆς Χαναὰν.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐμοίρασε τὴν Χώρα σὲ δώδεκα τμήματα, ὅσες ἦσαν καὶ οἱ φυλὲς τοῦ Ἰσραήλ. Ἐπειτα ἔδωσε στὴν κάθε φυλὴ τὸ μερίδιό της.

Ἡ φυλὴ τοῦ Ἰούδα ἐπῆρε τὴν χώρα ποὺ εἶναι στὰ περίγυρα τῆς Ἱερουσαλήμ. Αὐτὴ ἔγινε ἡ ἐνδοξότερη ἀπὸ ὅλες καὶ μὲ τὸν καιρὸ ὑπέταξε τὶς ἄλλες. Γι' αὐτὸ οἱ Ἰσραηλίτες λέγονται καὶ Ἰουδαῖοι.

Περιλήψεις : Οί 'Ισραηλίτες στην Αίγυπτο ἔγιναν σιγά - σιγά πολλοί. Ἦσαν ὅμως δοῦλοι στοὺς Αἰγυπτίους περισσότερο ἀπὸ 400 χρόνια.

Στὸ τέλος ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ μετὰ τὸν Μωϋσῆ.

Ὁ Μωϋσῆς μαζί μετὰ τὸν Ἀαρὼν ἐπαρουσιάσθηκε στὸν Φαραὼ καὶ τοῦ εἶπε τὴ θέλησι τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ὅμως ἀρνήθηκε ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερους τοὺς 'Ισραηλίτες. Τότε ὁ Θεὸς ἐτιμώρησε τοὺς Αἰγυπτίους μετὰ δέκα φοβερὰς πληγὰς. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὸ ὁ Φαραὼ ἀναγκάστηκε ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερους τοὺς 'Ισραηλίτες.

Στὴν ἔρημο ἔτρεφε ὁ Θεὸς τοὺς 'Ισραηλίτες μετὰ τὸ «μάννα». Στὸ ὄρος Σινᾶ ἔδωσε στὸν Μωϋσῆ τὰς Δέκα Ἐντολὰς. Ἐπειδὴ ὅμως ἦσαν ἀχάριστοι καὶ ἀσεβεῖς, τοὺς ἐτιμώρησε νὰ περιπλανηθοῦν 40 χρόνια στὴν ἔρημο τῆς Ἀραβίας.

Κατὰ τὴν περιπλάνησι ἐπέθαναν ὅλοι οἱ ἠλικιωμένοι μετὰξὺ δὲ αὐτῶν καὶ ὁ Ἀαρὼν καὶ ὁ Μωϋσῆς. Τοὺς 'Ισραηλίτες ὠδήγησε στὴ γῆ Χαναὰν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ. Ἐκυρίευσαν τὴν Ἱεριχώ, ὕστερα ἐνίκησαν ὅλους τοὺς Χανααίους στὴ Γαβαὼν καὶ ἐγκατεστάθησαν στὴ γῆ τῶν πατέρων τῶν.

Ἐρωτήσεις : Τί βασιανιστήρια ἐτραβοῦσαν οἱ 'Ισραηλίτες στὴν Αἴγυπτο; Πόσα χρόνια ἔμειναν σκλαβωμένοι; Πῶς ἐμεγάλωσε ὁ Μωϋσῆς; Γιατί ἔφυγε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο; Πῶς τὸν ἐκάλεσε ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ τοὺς 'Ισραηλίτες; Τί ἔκαμε μπροστὰ στὸν Φαραὼ; Γιατί ὁ Θεὸς ἔστειλε τὰς «δέκα πληγὰς»; Πῶς ἐλευθερώθησαν οἱ 'Ισραηλίτες; Ποιὸς τοὺς ὠδήγοῦσε στὸ δρόμο; Πῶς ἐπέρασαν τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα; Τί ἔπρωγαν στὴν ἔρημο; Ποῦ ἔδωσε ὁ Θεὸς στὸν Μωϋσῆ τὰς 10 Ἐντολὰς; Ποιὲς εἶναι αὐτές; Γιατί ὁ Θεὸς ἐτιμώρησε τοὺς 'Ισραηλίτες νὰ περιπλανηθοῦν 40 χρόνια στὴν ἔρημο; Πῶς ἐπέθανε ὁ Μωϋσῆς; Πῶς ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐκυρίευσεν τὴν Ἱεριχώ; Γιατί ἐσταμάτησε τὸν ἥλιο καὶ τὸ φεγγάρι; Σὲ πόσα μέρη ἐμοιράσθηκε ἡ Χαναὰν;

Διδάγματα :

α) Ποτὲ δὲν χάνεται ὁ ἄνθρωπος, πὺ τὸν προστατεύει ὁ Θεὸς (Μωϋσῆς).

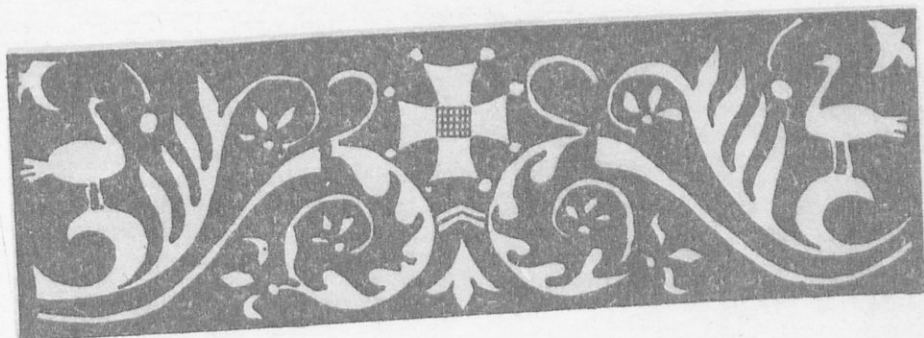
β) Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς ἀδίκους (Αἰγυπτίους) καὶ προστατεύει τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ('Ισραηλίτες).

γ) Καὶ στὴν ἔρημο ἀκόμη δὲν χάνεται κανεὶς, ὅταν εἶναι ὁ Θεὸς μαζί του (μάννα - ὀρτύκια - νερό).

δ) Ὅποιος ἐκτελεῖ τὰς Δέκα Ἐντολὰς ζῆ εὐτυχημένος, γιατί οἱ ἐντολὰς αὐτὰς εἶναι Θεῖες.

ε) Ὅπως οἱ 'Ισραηλίτες ἐσώζοντο ὅταν ἐβλεπαν τὸ χάλκινο φίδι, ἔτσι καὶ ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἔχωμε πάντοτε στὴ σκέψι μας τὸν Χριστό, πὺ ἐσταυρώθηκε, γιὰ νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

στ) Ὁ Θεὸς καὶ τὸν ἥλιο ἀκόμη σταματᾷ γιὰ νὰ βοηθήσῃ ἐκεῖνους, πὺ ἀγαπᾷ.

ΙΙΙ. ΟΙ ΚΡΙΤΑΙ

Μετά τὸ θάνατο τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, οἱ Ἰσραηλίτες ἔμειναν χωρὶς ἀρχηγό. Τὴν κάθε φυλὴ τότε ἐκυβερνοῦσαν οἱ γεροντότεροι. Ἀλλὰ οἱ Ἰσραηλίτες μὲ τὸν καιρὸ ἀνεμίχθησαν μὲ τοὺς ἄλλους λαοὺς καὶ εὐκόλα ἐλησμονοῦσαν τὸν Θεὸ τῶν πατέρων των καὶ ἐλάτρευαν τὰ εἰδωλα.

Ὁ Θεὸς τότε ἐπέτρεπε σὲ λαοὺς βαρβάρους καὶ σκληροὺς νὰ τοὺς σκλαβώνουν καὶ νὰ τοὺς βασανίζουν. Ὡς σκλάβοι πιὰ ἐθυμοῦντο τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς σώση. Καὶ ὁ Πολυεύσπλαχνος Θεὸς τοὺς ἔστειλε ἄνδρες μὲ θερμὴ πίστι καὶ μεγάλη ἀγάπη στὴν πατρίδα τους. Αὐτοὶ ἐλευθέρωναν τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ τοὺς ἐκυβερνοῦσαν «μὲ φόβο Θεοῦ».

Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ὠνομάζοντο **Κριταί**. Σπουδαιότεροι ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν οἱ ἐξῆς :

Ι. Ο ΓΕΔΕΩΝ

Ὁ Γεδεὼν ἦταν ἓνας ἀπλὸς χωρικός. Τὴν ἐποχὴ, ποὺ ἐζοῦσε, οἱ Ἰσραηλίτες ὑπέφεραν πολὺ ἀπὸ τοὺς Μαδιανῖτες καὶ Ἀμαληκίτες, ποὺ ἔκαναν ἐπιδρομὲς καὶ κατέστρεφαν τὴ χώρα των.

Ὁ Θεὸς ἐκάλεσε τὸν Γεδεὼν νὰ σώση τοὺς Ἰσραηλίτες. Καὶ ὁ Γεδεὼν ἐτοίμασε στρατὸ καὶ ἐστρατοπέδευσε κοντὰ στὸ στρατόπεδο τῶν ἐχθρῶν.

Τὴν νύκτα ὁ Γεδεὼν ἐδιάλεξε τριακόσιους γενναίους ἄνδρες. Σ' αὐτοὺς ἔδωσε μιὰ σάλπιγγα καὶ μιὰ στάμνα, μέσα στὴν ὁποία εἶχαν κρύψει μιὰ ἀναμμένη λαμπάδα, καὶ ἐπροχώρησαν στὸ στρατόπεδο τῶν ἐχθρῶν. Ὅταν ἔφθασαν κοντὰ, ἐσάλπισαν μὲ τὶς σάλπιγγες, ἔσπασαν τὶς στάμνες γιὰ νὰ φανοῦν οἱ ἀναμμένες λαμπάδες καὶ ὤρμησαν μὲ ἀλαλαγμούς. Οἱ ἐχθροί, ποὺ ἐκοιμῶντο ἀνύποπτοι, τὰ ἔχασαν. Ἐπέταξαν τὰ ὄπλα των καὶ ἔτρεξαν νὰ σωθοῦν. Τότε ὁμως ὁ Γεδεὼν μὲ τὸν στρατό του τοὺς κατέστρεψε.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν νίκη αὐτὴ οἱ Ἰσραηλίτες παρεκάλεσαν τὸν Γεδεὼν νὰ γίνῃ βασιλεὺς των. Ἐκεῖνος ὁμως δὲν ἐδέχθη καὶ τοὺς ἐκυβέρνησε ὡς Κριτὴς μέχρι τὰ βαθεῖά του γηραιαῖά.

2. Ο ΣΑΜΨΩΝ

Μετά τὸ θάνατο τοῦ Γεδεὼν ἐκυβέρνησαν τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ ἄλλοι Κριταί. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως ἄρχισαν καὶ πάλι νὰ λησμονοῦν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Καὶ ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε στοὺς Φιλισταίους νὰ τοὺς σκλαβώσουν. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἐγινε κριτῆς ὁ Σαμψών.

Ὁ Σαμψών εἶχε προικισθῆ ἀπὸ τὸν Θεὸ μὲ μεγάλη δύναμι. Κάποτε μάλιστα, ὅταν ἦταν νέος, εἶχε φονεύσει μὲ τὰ χέρια του ἓνα λεοντάρι.

Ὅταν ἐμεγάλωσε ὁ Σαμψών δὲν ἤμποροῦσε ν' ἀνεχθῆ τὴ σκλαβιά τῶν Φιλισταίων. Γι' αὐτὸ πολλὰς φορές ἐπετίθετο ἐναντίον των καὶ ἐπέφερε σ' αὐτοὺς μεγάλες καταστροφές.

Μιὰ φορὰ ἐπίασε τριακόσιες ἀλεπουῖδες. Ἔδεσε στὴν οὐρὰ κάθε μιᾶς ἀπὸ μιὰ ἀναμμένη λαμπάδα καὶ τὶς ἄφησε ἐλεύθερες μέσα στὰ σπαρτὰ τῶν Φιλισταίων. Ὅπως ἔφευγαν τρομαγμένες οἱ ἀλεπουῖδες, μετέδιδαν τὴν φωτιά στὰ σπαρτὰ καὶ τὰ ἔκαψαν.

Οἱ Φιλισταῖοι ἐπίασαν τότε τὸν Σαμψών καὶ τὸν ἔδεσαν μὲ χονδρὰ σχοινιά. Ἐνῶ ὅμως τὸν ὠδηγοῦσαν στὴ φυλακὴ, ἐκεῖνος ἔσπασε ἔξαφνα τὰ σχοινιά. Ἀρπαξε τότε ἓνα κόκκαλο ἀπὸ σαγόνι γαϊδάρου, ποὺ εὐρέθηκε μπροστὰ του, καὶ μὲ αὐτὸ τοὺς ἐκυνήγησε καὶ ἐσκότωσε περισσοτέρους ἀπὸ χίλιους.

Κάποτε πάλι οἱ Φιλισταῖοι ἔμαθαν ὅτι ὁ Σαμψών εὐρισκόταν στὴν πόλι Γάζα. Ἐκλείσαν λοιπὸν τὶς σιδερένιες πόρτες τῶν τειχῶν τῆς κατὰ τὴν νύκτα, γιὰ νὰ τὸν βροῦν καὶ τὸν σκοτώσουν τὸ ἄλλο πρωί. Ὁ Σαμψών ὅμως, ὅταν ἔφθασε σὲ μιὰ πόρτα καὶ τὴν εὐρῆκε κλειστή, τὴν ἐξεκόλλησε, τὴν ἐφορτώθηκε στὸν ὤμο του καὶ τὴν ἐκουβάλησε ὡς τὸν γειτονικὸ λόφο.

Ὁ Σαμψών εἶχε καταστήσει ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν Φιλισταίων. Γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώσουν δὲ ἐχρησιμοποίησαν γιὰ κατὰσκοπο μιὰν ὀμορφή γυναῖκα, τὴν Δαλιδά. Αὐτὴ ἐφρόντισε νὰ

γνωρισθῆ με τὸν Σαμψών καὶ νὰ μάθῃ τὸ μυστικό του. Ἡ δύνα-
μὶς του θὰ ἔχανόταν, ἂν τοῦ ἔκοβαν τὰ μαλλιά. Πραγματικὰ
ὁ Σαμψών εἶχε πλούσια μαλλιά στὸ κεφάλι του, ἐπειδὴ ἦταν ἀ-
φιερωμένος στὸν Θεό.

Μιά νύχτα ἡ Δαλιδὰ τοῦ ἔκοψε τὰ μαλλιά καὶ ἀνίσχυρο πιὰ
τὸν ἔπιασαν οἱ Φιλισταῖοι. Τὸν ἐτύφλωσαν καὶ τὸν περιέφεραν
στὴν πόλι γιὰ νὰ τὸν ἐξευτελίσουν. Στὸ τέλος τὸν ἔρριξαν στὴ
φυλακὴ καὶ τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ γυρίζῃ ἀδιάκοπα τὴ ρόδα ἐνὸς
μύλου.

Ἄργότερα οἱ Φιλισταῖοι εἶχαν μιὰ μεγάλη ἐορτὴ στὸ ναὸ
τοῦ θεοῦ των. Ἐκεῖ ἔφεραν καὶ τὸν Σαμψών, γιὰ νὰ τὸν ἐμπαί-
ξουν καὶ νὰ διασκεδάσουν.

Στὸ μεταξύ ὅμως τὰ μαλλιά τοῦ παλληκαριοῦ εἶχαν μεγαλώσει καὶ εἶχε ξαναβρῆ τὴν δύναμί του. Ἀγκάλιασε λοιπὸν τὶς κολόνες τοῦ ναοῦ καὶ ἐψιθύρισε :

— Ἀποθανέτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων...

Ἐτράνταξε τότε τὶς κολόνες μὲ τόση δύναμι, πού ἐγκρεμίσθη-
καν μὲ πάταγο. Τὸ ἥρωϊκὸ κορμί του ἐτάφηκε στὰ ἐρείπια μαζί
μὲ τὰ πτώματα πολλῶν ἐχθρῶν του.

3. Ο ΗΛΙ

Ὁ Ἥλι ἦταν ἀρχιερεὺς, ἔγινε δὲ Κριτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν
μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σαμψών. Ἦταν ὅμως πολὺ γέρος καὶ δὲν
ἤμποροῦσε εὐκόλα νὰ κυβερνήσῃ. Ἐκτὸς αὐτοῦ εἶχε καὶ δύο παι-
διά, τὰ ὁποῖα ἦσαν πολὺ ἀσεβῆ καὶ ἐβασάνιζαν τὸ λαό. Ὁ Ἥλι
ὄχι μόνον δὲν ἐτιμωροῦσε τὰ παιδιά του, ἀλλὰ εἶχε σ' αὐτὰ με-
γάλη ἀδυναμία καὶ ἐδικαιολογοῦσε πάντοτε τὶς κακές των πράξεις.

Ὁ Θεὸς τὸν ἐτιμώρησε γι' αὐτό. Σὲ μιὰ μάχη ἐναντίον τῶν
Φιλισταίων ἐφρονεύθησαν καὶ τὰ δύο του παιδιά. Ἐπίσης καὶ τὴν
Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης ἐπῆραν οἱ Φιλισταῖοι. Ὄταν τὰ ἔμαθε αὐ-
τὰ ὁ Ἥλι, ἐπέθανε ἀπὸ τὴ λύπη του.

4. Ο ΣΑΜΟΥΗΛ

Ὁ Σαμουήλ ἦταν ἀπὸ μικρὸς ἀφιε-
ρωμένος στὸν Θεό. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ
Ἥλι, ὁ λαὸς τὸν ἔκαμε Κριτὴ.

Ὡς Κριτὴς ὁ Σαμουήλ ἐπροσπάθησε
νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς Ἰσραηλίτες στὴν ἀ-
ληθινὴ θρησκεία. Τότε ἐπέτυχε νὰ τοὺς
ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους καὶ
νὰ ξαναπάρῃ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθή-
κης. Ὑστερα ἐκυβέρνησε ἐπὶ εἴκοσι χρό-
νια μέσα σὲ εἰρήνη καὶ εὐτυχία.

Όταν ἐγέρασε, ἠθέλησε νὰ ὀρίση ἄλλον Κριτῆ. Οἱ Ἰσραηλι-
τες ὅμως τοῦ ἐζητοῦσαν βασιλέα, ὅπως εἶχαν καὶ οἱ γεινονικοὶ
λαοί. Καὶ ὁ Σαμουὴλ ἔχρισε ὡς βασιλέα τὸν Σαούλ.

Παράκλησις: Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ οἱ Ἰσραηλίτες ἔμειναν
χωρὶς ἀρχηγό. Μὲ τὸν καιρὸ δὲ ἀνεμίχθησαν μὲ ἄλλους λαοὺς, ἐλησμόνησαν τὸν
ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ἐλάτρευαν τὰ εἰδωλά.

Τότε ἄρχισαν ἐπιδρομὲς ἐναντίον των οἱ Μαδιανῖτες καὶ Ἀμαληκίτες. Ἀπὸ αὐ-
τοὺς ἔσωσε τοὺς Ἰσραηλίτες ὁ Γεδεὼν.

Ἀργότερα ἄρχισαν πάλι νὰ λημονοῦν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Καὶ ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε
στοὺς Φιλισταίους νὰ τοὺς σκλαβώσουν.

Ἐναντίον τῶν Φιλισταίων ἐπολέμησε ἡρωϊκὰ ὁ γενναῖος Κριτῆς Σαμψών. Στὸ
τέλος ὅμως ὁ Σαμψών ἐφανεύθη χωρὶς νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες. Καὶ ὁ Κρι-
τῆς Ἠλὶ ἐπολέμησε ἐναντίον τῶν Φιλισταίων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπέθανε χωρὶς νὰ ἐ-
λευθερώσῃ τὸ λαό. Ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους ἐλευθέρωσε τοὺς Ἰσραηλίτες ὁ Προφήτης
καὶ τελευταῖος Κριτῆς των, Σαμουὴλ.

Ἐρωτήσεις: Ποιοὶ ἐλέγοντο Κριταί; Γιατί ὁ Θεὸς ἐπέτρεπε σὲ ξένους λα-
οὺς νὰ σκλαβώνουν τοὺς Ἰσραηλίτες; Ποιὸ τέχνασμα ἐχρησιμοποίησε ὁ Γεδεὼν γιὰ
νὰ νικήσῃ τοὺς ἔχθρους; Πῶς ἔδειξε τὴν παλληκαριά του ὁ Σαμψών; Γιατί ἔχασε τὴ
δύναμί του, ὅταν τοῦ ἔκοψαν τὰ μαλλιά; Πῶς ἐπέθανε; Ποιὸ μεγάλο σφάλμα ἔκα-
νε ὁ Ἠλὶ; Πῶς ἐτιμωρήθη γι' αὐτό; Ποιὸς ἐλευθέρωσε τοὺς Ἰσραηλίτες ἀπὸ τοὺς
Φιλισταίους; Πῶς ἐκυβέρνησε ὁ Σαμουὴλ;

Διδάγματα: α) Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ φεύγουν ἀπὸ
τὸν δρόμο του, τοὺς συγχωρεῖ ὅμως ὅταν μετανοοῦν καὶ τοὺς βοηθᾷ. (Ἰ-
σραηλίτες).

β) Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀγαποῦν τὴν πατρίδα των καὶ πολεμοῦν γι' αὐτὴ
ἔχουν βοηθὸ τὸν Θεό. (Κριταί).

ΙΥ. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΩΒ

Κάποτε έζοϋσε στην Άραβία ένας άνθρωπος εϋσεβής και δίκαιος. Ήταν ο Ίώβ.

Ο Ίώβ είχε πολλά παιδιά, άφθονα πλούτη και καλή υγεία. Όλοι έζήλευαν τήν ευτυχία του.

Ο Θεός ήθέλησε να δοκιμάση τήν εϋσέβεια και τήν υπομονή του. Έτσι μιὰ ήμέρα έφθασαν οί υπηρέτες, και τοϋ είπαν :

— Κύριε, οί λησται έσκότωσαν τούς βοσκούς σου και έπήραν όλα τὰ ζῶα σου.

— Άς είναι ευλογημένο τὸ ὄνομα τοϋ Θεοϋ! ήταν ή άπάντησις τοϋ Ίώβ.

Έπειτα τοϋ άνήγγειλαν ὅτι έγινε τρομερόσ σεισμός, που έριξε τὸ σπίτι του και έσκότωσε όλα τὰ παιδιά του.

— Άς είναι ευλογημένο τὸ ὄνομα τοϋ Θεοϋ! άπάντησε πάλιν ὁ Ίώβ. Όλα ὁ Θεός μᾶς τὰ δίνει και αϋτός τὸ παίρνει πίσω.

Και ἄλλη πιὸ φοβερή συμφορὰ τοϋ ήρθε. Άρρώστησε από λέπτρα και τὸ σῶμα του έγένισε πληγές. Κανένας δέν ήμποροϋσε να τὸν πλησιάση. Όλοι τὸν έγκατέλειψαν, εκτός από τήν γυναίκα του. Άποκαμωμένη ὅμως και εκείνη ὠμιλοϋσε με άσέβεια για τὸν Θεό.

— Τί ὀμιλεῖς ἔτσι γυναίκα; τῆς ἔλεγε ὁ Ίώβ. Όλα προέρχονται από τὸν Θεό. Έδεχθήκαμε τὰ καλά, που μᾶς ἔδωσε. Τώρα ἄς υποφέρωμε και τῖς συμφορές, που μᾶς εϋρῆκαν.

Τὴν ἴδια ἀπάντησι ἔδινε καὶ σὲ φίλους του, ποὺ ἐπροσπαθοῦσαν νὰ τὸν κάμουν νὰ βλασφημήσῃ.

Μόνον μιὰ φορὰ ὁ Ἰώβ, καὶ ὕστερα ἀπὸ φρικτοὺς πόνους, εἶπε πὼς θὰ ἦταν καλύτερα νὰ μὴν εἶχε γεννηθῆ. Αὐτὸ ὅμως ἦταν βλασφημία καὶ ὁ Ἰώβ τὸ κατάλαβε ἀμέσως καὶ ἐζήτησε συγχώρησι ἀπὸ τὸν Θεό.

Ὁ Θεὸς εἶδε τὴν ὑπομονὴ τοῦ Ἰώβ καὶ τοῦ ἔδωσε ὑγεία καὶ ὅλα τὰ καλὰ ποὺ εἶχε. Ἔτσι ἔζησε πολλὰ χρόνια γιὰ νὰ παρηγορηθῆ καὶ νὰ χαρῆ τὴν εὐτυχία του.

Περίληψις: Ὁ Ἰώβ ἦταν πολὺ πλούσιος, ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐσεβὴς ἄνθρωπος. Ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ τοῦ ἔδωσε πολλὰς συμφορὰς, τὴ μίαν ἐπάνω στὴν ἄλλη. Ἐκεῖνος ὅμως ὅλα τὰ ὑπέμενε καὶ ἐδόξαζε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Τότε ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε πάλι περισσότερα ἀγαθὰ ἀπὸ πρὶν.

Ἐρωτήσεις: Ποιὸς ἦταν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τῆς Ἀραβίας; Πὼς ὁ Θεὸς ἐδοκίμασε τὴν εὐσέβεια καὶ τὴν ὑπομονὴ του; Ποιὰς συμφορὰς τοῦ ἤρθαν; Πὼς τὴν ἐδέχθηκε ὁ Ἰώβ; Τί εἶπε ἡ γυναῖκα του γι' αὐτὴν; Πὼς τὸν ἀντήμειψε ὁ Θεός;

Δίδαγμα: Τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἔχει ὑπομονή, ὁ Θεὸς τὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν προστατεύει.

Υ. Η ΚΑΛΗ ΡΟΥΘ

Τὴν ἐποχὴ, ποὺ ἐκυβερνοῦσαν οἱ Κριταί, ἔτυχε κάποτε νὰ πῆσῃ μεγάλη πείνα στὴ χώρα καὶ πολλοὶ ἔφευγαν γιὰ ἄλλα μέρη.

Ἐφυγε καὶ ὁ Ἐλιμέλεχ μετὰ τὴν γυναῖκα του Νοεμὶν καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ του καὶ ἐπῆγε στὴν γειτονικὴ χώρα τῶν Μωαβιτῶν. Ἐκεῖ ἐπέθανε ἀργότερα καὶ ἡ Νοεμὶν εὗρηκε γιὰ νύφες στὰ παιδιὰ τῆς τὴν Ὁρφὰ καὶ τὴν Ρουθ καὶ ἐζοῦσε μαζί των.

Ἐπέθαναν ὅμως καὶ τὰ παιδιὰ τῆς σὲ λίγο χρόνο καὶ ἡ Νοεμὶν ἔμεινε μετὰ τὶς νύφες στὴν ξένη χώρα. Στὸ μεταξὺ ἐπέρασε ἡ πείνα στὴ Χαναὰν καὶ ἀπεφάσισε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα τῆς. Παρεκάλεσε λοιπὸν τὶς νύφες τῆς νὰ μείνουν ἐκεῖ μετὰ τοὺς γονεῖς των.

Ἡ Ὁρφὰ ἐπέισθηκε ἀπὸ τὴν Νοεμὶν νὰ μείνῃ. Ἡ καλὴ Ρουθ ὅμως δὲν ἤθελε μετὰ κανένα τρόπο νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνη, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἤμποροῦσε καὶ νὰ ἐργασθῇ.

— Μητέρα, τῆς λέγει, θὰ ἔρθω μαζί σου, ὅπου καὶ νὰ πᾶς! Ὁ Θεὸς σου θὰ γίνῃ καὶ θεὸς μου καὶ ὁ λαὸς σου λαὸς μου.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἐπῆγαν καὶ ἔζησαν στὴν Βηθλεὲμ.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ καὶ ἡ καλὴ Ρουθ ἐπήγαινε στὰ χωράφια τοῦ πλουσίου Βοὺζ καὶ ἐμάζευε στάχυα γιὰ νὰ ζήσουν.

Ἐκεῖ τὴν ἐγνώρισε ὁ Βοὺζ. Τὴν εἶδε καλὴ καὶ ἐργατικὴ καὶ τὴν ἐζήτησε γιὰ γυναῖκα του ἀπὸ τὴν Νοεμὶν.

Ἀπὸ τὴν γενιά των ἐγεννήθη ὁ βασιλεὺς Δαβὶδ καὶ ἀπὸ τὴν γενιά τοῦ Δαβὶδ ἐγεννήθη ἀργότερα ὁ Χριστός!

Στὴν χώρα τῶν Μωαβιτῶν ἐπέθαναν ὁ ἄνδρας καὶ τὰ παιδιὰ τῆς Νοεμὶν καὶ ἔμεινε μόνη. Ἡ καλὴ Ρουθ τότε δὲν τὴν ἐγκατέλειψε. Ἐγύρισε μαζί της στὴ Βηθλεὲμ καὶ ἐργαζόταν γιὰ νὰ ζήσουν καὶ οἱ δύο. Ὁ Βοὺζ ἐπρόσεξε τὴν καλωσύνη τῆς Ρουθ, τὴν ὑπανδρεύθηκε καὶ ἀπὸ τὴν γενιά των ἐγεννήθη ὁ Χριστός.

Ἐρωτήσεις: Πῶς ἡ Ρουθ ἔγινε νύφη τῆς Νοεμὶν; Τί ἔκαμε γιὰ νὰ ζήσουν ὅταν ἐγύρισαν στὴ Βηθλεὲμ;

Δίδαγμα: Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ καὶ προστατεύει τὰ παιδιὰ, ποὺ σέβονται τοὺς γονεῖς των καὶ φροντίζουν γι' αὐτούς, ὅταν ἔχουν ἀνάγκη.

VI. ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

I. Ο ΣΑΟΥΛ

α) Ἡ χρίσις τοῦ Σαοῦλ. Ὄταν οἱ Ἰσραηλιτες ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Σαμουήλ νὰ χρίση βασιλέα, αὐτὸς εὗρέθη σὲ ἀμηχανία. Δὲν ἤξευρε ποιὸν νὰ χρίση. Τότε τοῦ εἶπε ὁ Θεός :

— Αὔριο θὰ σοῦ στείλω τὸν βασιλέα τοῦ λαοῦ μου.

Πραγματικὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἦλθε στὸν Σαμουήλ ὁ Σαοῦλ μὲ τὸν ὑπηρέτη του γιὰ νὰ ἐρωτήσουν κάτι. Ὁ Σαμουήλ ἐπεριποιήθηκε πολὺ τὸν Σαοῦλ καὶ τὸν ἔχρισε βασιλέα. Τοῦ ἄλειψε δηλαδὴ τὸ κεφάλι μὲ λάδι, τὸν ἐφίλησε καὶ τοῦ εἶπε τὴ θέλησι τοῦ Θεοῦ.

β) Σαοῦλ καὶ Δαβίδ. Στὴν ἀρχὴ ὁ Σαοῦλ ἦταν δίκαιος καὶ ἐκυβερνοῦσε καλὰ τὸν λαό. Καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐβοήθησε νὰ νικήσῃ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Σιγὰ - σιγὰ ὅμως ἄρχισε νὰ ὑπερηφανεύεται. Ἔδειχνε ἀσέβεια πρὸς τὸ Θεὸ καὶ ἔγινε ἀδικὸς καὶ σκληρὸς στοὺς Ἰσραηλιτες. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Σαμουήλ τοῦ εἶπε :

— Ὁ Θεὸς σὲ ἔχρισε Βασιλέα γιὰ νὰ ἐκτελῆς τὸ θέλημά του. Σὺ ὅμως ἔγινες ὑπερήφανος. Γι' αὐτὸ θὰ γίνῃ ἄλλος βασιλέας. Καὶ μὲ ὑπόδειξι τοῦ Θεοῦ ἔχρισε βασιλέα τὸν Δαβίδ, ὁ ὁποῖος ἦταν βοσκὸς καὶ νέος στὴν ἡλικία.

Ὁ Σαούλ ὕστερα ἀπὸ τὴν προφητεία τοῦ Σαμουὴλ ἔπεσε σὲ μελαγχολία. Γιὰ νὰ παρηγορηθῆ ἐκάλεσε στὸ παλάτι τὸν Δαβίδ, ὁ ὁποῖος κατῶρθωνε μὲ τὴ μουσική του, τὰ ποιήματα καὶ τὰ τραγούδια του νὰ τὸν ἀνακουφίζη. Γι' αὐτὸ ὁ Δαβίδ ἐπῆρε μεγάλη θέσι στὸ παλάτι, χωρὶς νὰ ξέρη ὁ Σαούλ, ὅτι ὁ Σαμουὴλ τὸν εἶχε χρίσει βασιλέα.

γ) Δαβίδ καὶ Γολιάθ. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἔφθασαν οἱ Φιλισταῖοι γιὰ νὰ κατακτήσουν τὴ χώρα. Εἶχαν μάλιστα μαζί των καὶ ἕνα γίγαντα, ποὺ τὸν ἔλεγαν Γολιάθ. Αὐτὸς ἔβγαινε μπροστὰ ἀπὸ τὸν στρατὸ καὶ ἐφώναζε στοὺς Ἰσραηλίτες :

— Γιατί ἐτοιμάζεστε γιὰ μάχη; Ἄς ἔλθῃ ἕνας ἀπὸ σᾶς νὰ μονομαχήσῃ μαζί μου. Ἄν μὲ νικήσῃ, ἐμεῖς οἱ Φιλισταῖοι θὰ γίνωμε δοῦλοι σας. Ἄν τὸν νικήσω, θὰ γίνετε ἐσεῖς δοῦλοι μας.

Ἐπὶ σαράντα ἡμέρες ἐπροκαλοῦσε τοὺς Ἰσραηλῖτες ὁ Γολιάθ καὶ κανένας δὲν ἐτολμοῦσε νὰ μονομαχήσῃ μαζί του.

Ὁ Δαβίδ, ἂν καὶ δὲν ἦταν στρατιώτης γιατί ἦταν μικρός, δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀνεχθῆ τὴν προσβολή. Παρεκάλεσε τὸν Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἐπῆρε τὴ ράβδο καὶ τὴ σφενδόνα του καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Γολιάθ.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ γίγαντας ἐγέλασε περιφρονητικά :

— Γιὰ σκύλο μ' ἐπέρασες, τοῦ λέγει, καὶ ἔρχεσαι νὰ μὲ πολεμήσῃς μὲ πέτρες καὶ ράβδους;

— Σὺ ἔρχεσαι ἐναντίον μου μὲ πολλὰ ὄπλα, τοῦ ἀπήντησε ὁ Δαβίδ. Ἐγὼ ὅμως ἔχω ἓνα ὄπλο μεγαλύτερο ἀπὸ ὅλα μαζί τὰ δικά σου. Ἐχω τὴν πίστι στὸν ἀληθινὸ Θεό.

Ἀμέσως ἔβαλε μιὰ πέτρα στὴ σφενδόνα καί, ἐνῶ ὠρμοῦσε ὁ Γολιάθ ἐναντίον του, τὴν ἐξεσφενδόνισε καὶ τὸν ἐκτύπησε στὸ μέτωπο. Τόση ἦταν ἡ δύναμι τῆς πέτρας, ποὺ ὁ γίγαντας ἐξαλίσθηκε καὶ ἔπεσε στὸ χῶμα. Ὁ Δαβίδ ἔτρεξε γρήγορα, ἐπῆρε τὸ ἴδιο του τὸ σπαθὶ καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι.

Ἔστερα ἀπὸ αὐτὸ οἱ Φιλισταῖοι ἐτρομοκρατήθησαν καὶ οἱ Ἰσραηλῖτες μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Δαβίδ τοὺς ἐκυνήγησαν καὶ τοὺς διεσκόρπισαν. Ὁ Δαβίδ ἐδοξάσθη πολύ. Ὅπου ἐπερνοῦσε ὁ λαὸς ἔψαλλε :

— Ὁ Σαοὺλ ἐσκότωσε χιλιάδες, μὰ ὁ Δαβίδ μυριάδες.

δ) Τὸ τέλος τοῦ Σαοὺλ : Ἡ δόξα τοῦ Δαβίδ ἔκανε τὸν Σαοὺλ νὰ θελή νὰ τὸν ἐξοντώσῃ. Μάλιστα εἶπε καὶ στὸν γιό του τὸν Ἰωνάθαν νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ὁ Ἰωνάθαν ὅμως εἶχε φίλο τὸν Δαβίδ καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ κάνῃ κακό.

Ἀργότερα ὁ Θεὸς ἐτιμώρησε τὸν Σαοὺλ γιὰ τὴν κακία του αὐτῆ. Σὲ μιὰ μάχη μὲ τοὺς Φιλισταίους ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς καὶ τὰ τρία παιδιὰ του.

2. Ο ΔΑΒΙΔ

α) Ὁ Δαβίδ Βασιλέας. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σαούλ, βασιλέας τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔγινε ὁ Δαβίδ, σὲ ἡλικία 30 ἐτῶν.

Πρῶτο ἔργο τοῦ Δαβίδ ἦταν νὰ κυριεύσῃ τὴν Σαλήμ, τὴν ὁποία ἔκανε πρωτεύουσα τοῦ κράτους καὶ τὴν ὠνόμασε **Ἱερουσαλήμ**. Ἐκτίσῃ ἐκεῖ ὠραία ἀνάκτορα καὶ μεγάλη σκηνή, μέσα στὴν ὁποία ἔβαλε τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Ὦρισε ἀκόμη πῶς θὰ γίνεταὶ ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ ἔγραψε πολλοὺς ψαλμοὺς.

Ὁ Δαβίδ ἔκαμε καὶ πολλοὺς ἄλλους πολέμους καὶ ἐνίκησε ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἔτσι ἐμεγάλωσε τὸ Κράτος πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ ἔγινε δοξασμένος βασιλέας.

β) Τὸ ἀμάρτημα τοῦ Δαβίδ. Ὁ Δαβίδ ἦταν δίκαιος. Σὰν ἀνθρωπος ὅμως ἔπεσε κάποτε σὲ ἓνα βαρὺ ἀμάρτημα. Ἔστειλε τὸν ἀξιωματικὸ τοῦ Οὐρία σὲ ἐπικίνδυνη μάχη γιὰ νὰ σκοτωθῇ. Ἐπειτα τοῦ ἐπῆρε τὴ γυναῖκα του.

Ὁ προφήτης Νάθαν, γιὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ συναισθανθῇ τὸ λάθος του, τοῦ εἶπε μιὰ ἱστορία :

— Κάποτε, βασιλέα μου, ἦταν ἓνας πλούσιος ἄρχοντας καὶ εἶχε ἀμέτρητα κοπάδια. Ὅταν ἔτυχε νὰ φιλοξενήσῃ ἓναν ἄλλο ἄρχοντα, διέταξε καὶ ἔσφαξαν τὸ μοναδικὸ ἀρνί, ποὺ εἶχε ἓνας φτωχὸς γείτονάς του. Ἐλυπήθηκε νὰ σφάξῃ ἓνα ἀπὸ τὰ δικά του.

— Ἄν βρῖσκεται στὸ βασιλείο μου, ὁ ἄδικος αὐτός, εἶπε ὁ Δαβίδ, πρέπει νὰ τὸν τιμωρήσω αὐστηρὰ.

— Εἶσαι σύ, βασιλέα μου, τοῦ λέγει ὁ Νάθαν καὶ τοῦ ὑπενθύμισε τὸ ἀμάρτημά του.

Ὁ Δαβίδ μετενόησε πικρὰ γιὰ τὴν πράξι του καὶ ἀφοσιώθηκε στὸν Θεὸ μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ του. Σὰν ποιητής, ποὺ ἦταν, ἔγραψε τὸν περίφημο ψαλμό, ποὺ ἀρχίζει ἔτσι :

— « Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου... »

γ) Τὸ τέλος τοῦ Δαβίδ. Ὁ Θεὸς ἔταπείνωσε ἀκόμη περισσότερο τὸν ἀμαρτωλὸ Δαβίδ. Ὁ γιὸς του Ἀβессαλὼμ ἔκαμε ἐπανάστασι γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὴν Βασιλεία. Ἐπροχώρησε πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν ἐκυρίευσε. Ὁ Δαβίδ ἐπρόφθασε καὶ ἔφυγε. Ἔδωσε ἐντολὴ ὅμως στὸν στρατό του νὰ πολεμήσῃ τοὺς ἐπαναστάτες, ἀλλὰ νὰ μὴν σκοτωθῇ ὁ Ἀβессαλὼμ.

Πραγματικὰ ὁ στρατὸς τοῦ Δαβίδ συνάντησε τοὺς ἐπαναστάτες καὶ τοὺς ἐνίκησε. Ὁ Ἀβессαλὼμ ἐζήτητε νὰ σωθῇ καλπάζοντας στὸ ἄλογό του. Καθὼς ἔτρεχε ὅμως μέσα στὸ δάσος ἐμπερδεύθηκαν τὰ ὄμορφα μακρὰ μαλλιά του στὰ κλαδιὰ μιᾶς βελανιδιάς καὶ ἔμεινε ἐκεῖ κρεμασμένος. Ἐνας στρατιώτης ἔτρεξε τότε καὶ τὸν ἐσκότωσε.

Ὁ Δαβίδ ἐλυπήθηκε πολὺ γιὰ τὸν θάνατο τοῦ παιδιοῦ του. Ὁ μέγας πόνος τὸν ἔφερε καὶ αὐτὸν γρήγορα στὸν τάφο, ἀφοῦ ἐβασίλευσε σαράντα χρόνια.

3. Ο ΣΟΛΟΜΩΝ

α) 'Ο Σολομών Βασιλέας. Πρὶν πεθάνῃ ὁ Δαβίδ, ὥρισε διάδοχό του τὸν υἱό του Σολομῶντα, τὸν ὁποῖο ἔχρισε βασιλέα ὁ ἀρχιερέας.

'Ο Σολομῶν, ὅταν ἀνέλαβε τὴ διοικησι τοῦ κράτους, ἔκαμε μεγάλη θυσία στὸν Θεό. 'Ο Θεὸς τότε ἐπαρουσιάσθηκε στὸν ὕπνο του καὶ τὸν ἐρώτησε τί ἤθελε νὰ τοῦ χαρίσῃ: πλοῦτο, δόξα ἢ σοφία;

Καὶ ὁ Σολομῶν ἀπάντησε:

— Κύριε, δῶσε μου σοφία, γιὰ νὰ διακρίνω τὸ δίκαιο ἀπὸ τὸ ἄδικο καὶ νὰ ἠμπορῶ νὰ κυβερνῶ καλὰ τὸν λαό Σου.

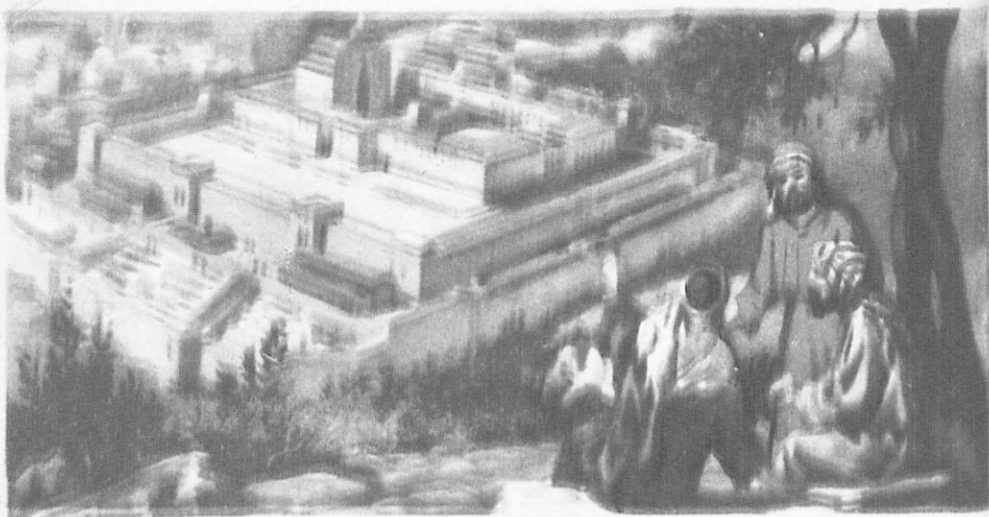
Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε ὄχι μόνο σοφία, ἀλλὰ καὶ πλούτη ἀμέτρητα καὶ δόξα μεγάλη. Στὴν ἐποχὴ του δὲν ἔγιναν πόλεμοι. Ἔτσι ὁ Σολομῶν εὐρῆκε καιρὸ καὶ ἔκαμε μεγάλα εἰρηνικὰ ἔργα, πού ἐλάμπρυναν τὴ βασιλεία του. Ἔκαμε στὶς πόλεις ὕδραγωγεῖα, λαμπρὰ οἰκοδομήματα, ωραίους δρόμους, ἔκτισε νέες πόλεις, ἔκανε σπουδαῖο ἐμπορικὸ στόλο καὶ πολλὰ ἄλλα.

β) 'Ο ναὸς τοῦ Σολομῶντος. Τὸ πιὸ λαμπρὸ ἔργο τοῦ Σολομῶντος ἦταν ὁ περίφημος ναὸς πού ἔκτισε.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἐδιέλεξε τὸν λόφο, πού ἔγινε ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ. Ἔστειλε ἐκεῖ χιλιάδες ἐργάτες νὰ ἰσοπεδώσουν τὸ μέρος καὶ χιλιάδες ἄλλους νὰ κόψουν πέτρες στὰ λατομεῖα καὶ νὰ μεταφέρουν ξυλεία ἀπὸ τὰ βουνά.

Τὸ κτίσιμο τοῦ ναοῦ ἐκράτησε πολλὰ χρόνια καὶ ἐργάσθηκαν χιλιάδες ἐργάτες καὶ τεχνῖτες. Ἦταν μεγαλοπρεπέστατος ναὸς μὲ δύο μεγάλες αὐλές καὶ πολλὰ κτίρια γύρω - γύρω, γιὰ νὰ κάθωνται οἱ ἱερεῖς καὶ πολλοὶ ἄλλοι μορφωμένοι. Τὸ ἐσωτερικὸ του ἐσκεπécσθηκε μὲ σανίδες ἐπιχρυσωμένες.

Στὰ ἐγκαίνια ἐμαζεύθηκε ἐκεῖ ὅλος ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραήλ. Μὲ με-

γαλοπρεπή πομπή ἔφεραν τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ τὴν ἐτοποθέτησαν στὰ «Ἁγία τῶν Ἁγίων». Ἐπειτα ὁ βασιλέας ἐγονάτισε, προσευχήθηκε ταπεινὰ στὸν Θεὸ καὶ τὸν εὐχαρίστησε, γιατί τὸν ἐβοήθησε νὰ κτίσῃ ἕναν τόσο μεγαλοπρεπή ναό.

γ) Ἡ κρίσις τοῦ Σολομῶντος. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς βασιλείας του ἀκόμη ἔδειξε ὁ Σολομῶν τὴ σοφία του.

Δύο γυναῖκες ἐκοιμῶντο μὲ τὰ βρέφη των στὸ ἴδιο δωμάτιο. Τὴν νύχτα ἡ μία κατὰ λάθος ἔπεσε ἐπάνω στὸ παιδί της καὶ τὸ ἐσκότωσε. Ἐπάνω στὴν ἀπελπισία της ἐπῆρε τὸ ζωντανὸ βρέφος τῆς ἄλλης καὶ στὴ θέσι του ἄφησε τὸ σκοτωμένον δικό της.

Τὸ πρῶτὴ ἡ ἄλλη μητέρα ἐζητοῦσε τὸ παιδί της καὶ ἄρχισε μεγάλη φιλονικία. Τὸ ζήτημα ἔφθασε στὸν Σολομῶντα.

Ὁ βασιλέας εἶδε πῶς καὶ οἱ δύο μητέρες ἠθελαν γιὰ δικό τους παιδί τὸ ζωντανὸ καὶ καμμιά δὲν ὑποχωροῦσε. Εἶπε τότε σ' ἕνα στρατιώτῃ :

— Βγάλε τὸ ξίφος σου καὶ σχίσε στὴ μέση τὸ μωρό. Ἡ κάθε μητέρα θὰ πάρῃ ἀπὸ ἕνα κομμάτι.

— “Οχι, βασιλέα μου, παρεκάλεσε τότε ἡ ἀληθινή μητέρα. ” Ἄς τὸ πάρῃ ἡ ἄλλη ὀλόκληρο καὶ νὰ μείνῃ τὸ παιδί ζωντανό!...

“Ὅλοι ἐκατάλαβαν τότε ποιά εἶναι ἡ πραγματικὴ μητέρα καὶ ὁ Σολομῶν τῆς ἐχάρισε τὸ παιδί της.

δ) Τὸ τέλος τοῦ Σολομῶντος. Ὁ Σολομῶν ἐβασίλευσε ἐπὶ σαράντα χρόνια μὲ εἰρήνη καὶ εὐτυχία. Τῇ σοφίᾳ, πού τοῦ ἐχάρισε ὁ Θεός, τὴν ἐχρησιμοποίησε γιὰ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ. Διωργάνωσε τὸ κράτος τόσο καλά ὥστε ἡ φήμη του ὡς σοφοῦ βασιλέα ἀπλώθηκε σὲ πολλές χῶρες καὶ πολλοὶ ξένοι ἄρχοντες ἤρχοντο νὰ τὸν θαυμάσουν.

Στὸ τέλος ὁμως ἔπεσε καὶ αὐτὸς σὲ μεγάλα ἀμαρτήματα. Ὁ εὐσεβὴς καὶ σοφὸς αὐτὸς βασιλέας, πού ἔκτισε τὸν μεγαλοπρεπέστερο Ναὸ τοῦ Ὑψίστου, ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ πανδρευθῆ γυναι-

κες τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ νὰ κτίσῃ γι' αὐτὲς εἰδωλολατρικούς ναοὺς μέσα στὴν Ἱερουσαλήμ.. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐτιμώρησε. Στὸ τέλος τῆς ζωῆς του οἱ ἐχθροὶ ἔκαναν πολλὰς ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ κράτους του. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ φίλοι του ἔκαναν ἐπανάστασι ἐναντίον του. Καὶ ὁ Σολομῶν ἐπέθανε ἀπὸ τὴν στενωχώρα του σὲ ἡλικία 60 περίπου ἐτῶν.

Ὡστόσο ὅμως ποτὲ τὸ Ἰσραὴλ δὲν ἐγνώρισε τόση δόξα καὶ τόση εὐτυχία ὅση κατὰ τὴν ἐποχὴ του.

Σήμερα σώζονται πολλὰ βιβλία τοῦ σοφοῦ βασιλέα, ὅπως ἡ «Σοφία Σολομῶντος», οἱ «Παροιμίαι Σολομῶντος» κλπ.

4. ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

α) Ροβοὰμ καὶ Ἱεροβοὰμ. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σολομῶντος ἔγινε βασιλέας ὁ υἱὸς του Ροβοὰμ. Ἀλλὰ μόνον δύο φυλὲς τοῦ ἔμειναν πιστές: Τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμίν. Οἱ ἄλλες ἀνεκήρυξαν βασιλέα τὸν Ἱεροβοὰμ καὶ ἔκαναν πρωτεύουσα τὴ Σαμάρεια.

Ἔτσι οἱ Ἰσραηλιῖτες ἐχωρίσθησαν σὲ δύο κράτη. Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ μὲ πρωτεύουσα τὴ Σαμάρεια καὶ τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα μὲ πρωτεύουσα τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Ἱεροβοὰμ μάλιστα, γιὰ νὰ μὴν πηγαίνουν καθόλου οἱ ὑπήκοοί του στὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα, διέταξε νὰ κατασκευάσουν δύο χρυσὰ μοσχάρια καὶ εἶπε στοὺς Ἰσραηλιῖτες νὰ πὰ προσκυνοῦν γιὰ θεοῦς. Ἔτσι δὲν θὰ ἐπήγαιναν οὔτε στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος νὰ προσκυνήσουν τὸν ἀληθινὸ Θεό.

β) Κατάλυσις τῶν κρατῶν. Οἱ Ἰσραηλιῖτες καὶ στὰ δύο βασίλεια ἄρχισαν σιγά-σιγά νὰ λησμονοῦν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ νὰ λατρεύουν τὰ εἰδωλα. Ὁ Θεὸς ἐπροσπάθησε νὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ στὸν ἴσιο δρόμο ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ μετανοήσουν. Ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ διαλυθοῦν τὰ κράτη τους ἀπὸ ξένους λαοὺς καὶ αὐτοὶ νὰ γίνουν σκλάβοι.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ διετερήθη 250 χρόνια περίπου, οἱ βασιλεῖς του δὲ ἦσαν ὅλοι σχεδὸν ἀσεβεῖς πρὸς τὸν Θεό. Στὸ τέλος τὸ βασίλειο διελύθη ἀπὸ τοὺς Ἀσσυρίους καὶ οἱ Ἰσραηλίτες ἔγιναν δοῦλοι.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα διετερήθη 400 περίπου χρόνια. Ἐβασίλευσαν σ' αὐτὸ βασιλεῖς ἀπὸ τῆ γενεᾶ τοῦ Δαβίδ, μερικοὶ ὅμως καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν εἰδωλολάτρες. Στὸ τέλος τὸ βασίλειο διελύθη ἀπὸ τοὺς Βαβυλωνίους. Ὁ Ναὸς τοῦ Σολομῶντος κατεστράφη καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἐσύρθησαν ὡς δοῦλοι στὴ Βαβυλῶνα.

Ἐπειτα ἀπὸ ἑβδομήντα χρόνια ἐκυρίεψαν τὴ Βαβυλῶνα οἱ Πέρσες καὶ ἄφησαν τοὺς Ἰουδαίους νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους καὶ νὰ ξαναχτίσουν τὸν Ναὸ τοῦ Σολομῶντος. Δὲν ἔκαναν ὅμως πιὰ ἐλεύθερο βασίλειο.

Περίληψις : Μετὰ ἀπὸ τοὺς κριτὰς ἐκυβέρνησαν τοὺς Ἰσραηλίτες ἐπὶ πεντακόσια περίπου χρόνια οἱ βασιλεῖς.

Πρῶτος βασιλεὺς ἦταν ὁ Σαοὺλ. Στὴν ἀρχὴ ὁ Σαοὺλ ἦταν δίκαιος καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐβοήθησε. Ἀργότερα ὅμως ὑπερφηανεύθηκε καὶ ἐτιμωρήθη ἀπὸ τὸν Θεό.

Μετὰ τὸν Σαοὺλ ἔγινε βασιλεὺς ὁ Δαβίδ ποὺ εἶχε νικήσει τὸν Γολιάθ. Ὁ Δαβίδ ἔκανε πρωτεύουσα τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐνίκησε ὅλους τοὺς ἐχθρούς. Στὴν ἐποχὴ του τὸ κράτος ἐδοξάσθη. Καὶ ὁ Δαβίδ ὅμως ἔπεσε σὲ ἁμάρτημα καὶ εἶχε κακὸ τέλος.

Μετὰ τὸν Δαβίδ ἔγινε βασιλεὺς ὁ σοφὸς Σολομῶν. Αὐτὸς ἔκανε σπουδαῖα εἰρηνικὰ ἔργα καὶ σπουδαιότερο ἀπὸ ὅλα τὸν περίφημο Ναὸ τοῦ Σολομῶντος. Καὶ τὸ τέλος ὅμως τοῦ Σολομῶντος δὲν ἦταν καλὸ, γιατί ἔπεσε καὶ αὐτὸς σὲ ἁμαρτήματα.

Μετὰ τὸν Σολομῶντα οἱ Ἰσραηλίτες ἐχωρίσθησαν σὲ δύο κράτη : τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα. Ἐχασαν ὅμως τὴν παλιά τους δόξα, ἐλησμήνησαν τὸν ἀληθινὸ θεό, ὥσπου στὸ τέλος ἐνίκηθησαν ἀπὸ ἄλλους λαοὺς καὶ ἔγιναν δοῦλοι.

Ἐρωτήσεις : Πῶς ἐχρίσθη βασιλεὺς ὁ Σαοὺλ; Πῶς ἐκυβέρνησε στὴν ἀρχὴ; Γιατί ὁ Θεὸς τὸν ἐτιμώρησε; Πῶς ἐχρίσθη βασιλεὺς ὁ Δαβίδ; Πῶς ἐνίκησε τὸν Γολιάθ; Γιατί τὸν ἐτιμώρησε ὁ Θεός; Τί ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Θεό ὁ Σολομῶν καὶ τί τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός; Ποιὸ ἦταν τὸ περίφημο ἔργο τοῦ Σολομῶντος; Γιατί τὸν ἐτιμώρησε ὁ Θεός; Γιατί ὁ Θεὸς ἐτιμώρησε τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ διέλυσε τὰ κράτη των;

Δίδαγμα : Ὁ Θεὸς προστατεύει καὶ εὐλογεῖ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους. Ἡ εὐλογία ὅμως τοῦ Θεοῦ φεύγει, ὅταν οἱ ἄνθρωποι κάνουν κακὰ πράξεις καὶ δὲν μετανοοῦν ἀμέσως, νὰ ζητήσουν συγχώρησι.

VIII. ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

Ὁ Θεός, ὡς Πολυεύσπλαχνος καὶ Ἐλεήμων, ἤθελε πάντοτε νὰ βοηθήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν διαφθορὰ καὶ τὴν ἁμαρτία.

Γι' αὐτὸ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἔστελνε θεοφώτιστους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐσυμβούλευαν νὰ μετανοήσουν καὶ τοὺς ἔλεγαν ἐκεῖνα ποὺ θὰ συνέβαιναν.

Οἱ ἅγιοι αὐτοὶ ἀνθρώποι ὠνομάσθησαν **προφῆτες**, προεῖπαν δὲ καὶ ὅτι θὰ ἔλθῃ στὸν κόσμον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Κυριώτεροι προφῆτες εἶναι οἱ ἑξῆς :

1. Ο ΙΩΝΑΣ

Ὁ Ἰωνᾶς εἶναι ὁ ἀρχαιότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς προφῆτες. Ἐζησε στὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ, ὅταν ἐβασίλευε ὁ Ἱεροβοάμ.

Κάποτε ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Ἰωνᾶ νὰ πάῃ στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἀσσυρίας Νινευή, καὶ νὰ εἰπῇ στοὺς κατοίκους τῆς νὰ μετανοήσουν, γιὰτι θὰ τοὺς καταστρέψῃ. Ὁ Ἰωνᾶς ὁμως ἐφοβήθηκε νὰ πάῃ. Ἐπρωτίμησε νὰ μπῆ σ' ἓνα πλοῖο καὶ νὰ ταξιδέψῃ μακριά. Τὸ ταξίδι ὁμως ἦταν πολὺ ἄσχημο καὶ τὸ καράβι ἐκινδύνευε νὰ βουλιάξῃ. Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς ταξιδιωτῆς εἶπε :

— Κάποιος ἀπὸ μᾶς εἶναι ἁμαρτωλὸς καὶ ὁ Θεὸς μᾶς τιμωρεῖ ὅλους. Πρέπει νὰ ρίξωμε κλῆρο νὰ τὸν εὕρωμε.

Ὁ κληῖρος ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ. Τότε ὁ Ἰωνᾶς ὠμολόγησε πῶς δὲν ἄκουσε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ καὶ εἶπε νὰ τὸν ρίξουν στὴ θάλασσα. Ἀμέσως ἡ τρικυμία ἐσταμάτησε.

Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν ἄφησε οὔτε τὸν Ἰωνᾶ νὰ πιγιῆ. Ἔστειλε ἓνα μεγάλο κῆτος καὶ τὸν κατάπιε, χωρὶς νὰ τὸν πληγώση καθόλου.

Μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ κήτους ἔμεινε ὁ Ἰωνᾶς τρία ἡμερονύκτια καὶ ἐπαρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Τέλος τὸ κῆτος τὸν ἔβγαλε στὴν ξηρά. Ὁ Ἰωνᾶς εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ καὶ ἔτρεξε ἀμέσως στὴ Νινευή, ὅπου ἐδίδαξε μὲ τόση θέρμη, ὥστε οἱ κάτοικοί της μετενόησαν καὶ ἐσώθησαν.

Ἡ παραμονὴ τοῦ Ἰωνᾶ τρεῖς ἡμέρες στὴν κοιλιὰ τοῦ κήτους συμβολίζει τὴν τριήμερη ταφὴ καὶ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ μας.

2. Ο ΗΛΙΑΣ

‘Ο Ήλιος ἔζησε στὰ πρῶτα χρόνια πού ἐχωρίσθη τὸ κράτος τῶν Ἰσραηλιτῶν σὲ δύο Βασιλεία. Βασιλεὺς τότε στὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ ἦταν ὁ ἀσεβὴς Ἀχαάβ. Αὐτὸς ἔκτισε ναὸ στὸν ψεύτικο Θεὸ Βάαλ. ‘Ο Ήλιος ἐπαρουσιάσθηκε σ’ αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε :

— Γιὰ τὴν ἀσεβεία σου ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ. Τὸ βασίλειό σου θὰ μείνῃ ἐπὶ τρία χρόνια χωρὶς βροχή.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ οὐρανὸς ἐκλείσθη καὶ ὁ λαὸς ὑπέφερε τρομερά. ‘Ο Ήλιος, γιὰ ν’ ἀποφύγῃ τὴν ὀργὴ τοῦ βασιλέως, ἐπῆγε καὶ ἔμεινε σὲ μιὰν ἔρημο. Ἐκεῖ ἐτρεφόταν μὲ ψωμί καὶ κρέας, πού τοῦ ἔφερναν τὰ κοράκια.

Ἀργότερα ἐπῆγε καὶ ἐζήτησε φιλοξενία σὲ μιὰ χήρα. Αὐτὴ τὸν ἐφιλοξένησε πρόθυμα καὶ ὁ Ήλιος εὐλόγησε τὰ δοχεῖα τῆς μὲ τὸ ἀλεύρι καὶ τὸ λάδι νὰ μὴν ἀδειάζουν ποτέ. Ἀνέστησε μάλιστα καὶ τὸν υἱὸ τῆς πού ἐπέθανε.

‘Όταν ἐπέρασαν τὰ τρία χρόνια, ὁ Ήλιος ἦλθε πάλι στὸν Ἀχαάβ καὶ τοῦ εἶπε :

— Γιὰ χατήρι σου, βασιλέα μου, πού προσκυνᾷς ψεύτικους θεούς, ὑποφέρει ὁ λαός. Πιστεύεις στ’ ἀλήθεια πὼς οἱ θεοὶ σου ἔχουν δύναμι; Τότε δῶσε ἐντολὴ νὰ ἐτοιμάσουν μιὰ θυσία καὶ βάλε τοὺς ἱερεῖς σου νὰ παρακαλέσουν τὸν Βάαλ ν’ ἀνάψῃ τὴ φωτιά. Θὰ κάμω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο στὸν Θεὸ τῶν πατέρων μας. ‘Ο Θεὸς πού θὰ στείλῃ τὴν φωτιά, θὰ εἶναι ὁ ἀληθινός. *

‘Ο Ἀχαάβ ἐδέχθηκε. Καὶ τότε περισσότεροι ἀπὸ τετρακόσιοι ἱερεῖς τοῦ Βαάλ ἄρχισαν νὰ τὸν παρακάλοῦν ἀπὸ τὸ πρῶν μέχρι τὸ ἀπόγευμα. ‘Ο Βαάλ ὅμως δὲν ἄκουσε τίς δεήσεις των, ἐνῶ πρὶν τελειώσῃ τὴν προσευχὴ τοῦ Ὁ Ήλιος, ἄναψε ἡ φωτιά. ‘Ο λαὸς τότε ἐπίστεψε στὸν ἀληθινὸ θεὸ καὶ ἐσκότωσε ὅλους τοὺς ἱερεῖς τοῦ Βάαλ. Τὴν ἴδια ἡμέρα ἐμαζεύθηκαν σύννεφα καὶ ἄρχισε νὰ βρέχῃ.

“Όταν ὁ Ἡλίας ἐγέρασε πολὺ, ἐπῆρε τὸν μαθητὴ τοῦ Ἐλισσαῖο καὶ ἐπῆγαν στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ. Ὁ προφήτης ἐκτύπησε μὲ τὸν μανδύα του τὰ νερὰ καὶ ἀμέσως ἐχωρίσθηκαν στὰ δύο. Ἔτσι ἐπέρασαν, χωρὶς νὰ βραχοῦν.

Τότε ἓνα ὄλοφώτεινο ἄρμα ἐπαρουσιάσθηκε καὶ ἐπῆρε τὸν προφήτη στοὺς οὐρανοὺς. Ὁ Ἐλισσαῖος ἔπεσε κάτω θαμβωμένος καὶ ἐπάνω του ἔπεσε ὁ μανδύας τοῦ Ἡλία.

3. Ο ΗΣΑΪΑΣ

Ὁ Ἡσαΐας ἔζησε στὸ βασιλεῖο τοῦ Ἰούδα τὸν καιρὸ ποὺ ἐβασίλευε ὁ ἀσεβὴς Μανασσῆς.

Ὁ Θεὸς τοῦ ἐπαρουσιάσθηκε καθισμένος στὸν οὐράνιο θρόνο του, ἐνῶ οἱ ἄγγελοι ἔψαλλαν :

— “Αγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεός...

Γι’ αὐτὸ καὶ ἐδίδασκε :

— Δὲν θέλει ὁ Κύριος ψεύτικες προσευχάς, ἀλλὰ καλὰ ἔργα. Νὰ τρέφετε τοὺς πεινασμένους, νὰ ποτίζετε τοὺς διψασμένους, νὰ ντύνετε τοὺς γυμνοὺς, νὰ βοηθᾶτε κάθε ἄνθρωπο ποὺ ἔχει τὴν ἀνάγκη σας.

Ἐπειδὴ ἠλεγχε μὲ θάρρος καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα, ὁ κακὸς Μανασσῆς διέταξε νὰ τὸν πιάσουν. Εὐρῆκε δὲ μαρτυρικὸ θάνατο μὲ πριονισμό.

Ὁ Ἡσαΐας ἐπροφήτεψε τὸν ἐρχομὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ περιέγραψε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴ ζωὴ καὶ τὸν σταυρικὸ του θάνατο. Οἱ προφητεῖες του διαβάζονται καὶ σήμερα στὴν Ἐκκλησία μας.

4. Ο ΙΕΡΕΜΙΑΣ

Ὁ Ἰερεμίας ἔζησε στὰ χρόνια ποὺ ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς εὕρισκόταν σὲ μεγάλη κατάπτωση. Βασιλεὺς τότε ἦταν ὁ Σεδεκίας.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Ἐδίδαξε μὲ θάρρος τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπροφήτεψε τὴν καταστροφή τῶν Ἰουδαίων. Κανένας δὲν τὸν ἐπίστεψε καὶ τὸ κακὸ ἤλθε. Ὁ ἴδιος ἐθρήνησε τὴν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν ὑποδούλωσι τῶν Ἑβραίων στὸν βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσωρα.

Ὁ Ἱερεμίας ἐπροφήτεψε καὶ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ. Εἶπε ὅτι θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ διδάξῃ στοὺς ἀνθρώπους νέα θρησκεία.

5. Ο ΔΑΝΙΗΛ

Μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων Ἑβραίων τῆς Βαβυλωνῶνος ἦταν καὶ ὁ Δανιήλ. Ὁ Ναβουχοδονόσωρ τὸν ἐπῆρε στὸ παλάτι μαζί μὲ τρεῖς ἄλλους νέους καὶ τοὺς ἐμόρφωσε. Ὅταν ἐμεγάλωσαν, τοὺς ἔκαμε ὑπαλλήλους του καὶ τοὺς ἔδωσε μεγάλους βαθμούς.

Ὁ Δανιήλ εἶχε μεγαλύτερα ἀξιώματα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐ-
γινε μάλιστα περισσότερο γνωστὸς ἀπὸ τὸ ἐξῆς περιστατικὸ :

Ὁ βασιλέας εἶδε μιὰ νύχτα ἓνα τρομακτικὸ ὄνειρο. Τόσο πολὺ ἐταράχθη, ποὺ τὸ πρῶτὸ δὲν ἐθυμόταν τί εἶχε ἰδεῖ. Ἐκάλεσε λοιπὸν ὄλους τοὺς σοφοὺς τοῦ βασιλείου του νὰ τοῦ εἰποῦν τὸ ὄνειρο καὶ νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσουν. Κανένας ὅμως δὲν τὸ κατῶρθωσε παρὰ μόνον ὁ Δανιήλ.

— Εἶδες, βασιλέα, εἶπε ὁ Δανιήλ, πῶς ἦταν κάπου ἓνα πανύψηλο ἄγαλμα. Εἶχε κεφάλι χρυσό, στῆθος ἀσημένιο, κοιλιά χάλκινη καὶ πόδια ἀλλοῦ σιδερένια καὶ ἀλλοῦ πῆλινα. Ἐνῶ τὸ ἐκοίταζες, ἔπεσε μία πέτρα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τὸ ἔκανε χίλια κομμάτια. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ βασιλείο σου θὰ διαλυθῇ καὶ στῆ θέσι του θὰ ἔλθουν ἄλλα τρία, τὸ ἓνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Κατόπιν θὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κάποιος (ἐνοοῦσε τὸν Χριστό), ποὺ θὰ κἀνῃ ἓνα μεγάλο βασίλειο.

Ὁ Ναβουχοδονόσωρ εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴν ἐξήγησι.

Ἄλλὰ καὶ οἱ τρεῖς ἄλλοι νέοι ἔγιναν περισσότερο γνωστοὶ ἀπὸ τὸ ἐξῆς :

Ὁ βασιλέας κατεσκεύασε κάποτε μιὰ μεγάλη χρυσῆ εἰκόνα τοῦ θεοῦ Ἡλίου καὶ διέταξε νὰ τὴν προσκυνήσουν. Ὅλοι ὑπήκουσαν, ἐκτός τῶν τριῶν νέων.

Ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἐθύμωσε ὅταν τὸ ἔμαθε καὶ διέταξε νὰ τοὺς ρίξουν μέσα σὲ φλογερὸ κἀμίνι. Οἱ τρεῖς νέοι ὅμως δὲν ἔπαθαν τίποτε καὶ διαρκῶς ἐδοξολογοῦσαν τὸν Θεό :

— *Εὐλογητός εἶ κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν...*

Ὁ βασιλεὺς ἐθαύμασε γι' αὐτὸ ποὺ ἔγινε καὶ διέταξε νὰ μὴ βλασφημᾷ κανεὶς τὸν Θεὸ τῶν τριῶν νέων.

Μετὰ τὸν Ναβουχοδονόσωρα ἔγινε βασιλέας τῶν Βαβυλωνίων ὁ Βαλτάσαρ. Κάποτε ποὺ ἔκανε αὐτὸς συμπόσιο ἐβγήκε στὸν τοῖχο ἓνα χέρι καὶ ἔγραψε :

«Μανή, Θεκέλ, φάρες».

Κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τίς τρεῖς αὐτὲς ἀκατάληπτες λέξεις. Ὁ Δαυιὴλ τίς ἐξήγησε :

— Οἱ λέξεις, βασιλέα, σημαίνουν πῶς οἱ ἡμέρες τῆς ἐξουσίας σου εἶναι μετρημένες.

Πραγματικά! Τὴν ἴδια νύχτα οἱ Πέρσες ἐκυρίευσαν τὴν Βαβυλῶνα.

Ὁ Δαρεῖος, ποὺ ἐκυρίευσε τὴ Βαβυλῶνα, ἐξετίμησε τὸν Δαυιὴλ καὶ τοῦ ἔδωσε μεγαλύτερα ἀξιώματα, ἀπὸ ὅσα εἶχε προηγουμένως. Οἱ ἐχθροὶ του ὅμως τὸν ἐμίσησαν. Καὶ ἔπεισαν τὸν βασιλέα νὰ διατάξῃ ὥστε ἐπὶ τριάντα ἡμέρες νὰ μὴν προσευχηθῆ κανεὶς καὶ νὰ μὴ ζητήσῃ τίποτε ἀπὸ τὸν Θεό. Ἦξεραν ὅτι ὁ Δαυιὴλ δὲν θὰ ὑπήκουε καὶ θὰ τὸν ἐτιμωροῦσε ὁ Δαρεῖος.

Πραγματικά ὁ Δαυιὴλ δὲν ὑπήκουσε. Τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα ἔκανε τὴν προσευχή του. Καὶ ὁ βασιλέας διέταξε νὰ τὸν ρίξουν μέσα σὲ ἓνα λάκκο μὲ λεοντάρια γιὰ νὰ τὸν κατασπαράξουν.

Τί θαῦμα ὅμως! Τὰ λεοντάρια ἀντὶ νὰ κατασπαράξουν, ἐχάϊ-
δευαν τὸν Δανιήλ.

Ὁ Δαρεῖος ἐθαύμασε γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ ἔδωσε μεγαλύτερη θέ-
σι στὸν προφήτη τοῦ Θεοῦ.

Περίληψις ▶ Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν Βασιλέων ὁ Θεὸς ἔστειλε στοὺς Ἰσραη-
λίτες τοὺς θεοφώτιστους Προφῆτες. Σπουδαιότεροι ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι :

- Ὁ Ἰωνᾶς, ποὺ ἔζησε τρία ἡμερονύκτια στὴν κοιλιά τοῦ κήτους.
- Ὁ Ἡλίας, ποὺ ἐπροφήτευσε στὸν Ἀχαάβ πὼς δὲν θὰ βρέξη ἐπὶ τρία χρόνια.
- Ὁ Ἡσαΐας, ποὺ εἶδε τοὺς ἀγγέλους νὰ ψάλλουν στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ.
- Ὁ Ἰερεμίας, ποὺ ἐθρήνησε τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ.
- Ὁ Δανιήλ, ποὺ τὸν ἔρριξαν στὸν λάκκο τῶν λεονταριῶν.

Ὅλοι οἱ προφῆτες ἐπροφήτευσαν τὸν ἐρχομὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Ερωτήσεις: Τι ἦσαν οἱ προφῆτες; Γιατί ὁ Ἰωνᾶς ἔμεινε τρία ἡμερο-
νύκτια στήν κοιλιά τοῦ κήτους; Γιατί ὁ Θεός ἔκανε νά βρέξη τρία χρόνια τήν ἐποχή
τοῦ Ἀχάβ; Πῶς ὁ Ἥλιος ἄναψε τή φωτιά γιά τή θυσία; Τί εἶδε καί τί ἄκουσε ὁ
Ἡσαΐας; Τί ἐδίδασκε τοὺς ἀνθρώπους; Τί ἐπροφήτεψε ὁ Ἱερεμίας; Τί ἐξήγησι ἔδω-
σε ὁ Δανιὴλ στό ὄνειρο τοῦ Ναβουχοδονόσωρα; Τί ἐξήγησι ἔδωσε στίς τρεῖς ἀκα-
τάληπτες λέξεις; Ποιὸς ἐπροφύλαξε τοὺς τρεῖς νέους στό καμίνι καί ποιὸς τὸν Δα-
νιὴλ στόν λάκκο τῶν λεονταριῶν;

Δίδαγμα: Ὁ Θεός ἐφότισε τοὺς προφῆτες νά εἰποῦν ὅτι θά στείλῃ
στόν κόσμο τὸν Χριστό, γιά νά τὸν σώσῃ ἀπὸ τίς ἁμαρτίες. Πρέπει λοιπὸν
ὅλοι νά πιστεύωμε στόν Χριστό καί νά ἐκτελοῦμε τὸ θέλημά Του, γιὰτι
εἶναι Θεός μας.

VIII. ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΜΕΣΣΙΑ

Οί Πέρσαι, ὅπως εἶπαμε, ἄφησαν ἐλευθέρους τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν γιὰ τὴν πατρίδα των. Μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ζοροβάβελ καὶ μὲ ὅλα τὰ Ἱερά των ἔφθασαν στὴν Παλαιστίνη. Ἐκεῖ ἔκτισαν νέο Ναό, ἀλλὰ πολὺ πιὸ φτωχὸ ἀπὸ ἐκείνον τοῦ Σολομῶντος.

Ὁ νομοδιδάσκαλος Ἔσδρα ἐκανόνισε τότε ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ τὴ λατρεία των.

Ἀργότερα ἐκυρίευσεν τὴν Παλαιστίνη ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ μὲ τὴ σειρὰ κατόπιν οἱ Ἰσραηλίτες ἐπέρασαν στὴ σκλαβιά τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Συρίων. Μιὰ ἥρωϊκὴ οἰκογένεια, οἱ Μακκαβαῖοι, ἀγωνίσθηκε καὶ ἐλευθέρωσε τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἀκολούθησαν διάφοροι πόλεμοι μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν, πού ἔδωσαν ἀφορμὴ στοὺς Ρωμαίους νὰ τοὺς ὑποτάξουν.

Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀτελεύτητης δουλείας οἱ Ἰσραηλίτες ὠνειρεύοντο τὰ παλιὰ καὶ εὐτυχισμένα χρόνια. Ἐπροσπάθησαν νὰ διατηρήσουν τὴν πίστι καὶ τὶς παραδόσεις των καὶ ἐζοῦσαν μὲ τὴν γλυκεῖα προσμονὴ πῶς κάποτε θὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας καὶ θὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ.

Καὶ ὁ Μεσσίας ἦλθε πραγματικά. Ἐγεννήθηκε μέσα μὲ μιὰ ἀπλοϊκὴ φάτνη τῆς Βηθλεέμ. Ἐλευθέρωσε δὲ ὄχι μόνο τοὺς Ἰσραηλίτες ἀλλὰ καὶ ὅλο τὸν κόσμον, ὄχι βέβαια ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη σκλαβιά, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ σκλαβιά τῆς ἁμαρτίας.

Ὁλόκληρη ἡ **Παλ. Διαθήκη** μᾶς φανερώνει τὴν προετοιμασία τοῦ κόσμου γιὰ νὰ δεχθῇ τὸν **Σωτῆρα**. Στὴν **Καينὴ Διαθήκη**, περιλαμβάνεται πῶς ὁ Κύριος ἐξεπλήρωσε τὴν ἀποστολὴ Του.

ΙΧ. ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ι. Η ΘΕΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

1. Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου	Σελ.	4
2. Οἱ Πρωτόπλαστοι	»	7
3. Ὁ Παράδεισος	»	9
4. Ἡ παρακοή τῶν Πρωτοπλάστων	»	10
5. Ἡ τιμωρία τῶν Πρωτοπλάστων	«	12
6. Ὁ Κάϊν καὶ ὁ Ἄβελ	»	13
7. Ὁ κατακλυσμὸς	»	15
8. Ὁ πύργος τῆς βαβέλ	»	17

ΙΙ. ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ

1. Ὁ Ἀβραάμ	»	19
2. Ὁ Ἰσαάκ	»	22
3. Ὁ Ἰακώβ	»	24
4. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ	»	28
5. Ἡ ἔξοδος ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο	»	36

ΙΙΙ. ΟΙ ΚΡΙΤΑΙ

1. Ὁ Γεδεὼν	»	51
2. Ὁ Σαμφών	»	52
3. Ὁ Ἥλι	»	55
4. Ὁ Σαμουὴλ	»	55

ΙV. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΩΒ

» 57

V. Η ΚΑΛΗ ΝΥΦΗ ΡΟΥΘ

» 59

VI ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

1. Ὁ Σαοὺλ	»	60
2. Ὁ Δαβίδ	»	63
3. Ὁ Σολομὼν	»	65
4. Οἱ ἄλλοι βασιλεῖς	»	67

VII. ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

1. Ὁ Ἰωνᾶς	»	69
2. Ὁ Ἠλίας	»	71
3. Ὁ Ἡσαΐας	»	72
4. Ὁ Ἰερεμίας	»	73
5. Ὁ Δανιὴλ	»	73

VIII. ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΜΕΣΣΙΑ

» 77

ΙΧ. ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

» 79

0020560981
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

